

Giới thiệu Hoa Thị Chiêu Nguyệt

Là đích nữ thế gia duy nhất của Đại Lương trong một trăm năm qua, có một tổ phụ làm Thái Sư, một bà cô làm Thái hậu, một ngoại tổ phụ làm Quốc công, một ngoại tổ mẫu làm Đại trưởng Công chúa, một phụ thân làm Tuần phủ, một mẫu thân làm Quận chúa, một di mẫu làm Quý phi.

Từ khi mới lọt lòng, Hoa Mộ Dao đã được định trước là cả đời vinh diệu.

Thế nhưng tạo hóa trêu ngươi, sau khi vào cung, trải qua ngày thứ ba lại mất, nàng là yêu nghiệt bị con dân Đại Lương chỉ trích, nàng là kiêu nữ được Hoa gia nâng niu như châu báu, nàng là hậu phi duy nhất cùng Đế Vương hợp táng.

Chúng ta hãy cùng đi vào câu chuyện của nàng, lắng nghe một giai thoại về tình yêu và thù hận chốn cung đình rung động đến tận tâm can.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ra đời

Edit: Chickenliverpate

Cổ nhân có câu: trên có Thiên đàng, dưới có Tô Hàng.

Tháng ba ở Giang Nam, cỏ cây xanh tươi mơn mớn, tháng ba ở Tô Hàng lại càng đẹp không sao tả xiết.

Năm Quang Hi thứ 13, trong phủ đệ của tri phủ Tô Châu, lại không có người nào quan tâm đến cảnh xuân tươi đẹp đó.

“A -- a --”

Hoa Tường Ngọc nghe trong phòng truyền đến từng đợt từng đợt âm thanh la hét đau đớn, đôi tay hần không khỏi nắm chặt, cả người nôn nóng bức bối đi qua đi lại ở trong viện.

“Lão gia yên tâm, đây là thai thứ ba của phu nhân rồi, đại phu cũng đến chẩn mạch mỗi ngày, chắc chắn mẫu tử đều bình an.” Điền quản gia nhìn người bên cạnh mang về mặt nóng nảy và lo lắng, trấn an nói.

Sao Hoa Tường Ngọc lại không biết chứ, nhưng khi nghe thấy tiếng hét đau đớn của thê tử, trong lòng lại dâng lên một nỗi lo lắng không thể diễn tả, đều nói nữ nhân sanh con giống như đi dạo một vòng quanh quỷ môn quan, sao có thể không lo lắng đây.

“Đã cho người chăm sóc Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia rồi chứ?”

“Lão gia yên tâm, hai vị thiếu gia rất ngoan, tuy nói lo lắng cho phu nhân và tiểu thiếu gia, nhưng lại rất nghe lời lão gia, nên đều nhu thuận ở trong viện chờ đợi tin tức.” Điền quản gia không hổ là người lanh lợi, chỉ vài câu đã có thể khiến cho người ta thư thái.

Hoa Tường Ngọc nghe hần nói xong, liền nghĩ đến hai nhi tử nhu thuận hiểu chuyện của mình, trong lòng cảm thấy vô cùng an ủi.

Đúng lúc này, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng khóc của trẻ sơ sinh, Hoa Tường Ngọc đang đi tới đi lui lập tức dừng lại, vội vàng bước về phía cửa phòng.

Cửa phòng bất ngờ bật mở từ phía bên trong, Từ ma ma tươi cười ôm một cái bao tã lót đi ra.

“Chúc mừng lão gia, phu nhân đã vì lão gia hạ sanh một vị tiểu thư.”

Hoa Tường Ngọc nghe xong, lập tức nở một nụ cười sáng lạn: “Tốt, tốt. . . Phu nhân sao rồi?”

Từ ma ma nghe hần hỏi như vậy, trong lòng càng thêm thoải mái, bà vốn là nữ mẫu của Thành Thị, từ nhỏ đã đi theo chăm sóc tiểu thư, cùng tiểu thư đến Hoa gia, thấy cô gia coi trọng tiểu thư như vậy, dĩ nhiên là cao hứng không thôi.

“Lão gia yên tâm, phu nhân rất tốt, chỉ là có chút mệt mỏi.”

Hoa Tường Ngọc nghe vậy mới hoàn toàn yên tâm, lúc này mới nhìn đến đứa nhỏ Từ ma ma đang ôm trong ngực.

Từ ma ma thấy thế, vội vàng đặt đứa nhỏ vào trong lòng Hoa Tường Ngọc, cũng may trước đó đã có hai hài tử, ít nhiều gì hần cũng đã có mấy phần kinh nghiệm, lúc này mới xem như có chút vững vàng ôm lấy đứa bé.

Chỉ là, nhìn đứa nhỏ hồng hào bé bỏng trong ngực, đôi mắt khép hờ, được che phủ bởi hàng lông mi thật dài, cái miệng chúm chím, chếp chếp không ngừng.

Cục thịt mềm mại này chính là nữ nhi ngoan mà hần và phu nhân đã mong mỏi nhiều năm qua, cũng không giống hai tiểu oa nam kia.

Nghĩ tới đây, tay chân Hoa Tường Ngọc không khỏi có hơi luống cuống, tiểu nữ oa mềm mại này, ngàn vạn lần không thể bị mình làm tổn thương.

Cũng không biết có phải trong giấc ngủ mơ màng, tiểu nữ oa cảm nhận được hơi thở của tình thân hay không, mà tự giác dụi dụi vào trong lòng Hoa Tường Ngọc, hành động vô thức này lại vô tình khiến cho lòng hần mềm như nước, quả thật là nữ nhi thân thiết mà, chính vì vậy, một thế hệ nữ khổng đã bắt trí bất giác được sinh ra.

“Phụ thân -- phụ thân --”

Thời điểm Hoa Tường Ngọc đang cảm thấy ấm áp phần khởi, bên ngoài viện đột nhiên truyền đến tiếng gọi dồn dập của hai tiểu nam hài, ngay sau đó là hình ảnh một tiểu nam hài mang y phục màu xanh ngọc nắm tay một tiểu nam hài mang y phục màu xanh lá đi vào.

Tiểu nam hài mang y phục màu xanh ngọc, nhìn không quá bảy tám tuổi, khuôn mặt ngây thơ trắng nõn nà, lại có một chút mập mạp như những đứa trẻ sơ sinh, nhưng lại có ý làm ra vẻ nghiêm túc, thành thực. Chỉ là ánh mắt lại có vẻ hoân loạn, chứng minh nó vẫn chỉ là một đứa bé.

Tiểu nam hài mang y phục màu xanh lá, ước chừng khoảng bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính, hai hàng mi vừa đen vừa dài giống như quạt lông đang nhướn lên, bên dưới là một đôi mắt to tròn, lấp lánh.

Hoa Tường Ngọc nhìn thấy hai nhi tử tới đây, cũng biết nhất định là bọn chúng đang lo lắng tình tình trong viện, đặc biệt phái người đứng bên ngoài viện trông chừng, nên vừa nghe tiếng khóc của hai nhi, liền lập tức chạy đến.

“Sâm Nhi, Diễm Nhi, mau tới nhìn một chút, đây chính là muội muội của các con.”

Hoa Tường Ngọc từ từ cúi người xuống, để lộ ra tiểu oa nhi đang ở trong ngực.

Hoa Mộ Diễm lập tức rướn người nhìn về phía trước, đến khi nhìn được rõ ràng, nó bất mãn nhú mày: “Muội muội thật xấu.”

Hoa Mộ Sâm lập tức trừng mắt liếc nó một cái: “Muội muội còn nhỏ mà, lúc đệ mới sanh còn xấu xí hơn.”

Hoa Mộ Diễm vừa nghe, lập tức bĩu môi giận dữ, nó tự nhận mình là đệ nhất tiểu mỹ nam Hàng Châu, từ trước đến nay, có vị quan phu nhân nào nhìn thấy nó mà không khen ngợi mấy câu, sao đại ca có thể nói khi nó vừa sinh còn xấu xí hơn tiểu muội muội chứ.

Hoa Tường Ngọc thấy thế liền giải thích: “Sâm Nhi nói không sai, hai tử nào mới sinh cũng đều như vậy, chờ thêm mấy ngày nữa, con quay lại xem muội muội, nhất định sẽ trở nên xinh đẹp hơn.”

Hoa Mộ Diễm vẫn còn có chút nửa tin nửa ngờ, muội muội xấu như vậy, mấy ngày nữa thật sự có thể trở nên xinh đẹp sao? Nếu như vẫn xấu như vậy thì Nhưng nó nhớ Tam Nha bán đậu hủ ở trên đường, lớn lên xấu xí đến nỗi muốn gả cũng không ai thèm lấy.

Không đúng, muội muội của Hoa Mộ Diễm sao có thể có dáng dấp xấu xí như Tam Nha đó được. Coi như, coi như thật sự xấu xí như vậy đi, cùng lắm thì . . cùng lắm thì ca ca như nó sẽ chăm sóc thật tốt, chắc chắn sẽ không để cho muội muội nó chịu uất ức giống như Tam Nha đâu.

Đúng, chính là như vậy!

Hoa Mộ Diễm vì ý tưởng của bản thân mà âm thầm gật đầu một cái, Hoa Tường Ngọc nhìn nét mặt của tiểu nhi tử biến đổi không ngừng, cũng không biết nó đang suy nghĩ cái gì trong đầu.

“Đây chính là muội muội của các con, hai đứa con chính là ca ca, sau này nhất định phải yêu thương muội muội, bảo vệ muội muội, tuyệt đối không để cho bất cứ kẻ nào khi dễ muội muội.” Hoa Tường Ngọc nghiêm túc nói với hai tiểu hài tử.

Thân thể hai tiểu ca lập tức ưỡn lên, trên gương mặt nhỏ nhắn giống nhau đến mấy phần đều là dị thường nghiêm túc: “Chúng con nhất định sẽ bảo vệ muội muội thật tốt.”

Lúc này, Hoa Tường Ngọc mới hài lòng gật đầu một cái, không biết trong lúc vô tình, bản thân đã bồi dưỡng ra hai muội khổng tuyệt đối.

“Lão gia.” Lý ma ma từ trong phòng đi ra ngoài, khẽ nhún người với Hoa Tường Ngọc: “Phu nhân muốn gặp mặt tiểu thư.”

Hoa Tường Ngọc vừa nghe, liền vội vàng đưa nữ nhi cho Lý ma ma. “Nếu phu nhân muốn gặp, liền ôm tiểu thư vào đi. Nhớ sau khi nhìn xong hãy để cho phu nhân nghỉ ngơi, đừng để phu nhân quá mức mệt nhọc.”

Lý ma ma nghe xong, lập tức vui như hoa nở: “Lão gia yên tâm đi, lão nô hiểu được.”

Thành Thị nhìn nữ nhi trong ngực, trong lòng nhất thời tràn đầy thỏa mãn.

Năm thứ hai sau khi gả vào Hoa gia, bà liền sanh trưởng tử Sâm Nhi, qua ba năm lại sanh con thứ Diễm Nhi, hiện tại cuối cùng cũng có được một nữ nhi

bảo bối.

“Phu nhân yên tâm đi, lão nô nhìn thấy lão gia cao hứng lắm. Lúc ôm tiểu thư, còn vui vẻ hơn thời điểm hai tiểu thiếu gia sinh ra nữa.”

Lý ma ma là ma ma giáo dưỡng của Thành thị, cũng do mẫu thân của Thành thị, Đại Trưởng công chúa Gia Như đặc biệt cầu xin hoàng tẩu Hoa hoàng hậu của bà, cũng chính là Hoa Thái hậu hiện tại, tuyển chọn từ trong cung đưa ra.

Lý ma ma trải qua nửa đời người ở trong cung, dưới gối không con không gái, cho nên, khi Thành thị được gả đi, cũng cùng theo đến Hoa gia.

Thành thị nghe vậy, hơi mỉm cười, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đang say ngủ của nữ nhi, trong đáy mắt đều là sự dịu dàng của từ mẫu: “Lão gia và ta mong mỏi nhiều năm như vậy mới có được một nữ nhi, vui mừng là lẽ đương nhiên, chỉ là thân phận của những bà vú kia đã tìm hiểu kỹ càng rồi chứ?”

Từ ma ma gật đầu: “Phu nhân yên tâm, tất cả đều có thân thể trong sạch, Đại Trưởng công chúa đưa tới một người, lão phu nhân đưa tới một người, Thái hậu và Quý phi nương nương ở trong cung, mỗi người cũng đưa tới một người.”

Thành Thị cười thật tươi, dĩ nhiên cảm thấy cao hứng vì nữ nhi nhà mình nhận được sự quan tâm của nhiều người như vậy.

Dù sao cũng là một nữ oa nhi, có nhiều hơn nữa ánh mắt quan tâm của những người khác cũng không ngại, huống chi, nữ nhi ở mọi nhà, chính là nên nuông chiều một chút mới tốt.

“Mặc dù vậy cũng nên cẩn thận, phải thêm người để ý đến mấy bà vú đi.” Thành Thị không yên lòng dặn dò.

Lý ma ma gật đầu: “Phu nhân cứ yên tâm, vừa rồi lão gia đã đặc biệt căn dặn, sau khi phu nhân nhìn tiểu thư xong thì phải nghỉ ngơi một chút, không được quá sức.”

Thành thị nghe vậy, trên mặt lờ mờ hiện lên sắc màu ấm áp, Lý ma ma và Từ ma ma nhìn nhau cười một tiếng, một người đón lấy tiểu nữ oa, một người hầu hạ Thành Thị nằm xuống nghỉ ngơi.

Sáng ngày hôm sau, Thành Thị vừa mới tỉnh lại, đã nghe thấy giọng nói của nha hoàn ở bên ngoài vọng đến: “Lão gia --”

Thành thị nghe xong, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Hoa Tường Ngọc một thân quan phục màu đỏ nhạt đi vào, trên mặt mang theo vài phần ý cười.

“Sao lão gia lại tới sớm như vậy? Có phải mới từ nha môn trở về?”

Hoa Tường Ngọc thấy thế, vội vàng bước nhanh lại, đỡ Thành Thị ngồi dậy, có chút trách cứ: “Thân thể nàng vẫn còn rất yếu, mau nằm xuống nghỉ ngơi.”

“Đây là thai thứ ba của thiếp rồi đây, đâu có yếu ớt như vật chứ.” Mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng Thành Thị vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp. “Lão gia thật sự đã nhìn qua nữ nhi rồi sao?”

Vừa nhắc tới tiểu khuê nữ của mình, nụ cười trên mặt Hoa Tường Ngọc không có cách nào che giấu được: “Nhìn qua rồi, tiểu nha đầu đang ngủ say đây, khiến phu nhân vất vả rồi.”

“Đều là bổn phận của thiếp, có chỗ nào vất vả đâu, huống chi có thể sinh hạ nữ nhi cho lão gia, trong lòng thiếp cũng rất vui.” Thành thị cúi đầu, nhìn đáng vẻ rất giống tiểu nữ nhi.

Lý ma ma thấy thế, liền nháy mắt cho mấy nha hoàn bên cạnh, mang người lui xuống, để gian phòng lại cho đôi phu thê trẻ nói chuyện riêng tư.

Đợi khi mọi người đi hết, Thành Thị mới mở miệng hỏi: “Lão gia đã đặt tên cho nữ nhi bảo bối của chúng ta chưa?”

Nghe xong lời này, Hoa Tường Ngọc liền nhíu mày bất mãn: “Dù sao đây cũng là đích nữ đầu tiên trong phủ, lại còn do nàng sinh, e rằng phụ thân cũng muốn tự mình đặt tên.”

Lúc này, Thành Thị mới nhớ tới, liền nói: “Đã cho người báo tin bên phía kinh thành chưa?”

Hoa Tường Ngọc giúp nàng chỉnh gối kê lưng: “Nàng yên tâm đi, trong phủ và Quốc công phủ, ta đều đã phái người đưa tin.”

Thành Thị mới thở phào nhẹ nhõm: “Tuy rằng không thể đặt tên, nhưng nhũ danh chắc là có thể.”

Hoa Tường Ngọc nghe xong lời này, ánh mắt sáng lên: “Phu nhân nói cực phải, ta sẽ tìm hiểu thật kỹ, nhất định phải cho nữ nhi của chúng ta một cái nhũ danh thật hay.”

Thành Thị nghe giọng nói hưng phấn của hắn, đáy lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

Hai người dựa sát vào với nhau, chung quanh tràn ngập không khí ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Kinh Thành có tin

Kinh Thành, Hoa phủ.

“Ha ha, tốt, tốt, cuối cùng Hoa phủ của ta cũng có đích nữ rồi.”

Hoa Hòa Khôn cảm thư tín mà Hoa Tường Ngọc cho khoái mã cấp tốc đưa tới, trên mặt không che giấu được vui sướng.

Một bên là Hoa lão phu nhân Lưu Thị, cũng mang vẻ mặt hớn hở dương dương tự đắc: “Mong mỗi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy được đích nữ, lại còn do bên nhà lão Nhị sinh ra, tất nhiên thân phận cực kỳ tôn quý.”

Một bên là Đại lão gia Hoa phủ, cũng chính là đại ca Hoa Tường Minh, huynh đệ ruột thịt với Hoa Tường Ngọc, đang vuốt ve chòm râu mà ông đã cố công nuôi dưỡng, cũng không ngừng gật đầu, dưới gối của ông chỉ có hai đích tử, nữ nhi duy nhất thì lại là thứ xuất, năm nay chưa được năm tuổi, tính tình nhút nhát rụt rè, thật sự khiến ông có chút không mãn ý, đối với tiểu chất nữ của dòng chính tự nhiên cũng cảm thấy rất vui mừng.

“Nhị đệ quả thật có phúc lớn, căn cứ theo tướng mạo của Nhị đệ và Huệ Dung quận chúa, vị ngũ tiểu thư này của chúng ta nhất định là có tướng mạo rất tốt rồi.” Bên cạnh Hoa Tường Minh là chính thể Mạnh thị cũng tán dương.

Nói thật thì, trong lòng Mạnh thị không phải không cảm thấy chua xót, hai chị em bạn dâu, dưới gối vốn đều có hai nhi tử, có ai ngờ đối phương đúng là rất may mắn lại có thể sanh ra đích nữ đầu tiên trong phủ.

Nhưng đó cũng chỉ đơn thuần là hâm mộ mà thôi, Mạnh thị xuất thân từ Lũng Tây, Mạnh gia ở Lũng Tây cũng là đại gia tộc, là thế gia truyền thừa trăm năm của Đại Lương Quốc, phần lớn trong tộc đều là danh lưu nhã sĩ, tài tử văn hào. Nữ tử có xuất thân từ gia đình như thế, đa số đều hiền thực hiểu biết, ít có người ăn chưa uống dấm.

“Mấy ngày trước, Đại ca mới từ Chi huy đồng tri của Kinh vệ Chi huy sứ ti tông tam phẩm được thăng lên thành Chi huy sứ Chính tam phẩm, ngay khi tin tức của tiểu chất nữ truyền đến, có thể thấy tiểu chất nữ này của chúng ta là một phúc tinh nha.” Tam lão gia Hoa Tường Duệ, đệ đệ thứ xuất của Hoa Tường Ngọc cũng phụ họa.

Nghe xong những lời này, ánh mắt Hoa Hòa Khôn tràn ngập hài lòng và thỏa mãn, ngày nhận được thư của nhị nhi tử, cũng là ngày nhận được ý chỉ thăng chức cho đại nhi tử, nhất định là do sự ra đời của tiểu tôn nữ, tiểu tôn nữ này quả thật một phúc tinh rồi, nghĩ như vậy, trong lòng Hoa Hòa Khôn nổi lên nhiều suy nghĩ.

“Lão Tam nói không sai, tên của nha đầu này liền do ta đặt.”

Ngày hôm sau, kết thúc tảo triều, hoàng thượng liền giữ Hoa Hòa Khôn lại.

“Trên buổi chiều ngày hôm nay, nhìn thấy thần sắc của cữu cữu không giống ngày thường, có chuyện gì vui sao?”

Mẫu thân ruột thịt của Hoàng thượng, đương kim Hoa Thái hậu, chính là trưởng tỷ của Hoa Hòa Khôn, hơn nữa, năm xưa Hoa Hòa Khôn cũng đã từng dạy dỗ hoàng thượng vài năm, cũng coi là lão sư của hoàng thượng, khi chỉ có hai người thì sẽ ít đi mấy phần quân thần.

Hoa Hòa Khôn nghe xong, gương mặt già nua lập tức tươi như hoa nở: “Quả thật cái gì cũng không thể giấu được Hoàng thượng, ngày hôm qua nhị nhi tử vô dụng của lão thần đã gửi một lá thư thông báo Huệ Dung Quận chúa đã sinh cho nó một nữ nhi bảo bối.”

Về mặt hoàng thượng lập tức xuất hiện mấy phần kinh hi: “Ồ, đó không phải là đích tôn nữ của cữu cữu sao, vậy lần này, biểu đệ và Dung biểu muội cũng nên mãn ý rồi.”

Nghĩ đến trước đây, thời điểm Hoa Mộ Diễm được sinh ra, nhìn bộ dáng thất vọng của hai người bọn họ, hoàng thượng cảm thấy không khỏi buồn cười, gia đình nào lại không hy vọng đa tử đa phúc, nhưng hai người này chỉ muốn nữ nhi bảo bối, lần này rốt cuộc cũng để cho bọn họ được như ý nguyện.

“Ha ha, mãn ý, dĩ nhiên là cực kỳ mãn ý.” Hoa Hòa Khôn cười hả hê, vẻ mặt đắc ý không thể che giấu.

Vị cữu cữu kiêm Lão sư này của mình, cho tới bây giờ đều là người chưa từng để lộ bất cứ biểu tình gì trên mặt, hôm nay lại thể hiện cảm xúc như thế này, có thể thấy được trong lòng đang rất cao hứng.

Hoàng thượng hơi cong môi: “Thân phận của tiểu nha đầu này cũng coi như đứng đầu Đại Lương Quốc, Trẫm vừa là biểu thúc của nó, vừa là biểu cữu, cũng là dưỡng nó, theo lý thuyết Trẫm cũng nên cho nha đầu này một chút ân điển.”

Ánh mắt Hoa Hòa Khôn sáng lên, chấp tay: “Lão thần tạ ơn Hoàng thượng.”

Sau khi tiễn Hoa Hòa Khôn, hoàng thượng liền trực tiếp đi Ninh Chi cung.

Ninh Chi cung là do hoàng thượng tự mình đề danh, đây là nơi ở của Quý phi nương nương Đại Lương Quốc, là trường nữ của cô mẫu của đương kim thánh thượng, được tiên đế ngự phong Huệ Ninh Quận chúa, biểu muội của hoàng thượng;

“Trẫm vừa mới nghe cửu cửu nói biểu đệ và Dung biểu muội vừa có thêm nữ nhi, chuyện đó đã khiến cho cửu cửu cao hưng đến phát rồ rồi.” Hoàng thượng cười híp mắt nói.

Trừ Quý Phi nghe vậy, cong môi mỉm cười, trên mặt cũng tràn đầy ý cười: “Sáng nay thần thiếp cũng vừa nghe mẫu thân bên kia truyền đến tin tức, Dung Nhi vẫn luôn muốn nữ nhi, lần này đạt được ý nguyện, mẫu thân cũng vui mừng theo.”

Hoàng thượng nhìn Quý phi đang nhắm mắt ngưng mi, đáy mắt dâng lên mấy phần nhu tình, ôm lấy người vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi Trẫm cũng đã nói với cửu cửu, nên ban một ân điển.”

Trong đáy mắt Trừ Quý phi lập tức dâng lên một tia kinh hi, liền đứng dậy tạ ơn: “Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng.”

Hoàng thượng nâng người dậy: “Giữa nàng và ta cần gì khách khí như vậy, nha đầu đó, mặc kệ về phía bên nào cũng đều có quan hệ với trẫm, hơn nữa trẫm còn là dương của nó, theo ý nàng, liền phong quận chúa, phong hào. Chiêu Nguyệt, thì như thế nào?”

Sắc mặt Trừ Quý phi nhất thời cứng đờ: “Chuyện này.e rằng nha đầu kia không thể áp được phúc khí lớn như vậy, Hoàng thượng vẫn nên đổi lại phong hào đi.”

Hoàng thượng lơ đãng nói: “Có cái gì áp không được, vừa vặn cùng với Trần Nguyệt, nghe qua giống như là tỷ muội.”

Nhìn thấy hoàng thượng đã hạ quyết tâm, cho dù trong lòng Trừ Quý phi đã nổi sóng, nhưng cũng không dám nói thêm lời nào nữa.

Hoàng tộc Minh thị đã có quy định từ trước, chỉ có đích công chúa do hoàng hậu sinh ra mới có tư cách được đặt tên theo thứ bậc của hoàng tử, những thế hệ hoàng tử này mới được nhận chữ mang theo bộ 'nhật'.

Trước mắt, trong hoàng cung có rất nhiều công chúa, nhưng chỉ có Bích Tinh công chúa do hoàng hậu sinh ra mới có thể có bộ 'nhật', ngay cả trường nữ của Trừ Quý phi, cũng chỉ có phong hào Trần Nguyệt công chúa.

(chữ 'nhật': 日, Tinh: 晴, Chiêu: 昭)

Chiêu Nguyệt, chữ 'chiêu' không những có bộ 'nhật', mà còn mang ý nghĩa hướng tới ánh sáng mặt trời, là người dẫn đường cho ánh sáng ấm áp, trong cung có rất nhiều hoàng tử, nhưng không có người nào may mắn được nhận chữ đó, hành động lần này của hoàng thượng không khác nào khiến người khác suy nghĩ sâu xa.

Trừ Quý phi không dám trì hoãn, lập tức sai người truyền tin tức này về phủ Thành Quốc Công.

Cô mẫu ruột của hoàng thượng, cũng chính là ấu muội đồng mẫu với tiên đế, Quốc công phu nhân phủ Thành Quốc Công, Đại trưởng công chúa Gia Như nghe được tin tức Trừ Quý phi từ trong cung truyền đến, cũng không hốt hoảng như vậy.

Hoa phủ là nhà mẹ đẻ của Hoa Thái hậu, phủ Thành Quốc Công lại có bà trấn giữ, hoàng thượng cũng biết rằng, ở Đại Lương Quốc này, chỉ có hai nhà này chắc chắn sẽ không bao giờ phản bội hần.

Phủ Thành Quốc Công đã là siêu phẩm Quốc Công, Hoa gia là trăm năm thế gia, đã sản xuất ra rất nhiều quân đội cho hoàng đế, nhưng lại rất ít tham gia vào công cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, tự cho mình là thanh lưu văn nhân, tuyệt đối không tiếp nhận hành động phong hầu, cứ như vậy, hoàng thượng đành phải trao phần vinh hạnh đặc biệt này cho tiểu nha đầu vừa mới được sinh ra, tuy sẽ khiến một số người sinh lòng bất mãn, nhưng sẽ không thật sự làm rối loạn đại cục.

Phủ Thành Quốc Công vừa nhận được tin này, thì Hoa phủ bên kia cũng lập tức nhận được thư.

Hoa Tường Duệ hiện đang đảm nhiệm chức vụ Lễ Bộ Lang Trung chính ngũ phẩm, hoàng thượng muốn phong Chiêu Nguyệt làm quận chúa, tất nhiên phải thông qua Lễ bộ, huống chi hoàng thượng lại cố ý cho Hoa Tường Duệ đi phủ Tô Châu tuyên chỉ.

Dù sao Hoa Hòa Khôn cũng là lão thần hai triều, so với sự hốt hoảng của Hoa Tường Duệ và thấp thòm của Hoa Tường Minh, suy nghĩ của ông và Đại Trưởng công chúa Gia Như không mưu mà hợp.

“Không cần lo lắng, hoàng thượng đã muốn người đi phủ Tô Châu tuyên chỉ, cũng là ân tứ đối với Hoa Gia chúng ta, đúng lúc bà đang chuẩn bị lễ vật đầy tháng, vậy thì chuẩn bị một phần để lão tam mang trả lễ đi.” Nửa câu sau là nói với Lưu thị đang đứng bên cạnh.

Rồi xoay người về phía Hoa Tường Minh nói: “Thời gian sắp tới con cũng nên chú ý một chút, một khi thánh chỉ đã ban xuống, sẽ không thiếu người muốn nhảy tới nhảy lui, nhất là con, thân là Chi huy sứ Kinh vệ Chi huy sứ ti, sẽ không tránh được có người muốn ngăn chân con, đặc biệt lưu ý một số người có tâm nhãn.”

Hoa Tường Minh nghiêm túc đáp: “Nhi tử biết.”

Hoa Hòa Khôn nhìn trưởng tử mang bộ dáng võ tướng mới hơn ba mươi tuổi đã nuôi rầu, không khỏi thở dài: “Hoa gia ta trăm năm thư hương thế gia, không biết tại sao lại sinh ra một thế hệ như ngươi, suốt ngày chỉ thích cầm thương múa đao.”

Lưu Thị bên cạnh trừng mắt liếc ông một cái, bất mãn nói: “Ý của ông là đang trách ta, hử?”

Lưu Thị xuất thân từ Kính An Hầu phủ, năm đó, tổ tiên phủ Kính An Hầu và huynh đệ Đại Lương cùng nhau tranh giành thiên hạ, con cháu Kính An Hầu phủ, bất luận là nam hay nữ, mặc kệ chính thứ, đều phải tập võ, không cầu ra trận giết địch, chỉ ít cũng có thể cường thân kiện thể.

Lưu Thị thân là đích nữ Kính An Hầu phủ, tự nhiên cũng luyện võ từ nhỏ, tính tình nhanh nhẹn hào phóng, không câu nệ tiểu tiết, hoàn toàn khác biệt với những đại gia khuê tú bình thường.

Năm đó, chính là Lưu thị nhìn trúng Hoa Hòa Khôn trước, đã cầu Kính An hầu đến Hoa phủ mở lời, Kính An hầu thương yêu nữ nhi quá, nên đã trực tiếp đến gặp hoàng thượng, xin từ hôn.

Ban đầu Hoa gia rất là bất mãn, Hoa Hòa Khôn đối với thế tử xuất thân từ gia đình võ tướng này cũng khư khư giữ một thái độ nhất định, nhưng sau đó lại phát hiện, Lưu Thị rất khác với những nữ tử khuê các bình thường, tính tình hào sảng, yêu ghét phân minh, lúc đó, quan hệ của hai người mới từ từ hòa hoãn.

“Bà xem đó, ta cũng chỉ nói một chút thôi, bà lại giờ tính khí đó ra nữa rồi, đây không phải đang nói chuyện lão nhị sao.” Hoa Hòa Khôn đối với thái độ của Lưu Thị, cũng có mấy phần bất đắc dĩ, trưởng tử giỏi võ như vậy, mặc dù nhị nữ tử đi theo con đường khoa cử, nhưng cũng có thể đánh được hai chiêu, đây nhất định là huyết mạch Kính An Hầu phủ đang tác quái.

Lưu Thị nghe vậy, thở dài: “Lão gia yên tâm, cả nhà lão nhị tự nhiên sẽ hiểu ý chỉ của hoàng thượng, hướng chỉ chúng ta và phủ Thành Quốc Công xưa nay đều ủng hộ hoàng thượng, có Thái hậu cùng Đại Trưởng công chúa ở đây, tự nhiên hoàng thượng sẽ tin tưởng chúng ta thôi.”

Thê tử của Hoa Tường Duệ, là chất nữ của Lưu Thị, thứ nữ của Kính An hầu đương nhiệm, tiểu Lưu Thị cũng vội nói: “Mẫu thân nói rất đúng, hoàng thượng cho lão gia đi tuyên chỉ, chỉ sợ cũng vì muốn chúng ta yên tâm, chẳng qua chỉ là ban ân điển cho chất nữ, chất nữ cũng chỉ là một nữ hài tử, cho dù những người đó không phục, cũng sẽ không nói lung tung cái gì đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chiêu Nguyệt Huyền chủ

Phủ Tô Châu

Thành Thị nằm ở một thảng, mới có thể xuống giường tắm, liền sai Nhĩ Lam và Nhĩ Mạn đặc biệt chuẩn bị một thùng nước nóng lớn, tẩy rửa thật sạch từ trên xuống dưới, mới cảm thấy mùi trên người nhẹ đi đôi chút.

“Phụ nhân đã thu thập xong chưa?”

Thành Thị đang ngồi để cho nha hoàn trang điểm và thay y phục, bất ngờ nghe thấy giọng nói của Từ ma ma ở ngoài cửa, gấp gấp hỏi: “Tả Nhi có chuyện gì sao?”

Hoa Tường Ngọc tìm nhũ danh cho nữ nhi bảo bối, tìm gần một tháng cũng không quyết định được, nên hiện tại đành phải gọi là Tả Nhi. (Tả nhi: con gái)

Từ ma ma bước nhanh vào trong phòng, theo sau là một phụ nhân tuổi còn khá trẻ, chính là bà vú mà Đại Trưởng công chúa đưa tới.

Bà vú họ Tri, là cháu gái của ma ma đặc lực nhất bên cạnh Đại Trưởng công chúa, được bồi dưỡng từ khi còn rất nhỏ, không chỉ tinh thông y thuật, mà còn am hiểu rất rõ những thủ đoạn ngầm ngầm xấu xa, Thành Thị chủ yếu để cho bà chăm sóc Tả Nhi, dĩ nhiên là để phòng ngừa những người có tâm tư không sạch sẽ.

Mặc dù không phát hiện những bà vú này có chỗ nào không thích hợp, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn, có Tri Thị ở bên cạnh, Thành Thị cũng có thể thả lỏng một chút.

Trong ngực Tri Thị đang ôm một tiểu oa nhi phấn điều ngọc trác: “Tả Nhi vừa tỉnh lại liền bắt đầu gào khóc, nô tỳ đã cho bé uống sữa nhưng vẫn như vậy, nô tỳ nghĩ có thể là bé muốn phụ nhân, nên quyết định ôm đến đây.”

Thành Thị nghe xong, trên mặt lập tức xuất hiện lo lắng: “Sao lại khóc đến như vậy, không phải gần đây Tả Nhi rất ngoan hay sao?”

“Lão nô nghĩ bé bị bí hơi, nên đã kiểm tra cẩn thận, nhưng cũng không phát hiện ra có vấn đề gì.”

Lý ma ma không chỉ là ma ma giáo dưỡng của Thành Thị, quan trọng hơn, bà còn là người tử trong cung đưa ra, đối với những thủ đoạn xấu xa ngầm ngầm ở trong cung tương đối hiểu rõ, cũng chính như vậy, Thành Thị mới đặc biệt để cho bà và Tri Thị cùng nhau chăm sóc Tả Nhi, chỉ sợ không cẩn thận khiến Tả Nhi trúng chiêu của người nào đó.

Vốn tưởng rằng cẩn thận mấy cũng có sơ sót, nhưng khi nhìn thấy nữ nhi bảo bối nằm ngoan ngoãn trong ngực mình phun bong bóng, Thành Thị mới thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười nhẹ nhàng.

Lý ma ma cũng thở phào nhẹ nhõm “Quả thật là mẫu tử liên tâm, chắc là Tả Nhi nhớ phu nhân, nên khi được phu nhân ôm lấy liền trở nên an tĩnh.”

Thành Thị vuốt ve gương mặt trắng nõn của nữ nhi, sự mềm mại của bé đã khiến lòng nàng cũng mềm ra.

“Phu nhân đã thu thập xong rồi sao?”

Hoa Tường Ngọc vừa nói vừa xoắn màn đi vào, trái phải mang theo hai nam hài tựa như kim đồng xanh xán.

“Muội muội, muội muội.” Hoa Mộ Diễm nhìn lên thấy nữ oa nhi trong ngực Thành Thị, lập tức nhiệt tình chạy tới, nhón chân nhìn vào trong.

“Không phải trước đây đệ còn ghét bỏ muội muội xấu xí ư, sao bây giờ vừa nhìn thấy liền nhào tới?” Hoa Mộ Sâm không chút khách khí vạch trần vết thương lòng của đệ đệ.

Hoa Mộ Diễm lập tức bĩu môi: “Muội muội không xấu xí, muội muội xinh đẹp nhất.”

Hoa Tường Ngọc nghe vậy, cười cười, đi đến sau lưng Thành Thị, Nhi Mạn vốn đang chải đầu cho Thành Thị liền tự giác tranh sang một bên mấy bước.

Hoa Tường Ngọc vươn tay cầm lấy một chiếc trâm ngọc trai đính ba cái lông vũ, cài lên đầu Thành Thị, rồi nhìn nàng một thân váy thêu chi bạc hoa văn bách điệp độ hoa, quả thật là người còn yêu kiều hơn hoa, thập phần quý khí.

“Quận chúa...quả thật càng ngày càng kiều diễm, thật sự công lao của vi phu cũng không phải nhỏ nha.”

Gương mặt Thành Thị lập tức đỏ bừng, giận dữ trừng Hoa Tường Ngọc một cái, xưa nay, người này nhìn có vẻ rất đứng đắn, nhưng mà...những lúc riêng tư, nhất là khi hân gọi nàng là quận chúa, nhất định là mang theo một bụng tâm địa gian trá.

Mấy tiểu nha hoàn xung quanh đưa mắt ra hiệu toàn bộ cúi đầu, dù sao cũng là nữ nhi gia chưa xuất giá, nghe lão gia nói những lời lộ liễu như vậy, không khí bỗng trở nên lúng túng, duy chỉ có Lý ma ma là mang vẻ mặt vui mừng, phu thê sống chung thình thoảng cũng nên có chút tình thú mới tốt.

Dù sao Hoa Mộ Sâm cũng là trưởng tử, lại đã bảy tám tuổi rồi, có thể coi như một tiểu tử choai choai, đối với những chuyện này dĩ nhiên cũng có cảm giác lờ mờ, nhìn thấy tình cảnh trong phòng, một đôi phụ mẫu nhà mình đã tận lực biến sự tồn tại của những người trong phòng thành không khí, thì không khỏi ho khan ra tiếng.

“Thời điểm cũng không còn sớm, nên ôm muội muội ra ngoài rồi.”

Nghe được đại nhi tử nói những lời này, gương mặt Thành Thị càng thêm đỏ, hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Tường Ngọc một cái, thế nhưng cái nhìn này trong mắt Hoa Tường Ngọc lại biến thành cái nhìn ướt át khiêu khích, dịu dàng mang đầy tình cảm, lại bởi vì lần mang thai này, mà đã gần một năm nay, mình đã không được chạm vào thê tử kiều diễm, đáy lòng càng thêm ngứa ngáy.

Nhìn Thành Thị ôm nữ nhi đi phía trước, không hề có ý chờ mình, Hoa Tường Ngọc đành phải vội vàng đuổi theo, bỏ lại hai ca nhi đáng thương tội nghiệp.

“Đi nào, ca ca dẫn đệ đi.” Hoa Mộ Sâm rất có phong phạm huynh trưởng kéo tay Hoa Mộ Diễm, đi theo đôi phụ mẫu vô lương.

Hoa Tường Ngọc không chỉ là Tri phủ Tô Châu, mà còn là nhị tử đích xuất của Hoa Thái sư kinh thành, biểu đệ của đương kim hoàng thượng, Thành Thị cũng là áu nữ của Đại Trưởng công chúa, biểu muội của đương kim hoàng thượng, có thân nhân tôn quý như vậy, đừng nói là ở cái phủ Tô Châu nhỏ bé này, coi như ở kinh thành cũng là nhân gia số một số hai, tiệc đầy tháng nữ nhi bảo bối của bọn họ, nhận được thiệp mời tự nhiên là vinh hạnh không nhỏ.

“Tri phủ Đại nhân quả thật có phúc lớn, lần này đúng là nam nữ song toàn rồi.”

“Đúng vậy, Đúng vậy, nghe nói thiên kim của Tri phủ Đại nhân vừa thông minh vừa đáng yêu, quả thực là khiến người ta ghen chết mà.”

.....

Những lời khen ngợi cứ liều mạng tuôn ra liên tục, thật ra cũng chỉ là một tiểu nữ oa mới vừa tròn một tháng, có thể nhìn ra được cái gì chứ, vậy mà cũng có người không biết xấu hổ mượn cơ hội leo lên.

Bên Hoa Tường Ngọc ồn ào vì những lời tán dương xáo rỗng, thì bên phía Thành Thị cũng không được rảnh rỗi.

Dù sao cũng là tiệc đầy tháng của nhi nữ nhà mình, cho dù lo lắng bé bị va chạm, nhưng theo quy củ cũng phải ôm ra đi tới đi lui, để cho người ta nhìn một chút .

“Vẫn là Quận chúa có phúc lớn, được phu quân thương yêu, nam nữ song toàn, thật sự khiến cho người ta hâm mộ mà.”

“Đúng vậy, phải nói Tri phủ Đại nhân của chúng ta quả thật là một người chung thủy, cả phủ Tô Châu này có người nào không biết bên cạnh Tri phủ Đại nhân chỉ có một mình Quận chúa chứ.”

“Nhìn bộ dáng nhỏ nhắn này đi, thật đúng là rất giống Quận chúa, sau khi lớn lên nhất định sẽ là một mỹ nhân.”

.....

Thành Thị nghe những lời tán dương này, nâng cao thân phận Quận chúa tòng nhất phẩm của mình, chỉ cười cười không bình luận, nhưng ánh mắt vẫn luôn dõi theo nữ nhi bảo bối đang nằm trong tá, sợ bé có chỗ nào không thoải mái hay chịu ủy khuất gì.

Nhìn những phu nhân này quá mức nhiệt tình, mơ hồ thấy nữ nhi nhà mình hình như đang nhắm mắt nhủ mảy, Thành thị rút cuộc cũng không nhịn được nữa, đang chuẩn bị cho Lý ma ma ôm bé đi xuống, lại nhìn thấy Điền Toàn bên cạnh Hoa Tường Ngọc đang vội vàng bước nhanh tới.

“Lão gia có phân phó gì sao?”

Điền Toàn chấp tay, gấp gáp nói: “Là Tam lão gia, không phải, là trong cung, Tam lão gia tới truyền ý chỉ trong cung, lão gia mời phu nhân mang theo tiểu thư đi qua tiếp chỉ.”

Thành Thị nghe xong, mặt liền biến sắc, lập tức đứng dậy, các vị phu nhân chung quanh cũng mang những biểu hiện khác nhau, nhưng trong lòng đều nghĩ Hoàng thượng đối với Hoa gia và phủ Đại Trưởng công chúa phủ quả nhiên rất vinh sủng mà.

Thành Thị ôm nữ nhi đi về phía trước, xa xa nhìn thấy người đang nói chuyện với lão gia nhà mình, là Hoa phủ Tam lão gia Hoa Tường Duệ, mà vị trong trang phục nội thị đứng bên cạnh Hoa Tường Duệ, lại là người đặc lực nhất bên cạnh hoàng thượng, người còn lại là một lão ma ma, nhìn đáng vẻ cũng là người lạnh lợi.

Hoa Tường Duệ nhìn thấy Thành Thị tới, liền chấp tay: “Nhị tẩu.”

Thành Thị gật đầu, thần sắc bình thường nói: “Tam đệ.”

Nội thị đứng bên cạnh cũng mỉm cười chấp tay: “Lão nô gặp qua Huệ Dung Quận chúa.”

Thành Thị cười thân nhiên, đưa tay đỡ người dậy: “Cũng chỉ là yến hội của tiểu hài tử, sao lại phiền Viên công công tự mình tới đây?”

Viên công công vốn là người của Thái hậu, vẫn theo Thái hậu từ lúc mới vào cung, rất được Thái hậu sủng tín, sau này đã phải đến hầu hạ bên người hoàng thượng, hiện tại cũng chính là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng.

“Thái hậu nhớ Hoa Đại nhân và Quận chúa, lại nghe tin Chiêu Nguyệt huyện chủ mới vừa ra đời, càng thêm vui mừng, hoàng thượng đặc biệt sai lão nô tới đây nhìn một chút.” Viên công công cười, thái độ không kiêu ngạo không tự ti, nhưng lại khiến người chung quanh không khỏi xem trọng mấy phần, không hổ là người trong cung đi ra.

“Chiêu Nguyệt huyện chủ?” Trong lòng Thành Thị sợ hãi, nhìn sang Hoa Tường Ngọc, Hoa Tường Ngọc mang vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn lại, âm thầm gật đầu một cái.

Viên công công thấy thế, liền lấy thánh chỉ ra, cao giọng nói: “Huệ Dung Quận chúa, Hoa Tường Ngọc tiếp chỉ.”

Hoa Tường Ngọc và Thành Thị nhìn nhau, rồi quỳ xuống, người chung quanh nghe xong, cũng lộp độp quỳ xuống. Đây chính là thánh chỉ đó!

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Đích nữ hiện tại của Hoa thị, là ngoại tôn nữ của Đại Trưởng công chúa Gia Như, là biểu chất nữ, biểu sanh nữ của Trẫm, thông tuệ động lòng người, đoan trang trầm tĩnh ưu tú tốt đẹp, đặc biệt phong làm Huyện chủ, phong hào Chiêu Nguyệt, ban Hoài Nam phủ làm đất phong.”

“Thần linh chỉ, tạ ơn.” Hoa Tường Ngọc là người phục hồi tinh thần từ con chấn kinh đầu tiên, sắc mặt có mấy phần nặng nề, nhưng lại không thể không đón lấy đạo ý chỉ này.

Viên công công đưa thánh chỉ tới, cười hề hề nói: “Dù sao thì trước mắt cũng là đích nữ duy nhất của Hoa phủ, Thái hậu cũng rất quan tâm, nghe Hoàng thượng nói có ý phong làm Huyện chủ, liền cảm thấy có chút ủy khuất cho Huyện chủ, nên đã cố ý đề cho Hoàng thượng ban phủ Hoài Nam cho Quận chúa làm đất phong.”

Hoa Tường Ngọc nghe vậy, vụng trộm nhét vào tay Viên công công một cái hà bao: “Cô mẫu quả thật là có một trái tim từ ái, cũng làm phiền công công ngâm dậm xa xôi đến đây tuyên chỉ.”

“Đừng nói vậy, Thái hậu đối với Huyện chủ là quan tâm vô hạn, đặc biệt lệnh cho lão nô mang họa sư từ trong cung đến đây, nhất định phải mang hình của Quận chúa về cho Thái hậu nhìn một cái.” Viên công công nói xong liền chỉ vào một ma ma bên cạnh: “Thái hậu lo lắng nhân thủ của Quận chúa ở đây không đủ, cố ý đề cho lão nô mang theo Nghiêm ma ma tới hầu hạ Huyện chủ.”

“Lão nô gặp qua Quận chúa.” Nghiêm ma ma rất có nề nếp phúc thân nói.

Lúc này, Thành Thị mới cẩn thận đánh giá người này, thấy đôi phương không kiêu ngạo không siểm nịnh, thần thái tự nhiên, nhất cử nhất động không hề có một chút bối rối, lúc này mới âm thầm gặt đầu hải lòng: “Ma ma, mời đứng lên, đây là ý của Thái hậu, vậy thì sau này, Chiêu Nguyệt phải làm phiền ma ma lo lắng nhiều rồi.”

“Có thể hầu hạ Huyện chủ là phúc đức của lão nô, lão nô tự nhiên sẽ tận tâm tận lực.”

Những người hiện diện bên dưới nghe nói như vậy, không biết có bao nhiêu người trong lòng lại trào lên một dòng nước chua xót, chính là vinh sủng của hoàng gia, đứng là người bình thường có nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thư phòng của Tri phủ Tô Châu.

“Phụ thân thật sự bảo đệ mang đến cái gì?”

Lúc này, Hoa Tường Duệ mới lấy ra một phong thư: “Phụ thân muốn Nhị ca an tâm, đây chẳng qua là Hoàng thượng tôn vinh Hoa gia và Đại Trưởng công chúa, Nhị ca Nhị tẩu cứ việc yên tâm.”

Hoa Tường Ngọc đọc qua thư tín, trên mặt hiện lên vài phần bất đắc dĩ: “Phụ thân thật sự sợ nha đầu kia phúc khí còn quá ít hay sao đây?”

Thành Thị bên cạnh lo lắng hỏi: “Trên thư tín nói gì?”

“Phụ thân đã đặt tên cho Tả Nhi, Hoa Mộ Dao, dao thai chi dao, nhưng vẫn giữ chữ 'mộ' như hai ca ca của nó.”

Sắc mặt Thành Thị cũng hơi hơi đổi: “Phụ thân này...”

“Nhị ca không cần phải lo lắng, phụ thân làm như vậy, tự nhiên là có lý của người, hiện tại địa vị Huyện chủ của tiểu chất nữ nhi cao quý như vậy, tên này dĩ nhiên là hoàn toàn tương xứng.” Mặc dù trong lòng Hoa Tường Ngọc đối với thái độ coi trọng thái quá của Hoa Hòa Khôn cũng hơi có chút chua xót, chính bản thân hắn cũng là đích nữ sinh ra, khi đó, ngay cả liếc mắt phụ thân cũng chưa từng nhìn một cái, nhưng hắn cũng tự biết thân biết phận, chẳng qua chỉ là chút suy ngẫm mà thôi.

“Phụ thân đặt tên, dĩ nhiên là đã định, chẳng qua lão gia cũng có thể đặt cho Tả Nhi một cái nữ danh, không bằng liền dựa theo chữ 'mộ' của mấy nữ nhi, xưa nay cũng có nhiều nữ danh, cũng chỉ như vậy thôi.” Thành Thị mở miệng nói.

Hoa Tường Ngọc suy nghĩ một lát rồi thở dài: “Cũng đành phải như vậy thôi, phụ thân đã dùng chữ 'dao' cho tên, không bằng tiểu danh gọi là Đào Nhi, thủ chi đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh giao (trao cho ta quả đào, dùng ngọc quỳnh trả lại).”

“Đào Nhi, Tiểu Đào Nhi.” Thành Thị đọc đi đọc lại, rồi hải lòng gặt đầu một cái: “Đã như vậy, nữ danh gọi là Tiểu Đào Nhi đi.”

Không ngoài dự đoán, hoàng thượng hạ thánh chỉ ngự phong Chiêu Nguyệt huyện chủ, kinh thành liền nổi lên sóng to gió lớn.

Căn cứ theo quy định của Đại Lương quốc, chỉ có đích nữ của thân vương mới có thể được phong làm quận chúa, mà đích nữ của quận vương mới có thể được phong Huyện chủ.

Tiền hoàng phong một đôi đích nữ nhi của Gia Như Đại Trưởng công chúa làm quận chúa, hơn nữa phong hào còn chọn từ bảo tự của hoàng tử, đây đã là ân tứ đặc biệt rồi.

Trước mắt, nữ nhi này của Huệ Dung quận chúa, được đặc biệt phong làm Huyện chủ, lại còn dùng chữ 'chiêu' có thâm ý đặc biệt làm phong hào, hơn nữa còn được ban cho phủ Hoài Nam giàu có và đông đúc làm đất phong, điều này, đừng nói là Huyện chủ, ngay cả một quận chúa đúng cách, cũng chưa chắc có được vinh hạnh đặc biệt đó.

Một nhóm Ngự sử to bự bắt đầu luân phiên thượng tấu, nói hành động lần này không hợp quy củ, nhưng hoàng thượng cũng mặc kệ, thậm chí còn phát tác những lời khá kịch liệt, đến đây thì những người có lòng bất mãn như thế nào đi nữa cũng đều từ từ hạ nhiệt, cũng may chỉ là một nữ hài, nếu là một nam hài nhi, sợ là không thể dễ dàng xong chuyện như thế.

Tiểu kịch trường:

Hoa Mộ Dao (ôm ngực): “Nghe nói lúc nhỏ huynh ghét bỏ muội xấu xí?”

Hoa Mộ Diễm (nhìn quanh quất): “Muội nghe ai nói, tuyệt đối không có khả năng, hoàn toàn là chia rẽ tình cảm giữa chúng ta mà.”

Hoa Mộ Sâm (cười lạnh): “Ngươi nói ta chia rẽ tình cảm giữa ngươi và Tiểu Đào Nhi?”

Hoa Mộ Diễm ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đầy tháng chọn đồ vật đoán tương lai

Xuân qua thu tới, chớp mắt đã tròn một năm.

Trong kinh thành vĩnh viễn không bao giờ thiếu bát quái gì gì đó, phu nhân nhà này cho tiểu thiếp quỳ trên mặt đất hai canh giờ, dẫn đến đẻ non, tiểu thiếp nhà kia vậy mà tính toán hãm hại phu nhân để thượng vị. Nói tóm lại, phong ba mang tên Chiêu Nguyệt huyện chủ nhìn có vẻ như đã dần dần bị người ta quên lãng, không chỉ vì đối phương vẫn còn là một tiểu nha đầu chưa tròn tháng, mà còn vì đối phương ở tận phủ Tô Châu xa xôi.

Từ khi sinh ra, Hoa Mộ Dao đã đặc biệt nhu thuận, trừ những lúc đói bụng gào khóc hai ba tiếng, thì bình thường nhu thuận đến mức khiến người ta đau lòng.

Hoa Tường Ngọc và Thành Thị đối với nữ nhi không dễ dàng có được này yêu thương đến tận tâm can, ngay cả cặp ca nhi cũng thích tiểu muội muội mềm mại này đến kinh khủng.

Hiện tại, tất cả mọi người ở phủ Tô Châu đều biết, trong nhà Tri Phủ đại nhân, nhận được sủng ái nhiều nhất không phải là một đôi công tử, mà là Chiêu Nguyệt huyện chủ vừa sinh ra không được bao lâu, Hoa Mộ Dao.

Khi Hoa Mộ Dao được tám tháng, đã có thể nói chuyện, từ đầu tiên bé gọi chính là 'nuơng', việc đó đã khiến cho Thành Thị vui mừng đến không ngủ được, cũng khiến cho Hoa Tường Ngọc và hai tiểu ca hăm mộ và ghen tỵ ghê gớm.

Nên đã âm thầm nỗ lực dạy Hoa Mộ Dao gọi cha và ca, chuyện này tạm thời không nói đến nữa.

Lúc được mười tháng tuổi, Hoa Mộ Dao đã bập bẹ nói từng chữ từng chữ một, cũng có thể chập chững bước đi từng bước một.

Đối với tiểu nữ nhi có vẻ thông tuệ hơn hai nhi tử vài phần này, Hoa Tường Ngọc và Thành Thị càng thương yêu nhiều hơn, hận không thể cho bé tất cả những thứ đồ tốt nhất trên thế gian này.

Chớp mắt, Hoa Mộ Dao đã tròn một tuổi, bởi vì ở phủ Tô Châu quá xa, gần đó lại không có thân nhân hay bằng hữu gì đặc biệt, Hoa Tường Ngọc hiện là quan phụ mẫu phủ Tô Châu, Thành Thị thân lại là Quận chúa, tự nhiên sẽ có người nịnh hót, bợ đỡ thân phận của bọn họ, mà Thành Thị lại không có đủ kiên nhẫn để ứng phó với những người đó.

Cho nên mới nói, sinh nhật một tuổi này cũng không định tổ chức lớn lắm, chỉ cần những người trong nhà tụ họp lại một chỗ, ăn một bữa cơm là được rồi.

Hoa phủ và Thành Quốc Công phủ trong kinh thành, đã sớm phái người đưa lễ vật đến, cũng đã chuẩn bị mấy món 'chọn đồ vật đoán tương lai' gì gì đó, ngay cả Thái hậu và Quý Phi nương nương ở trong cung, cũng đều ban thưởng này nọ đến đây.

Khi mấy người trong cung tới, đúng vào ngày sinh nhật một tuổi của Hoa Mộ Dao. Sáng sớm, Hoa Mộ Dao còn chưa ngủ dậy, Hoa Tường Ngọc và Thành Thị đã dậy thật sớm để phân phó người chuẩn bị tiệc chọn đồ vật đoán tương lai, thì bất ngờ nghe thấy hạ nhân truyền lời, nói là có người trong cung đến.

Hai người vội vàng ra ngoài tiếp nhận lễ vật của Thái hậu và Quý Phi nương nương ở trong cung thường xuyên.

Sự việc đang diễn ra rất tốt, mặc dù Hoa Mộ Dao sinh ra tại phủ Tô Châu, thân bằng hảo hữu trong kinh thành cũng chưa từng gặp qua bé, nhưng trong lòng bọn họ cũng đều nhớ đến, thậm chí còn có hai vị ở trong cung, điều này khiến cho Thành Thị có hơi cao hứng.

Nhưng ngay tại thời điểm kiểm kê lễ vật, lại phát hiện có một thứ không nên có - - Cữu vĩ phượng trâm.

Phải biết rằng đây chính là thứ mà chỉ có hoàng hậu nương nương mới có tư cách mang, ngay cả hoàng quý phi cũng chỉ có thể mang Thất vĩ phượng trâm, và lại cũng nói rất rõ ràng là muốn đặt vật này tại buổi lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Hoa Mộ Dao, tâm tư này không phải rất rõ ràng hay sao.

Sắc mặt Thành Thị nhanh chóng sa sầm, sắc mặt Hoa Tường Ngọc cũng ngưng trọng không kém.

“Hoàng thượng có ý gì đây, tuổi Đào Nhi còn nhỏ như vậy, huống chi nhà chúng ta cũng không cần trông cậy vào bé đi bá m long dựa phượng.” Thái độ của Thành thị thậm chí có thể nói là có vài phần không cung kính, xem ra quả thật là đã tức giận không nhẹ.

Hoa Tường Ngọc thở dài, trên mặt cũng lộ rõ vẻ lo lắng: “Trước mắt trung cung vô tử, hoàng thượng lại chưa lập thái tử, vài vị hoàng tử có thể lực

sau lưng không thể khinh thường. Mặc dù các thế hệ Hoa gia đều là trung quân, nhưng trong mắt người khác, chúng ta và Quý Phi nương nương là không thể tách rời, nếu quả thật Tam hoàng tử có ý với vị trí kia, mà dựa theo thân phận của Đào Nhi, hoàng thượng ân sủng như vậy, sợ là sớm đã có tính toán, ta chỉ sợ đến lúc đó...”

Thành Thị nghe vậy, đôi mắt cũng phấp phồng, Hoa Tường Ngọc thở dài, dịu dàng ôm người vào trong ngực, nhẹ giọng trấn an: “Nàng cũng đừng quá lo lắng, có nhạc mẫu và cô mẫu ở đây, hai người tuyệt đối sẽ không đẩy Đào Nhi vào trong hố lửa, cho dù thực sự đi đến bước đó, đưa ra quyết định cũng chắc chắn là tốt nhất cho Đào Nhi, hưởng chi tuổi của Đào Nhi còn nhỏ mà đã thông tuệ như vậy, nàng cũng đừng suy nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng quá tiêu cực.”

Thành Thị nghe nói như thế, rốt cuộc cũng không nhịn được mà rơi nước mắt: “Tất cả mọi người đều cảm thấy đó chính là nơi tôn quý nhất thiên hạ, nhưng đã có bao nhiêu người nhìn thấy được sự lạnh lẽo bên trong đó. Thời điểm Hoàng thượng hướng mẫu thân cầu hôn tỷ tỷ, mẫu thân vốn không muốn đáp ứng, dù sao lúc bấy giờ, bên cạnh hoàng thượng cũng đã có Đồng Thị, nhưng ai có thể lường trước được tỷ tỷ vậy mà đã âm thầm trao trái tim cho hoàng thượng, mẫu thân không lay chuyển được tỷ tỷ, đành phải đáp ứng, nhưng đã nhiều năm trôi qua, bà chưa từng vào cung liếc mắt nhìn một cái. Lại nhìn tỷ tỷ sau khi vào cung, mặc dù đã có địa vị Quý phi cao quý, nhưng hàng năm hậu cung đều có thêm người mới, tâm tư hoàng thượng có thể tồn tại trên người mình bao lâu, trước mắt ngoại trừ nguyên nhân vài phần tôn trọng tình cảm ngày xưa, e rằng tỷ tỷ chỉ có thể nuốt đau khổ vào trong bụng, nghĩ đến tương lai Tiểu Đào Nhi cũng sẽ trải qua loại cuộc sống như thế, ta liền cảm thấy đau đớn không thể chịu đựng nổi.”

Nghe người trong lòng khóc lóc kể lể, Hoa Tường Ngọc cũng không dễ chịu gì, cả nhà bọn họ đã là vinh sủng chí cực, chưa từng nghĩ tới chuyện dựa vào hôn nhân của nữ nhi để đạt được chút gì, chỉ hy vọng có thể bảo hộ hài tử như châu như bảo trưởng thành, có thể sống vui vẻ khoái hoạt, như vậy là đủ rồi.

“Tình tình Đào Nhi lười nhác, mặc dù thông minh lại không thích quản nhiều việc, ta đã nghĩ đến lúc đó, sẽ gả con cho một gia đình đơn giản, không yêu cầu đối phương có dòng dõi cao bao nhiêu, chỉ cần hẳn có thể đối xử tốt với Đào Nhi là đủ rồi, ai có thể nghĩ đến hoàng thượng lại có tính toán như vậy.”

“Nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, đã có cô mẫu và nhạc mẫu, ít nhiều gì hoàng thượng cũng phải giữ cho họ vài phần mặt mũi, hơn nữa, trước mắt Đào Nhi còn nhỏ, nhóm hoàng tử vẫn chưa trưởng thành, cho dù hoàng thượng có phần tâm tư này, nhưng mười mấy năm sau, ai biết được tình hình sẽ như thế nào.” Mặc dù tâm trạng của Hoa Tường Ngọc cũng dị thường trầm trọng, nhưng vẫn nhẹ giọng trấn an.

“Bất luận thế nào, chỉ cần Đào Nhi không muốn, ta quyết sẽ không để cho con gả vào hoàng gia, làm dâu hoàng gia đâu có dễ dàng như vậy, huống chi nếu ngày sau bước lên được vị trí cao quý hơn kia, những khổ sở mà Đào Nhi phải chịu chẳng phải là chỉ có thể tự mình chịu đựng sao.” Thành Thị tựa vào trong ngực Hoa Tường Ngọc, trong giọng nói yêu kiều mang theo vài phần oán trách.

Hoa Tường Ngọc thở dài: “Ta đương nhiên cũng không muốn, chỉ là theo tình hình hiện tại, e rằng ứng cử viên mà trong lòng hoàng thượng hướng tới cũng không phải là Tam hoàng tử.”

Thành Thị cũng cảm thấy hơi khổ sở: “Đúng vậy, chỉ sợ là vì lo lắng chúng ta làm hậu thuẫn cho Tam hoàng tử, mới dùng loại biện pháp này tạo thế lực cho Thái tử, chỉ là tại sao muốn lấy Đào Nhi của chúng ta làm lợi thế?”

Hai người tựa sát vào nhau, trong lòng ngổn ngang lo lắng cho tương lai sau này của Hoa Mộ Dao.

“Cha -- nương --”

Ngoài cửa bất ngờ truyền đến một giọng nói non nớt mềm mại, Thành Thị vội vàng lau sạch nước mắt trên mặt, nhìn tiểu nữ nhi được Tri Thị ôm trong ngực, cười dịu dàng.

“Tiểu Đào Nhi tới đây, cho cha ôm ôm nào.” Hoa Tường Ngọc cười ha hả vươn tay ôm lấy bé.

Nhìn nữ nhi một thân y phục màu hồng phấn, giữa trán còn vẽ một đóa hoa đào, đôi mắt to tròn long lanh, giống như em bé trong những bức tranh treo ngày tết, tâm trạng Hoa Tường Ngọc nhất thời khá hơn một chút.

“Lẽ vật, lẽ vật.” Hoa Mộ Dao ở trong ngực Hoa Tường Ngọc, kéo kéo cánh tay của hấn, mang khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hấn.

Tri Thị thấy thế, ở một bên cười giải thích: “Sáng sớm hôm nay Đại thiếu gia và Tiểu thiếu gia đã cầm lẽ vật đến tìm tiểu thư, tiểu thư nhìn thấy vui mừng không thôi, liền lôi kéo nô tỳ muốn đến nơi này của lão gia phu nhân, e là vội vã đến để đòi lẽ vật.”

Hoa Tường Ngọc cười ha hả vuốt vuốt cái mũi be bé của Hoa Mộ Dao: “Ồ, Tiểu Đào Nhi của cha, chẳng lẽ con lại là một Tiểu Tài Mê hay sao?”

Hoa Mộ Dao ở trong ngực Hoa Tường Ngọc cũng đã có chút mất kiên nhẫn, vùng vẫy muốn xuống đất.

“Tiểu Đào Nhi làm sao vậy?”

“Lẽ vật, lẽ vật.” Hoa Mộ Dao vừa la hét, vừa vùng vẫy chân loạn xạ đòi xuống đất.

Thành Thị nhìn theo tầm mắt của Hoa Mộ Dao, lúc này mới phát hiện thì ra tiểu nha đầu này đã nhìn thấy đồ vật trong cung mới vừa thưởng xuống.

“Người đó, người nói xem sao ta lại sinh ra một cái Tiểu Tài Mê vậy hả. Đừng vội đừng vội, những thứ này đều là của con mà, đợi lát nữa, nương cho người mang qua phòng cho con nha.” Thành Thị buồn cười nói.

Lúc này, Hoa Mộ Dao mới chịu yên tĩnh lại, chỉ là con mắt cứ đảo quanh mở hòm xiềng.

Hoa Mộ Dao vốn ngủ cùng một phòng với Thành Thị, nhưng từ sau khi Hoa Mộ Dao biết nói chuyện, bé cứ nhất định muốn ở một mình, bắt đầu dĩ, Thành Thị không thể làm gì khác hơn là ở trong viện của mình, cho dọn dẹp một gian phòng ngay bên cạnh phòng mình cho bé.

“Thời gian cũng không còn sớm, đã đến giờ Đào Nhi nên chọn đồ vật đoán tương lai rồi.” Hoa Tường Ngọc nhìn nhìn Thành thị rồi nói.

Thành Thị nhìn Lý ma ma đứng bên cạnh: “Những món đồ ‘chọn đồ vật đoán tương lai’ gì đó đều đã chuẩn bị xong rồi chứ?”

“Đều đã chuẩn bị xong, phu nhân yên tâm.”

Thành Thị lại nhìn cây trâm khiến cho người ta phiền muộn một hồi, suy nghĩ thêm một chút, rồi phân phó: “Bỏ cây trâm đó vào luôn đi.”

Lý ma ma nhìn kiểu dáng cây trâm, lại nhìn vẻ mặt không mấy tốt của phu thê bọn họ, tự nhiên cũng biết rõ quan hệ bên trong đó, nhưng dù sao bà cũng chỉ là một hạ nhân, nên đành phải tuân theo phân phó của chủ tử.

Lễ chọn đồ vật đoán tương lai diễn ra ở trong hoa viên, có mặt ở đây cũng chỉ có một nhà bốn người Hoa Tường Ngọc, trên bàn bày đầy những vật dụng, phong phú về chủng loại.

Giấy và bút mực, sách vở châm tuyền, sơn phấn son môi, thậm chí còn có cây cuốc chủy thủ, dĩ nhiên trọng yếu nhất vẫn là cây cửu vĩ phượng trâm đó, nằm đặc biệt nổi bật ở giữa trung tâm.

Hoa Tường Ngọc đặt Hoa Mộ Dao lên bàn, nhẹ nhàng vỗ về bé: “Đào Nhi, con nhìn một chút, thích cái gì thì lấy cái đó.”

Hoa Mộ Dao ngồi trên bàn, tò mò nhìn đồng đồ trước mặt, rồi nghiêng đầu nhìn Hoa Tường Ngọc và Thành Thị.

Thành Thị cúi người xuống, nhẹ giọng nói: “Đào Nhi nhanh đi, đều là của con đó, thích thì cầm đi con.”

Hoa Mộ Dao bò lên phía trước, quay đầu nhìn chung quanh một lúc, sách vở.. vút, châm tuyền...vút, kỳ phở..., tiếp tục vút.

“Đào Nhi, thích gì, cầm nhanh đi con.” Thành Thị nhìn Hoa Mộ Dao bò loạn xạ chung quanh, liền thúc giục.

Hoa Mộ Dao ngừng lại ngay chính giữa, rồi xoay về phía Thành thị cười cười, đôi tay bé nhỏ chìa ra: “Nương -- nương --”

Thành Thị cầm đại một món đồ trên bàn quơ qua quơ lại: “Đào Nhi mau cầm một món đi, cầm rồi nương sẽ ôm con nha.”

Nhìn Thành Thị không có ý định ôm nàng, Hoa Mộ Dao bấu môi bắt mắt, đôi mắt lại nhìn quanh quất, rất nhanh đã bị một món đồ hấp dẫn.

Hoa Mộ Dao từ từ cầm lấy món đồ tỏa ra một thứ ánh sáng lấp lánh chói lọi, bé cầm cây trâm đưa qua, trái tim Thành Thị ngay lập tức nhảy lên, rồi nhìn sang Hoa Tường Ngọc, sắc mặt hai người càng lúc càng nặng nề.

“Đẹp, nương . . . đẹp . . .” Hoa Mộ Dao hưng phấn giơ cây trâm về phía Thành Thị.

Trong lòng Thành Thị căng thẳng, nhưng trên mặt miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, ôm Hoa Mộ Dao đang nhào về phía mình, không tập trung nói: “Ừ, đẹp lắm.”

Hoa Tường Ngọc đứng bên cạnh cũng mặt mày ủ dột, cũng may vì để phòng ngừa vạn nhất, ngoại trừ một nhà bốn người bọn họ ra, cũng không cho bất kỳ kẻ nào ở bên cạnh, nếu không để loại chuyện như thế này truyền đi, đã có thể là chuyện lớn rồi.

“Phụ thân, vật này.” Hoa Mộ Sâm cũng đã mấy tuổi rồi, có một số chuyện Hoa Tường Ngọc cũng không thể gạt nó, cửu vĩ phượng trâm này đúng là có quy chế gì gì đó.

Hoa Tường Ngọc thở dài, trên mặt hiện lên mấy phần bất đắc dĩ: “Đây là ý chỉ của hoàng thượng.”

Hoa Mộ Sâm ngạc nhiên: “Hoàng thượng?”

Hoa Tường Ngọc vỗ vỗ vai Hoa Mộ Sâm, ý vị sâu xa nói: “Sâm Nhi, con nên hiểu, mặc dù nhà chúng ta có địa vị cực cao, nhưng vẫn là thần tử.”

Hoa Mộ Sâm nhìn muội muội đang nằm trong ngực Thành Thị, hoàn toàn không biết gì cả, đang cười rất vui vẻ, trong tay vẫn còn cầm cây trâm chói mắt kia, khiến cho nó không khỏi từ từ nắm chặt đôi tay.

“Thật may là không có người ngoài ở đây, chuyện Đào Nhi bắt được cây trâm này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, nói với bên ngoài rằng. . . nói bé bắt được một quyển sách.” Hoa Tường Ngọc hướng về phía hai nhi tử dặn dò.

Hoa Mộ Sâm nghiêm túc gật đầu, mặc dù Hoa Mộ Diễm vẫn còn có chút không rõ chân tướng, nhưng nhìn sắc mặt cha và ca ca nghiêm túc như vậy, cũng nhanh chóng mặt gật đầu một cái.

Nhưng bọn họ cũng không phát phát hiện, có một bóng người lóe lên từ hành lang hoa viên.

Năm ngày sau, kết quả Hoa Mộ Dao chọn đồ vật đoán tương lai đã nằm trên ngự án của hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn trên giấy viết Hoa Mộ Dao chọn đồ vật đoán tương lai đã chọn cây trầm, về mặt khế trầm xuống, thở dài một tiếng: “Xem ra lời nói của Trí Viên Đại Sư quả thật không sai.”

Lý Tân Tuyền hầu hạ bên cạnh, khẽ khom người, nghe được câu nói của hoàng thượng, thần sắc trên mặt biến đổi, đầu lại cúi thấp hơn.

“Trông chừng bé cho thật kỹ càng, đừng để những thứ xấu xa động đến bé.” Hoàng thượng nhỏ giọng phân phó.

Trong bóng tối, một thân hắc y nhân chấp tay trả lời: “Thuộc hạ hiểu.”

Sau khi hầu hạ hoàng thượng ngủ, Lý Tân Tuyền lặng lẽ từ Càn Chính điện chạy ra ngoài, thận trọng đi tới một cung điện bỏ hoang gặp một ma ma, nói với bà chuyện vừa xảy ra không sót một chữ nào, sau đó lại im lặng không tiếng động trở lại Càn Chính điện.

Không yên lòng đi qua nhìn hoàng thượng thêm một lần nữa, thấy người vẫn còn ngủ say, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rón rén lui ra ngoài cửa canh chừng.

Dĩ nhiên phu thê Hoa Tường Ngọc không biết chuyện bọn họ một lòng muốn giấu giếm đã bị hoàng thượng biết được.

Bởi vì trong lòng đối với tiểu nữ nhi chất chứa mấy phần áy náy, cho nên cả nhà đối với Hoa Mộ Dao càng thêm thương yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Giải xãm

Phủ đệ Tri phủ Tô Châu.

“Nương -- nương --”

Thành Thị đang dùng điểm tâm, chợt nghe được một tiếng kêu trong trẻo từ bên ngoài truyền đến, trên mặt lập tức xuất hiện một nụ cười thật tươi. Vừa buông đũa trong tay xuống, liền bị một cục tròn vo nhào vào trong ngực.

“Cứ từ từ, chạy nhanh như vậy làm cái gì.”

Đi theo phía sau, Chi Song và Chi Hủy vội vã tiến vào quỳ xuống tạ tội.

“Là con muốn nhanh chóng gặp nương mà, đừng trách họ.” Hoa Mộ Dao tròn xoe mắt làm nũng ở trong ngực Thành Thị.

Ba tuổi, dung mạo Hoa Mộ Dao đã bắt đầu rõ nét.

Trên gương mặt ngây thơ trắng nõn là một đôi mắt phượng mang dấu hiệu của hoàng thất, ánh mắt mỹ lệ như một loại bọ đào bằng thủy tinh, khiến tất cả những người bị bé nhìn chăm chú đều không khỏi mềm lòng, mỗi khi khóe miệng nhếch lên, sẽ mang theo hai lúm đồng tiền xinh xắn.

Thành Thị đối với nữ nhi này rất là không có biện pháp, nhưng bọn nô tài này chiếu cố chủ tử không được tốt, dù sao cũng phải để các nàng nếm chút khổ sở: “Tiểu thư đã thay các người cầu tình, vậy thì phạt mỗi người ba tháng tiền công, nếu còn có lần sau, các người cũng không cần tiếp tục ở bên cạnh hầu hạ nữa.”

Chi Song và Chi Hủy rùng mình, cuống quýt bảo đảm: “Nô tỳ nhất định sẽ chiếu cố tiểu thư thật tốt, tuyệt đối không dám có lần sau.”

Lúc này Thành Thị mới cúi đầu, chỉ trong nháy mắt, ánh mắt sắc bén liền biến thành từ ái: “Đã ăn điểm tâm chưa?”

Hoa Mộ Dao lắc đầu: “Muốn cùng ăn với nương.”

Thành Thị cười dịu dàng: “Đi lấy bát đũa của tiểu thư tới đây.”

“Nương, con muốn bú sữa.”

“Nương, cái cuộn Như Ý gì đó nhìn rất ngon nha.”

“Nương, mùi vị của dưa non chua ngọt là tốt nhất.”

.....

Buổi điểm tâm kết thúc trong tiếng cười nói sôi nổi của Hoa Mộ Dao và sự dung túng bất chấp của Thành Thị.

“Đã chuẩn bị tốt tất cả rồi chứ?” Thành Thị vừa lau miệng cho Hoa Mộ Dao vừa hỏi.

Lý ma ma trả lời: “Đều đã chuẩn bị xong.”

Thành Thị gạt đầu hài lòng, âu yếm nhìn nữ nhi trong ngực, nhỏ giọng hỏi: “Ăn xong rồi chứ, chúng ta còn phải đi đó.”

Hoa Mộ Dao kích động, gấp gấp gạt đầu: “Xong rồi, xong rồi, nương, chúng ta đi nhanh đi.”

Khó khăn lắm mới có thể ra ngoài một chuyến, Hoa Mộ Dao kích động đến nỗi cả đêm không ngủ được.

Nhĩ Lam đỡ Thành Thị, Nghiêm ma ma thì ôm Hoa Mộ Dao, ra đến ngoài cửa, nhìn hai chiếc xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng, dĩ nhiên Thành Thị và Hoa Mộ Dao lên chiếc xe ngựa thứ nhất, đi cùng còn có Nhĩ Lam và Nghiêm ma ma, một người hầu hạ Thành Thị, người còn lại chăm sóc Hoa Mộ Dao.

Về phần đám người Từ ma ma, dĩ nhiên là ngồi trên chiếc xe ngựa phía sau.

Xe ngựa từ từ lăn bánh về hướng cửa thành, vừa lên xe Hoa Mộ Dao đã tò mò vén một bên rèm lên, mở to mắt nhìn loạn xạ ở chung quanh.

Thành Thị buông rèm xuống, ôm lấy con bé vào trong ngực: “Cẩn thận một chút, con ngồi ngoan ngoãn nào.”

Hoa Mộ Dao hưng phấn ngẩng đầu nhìn Thành Thị: “Nương, thật là náo nhiệt.”

Nhìn hai mắt nữ nhi sáng ngời, Thành Thị khẽ mỉm cười, đẩy mắt trần ngập áy náy, từ khi ra đời đến nay, hài tử này cũng chưa từng được xuất phủ, trước đây, mỗi lần Sâm Nhi và Diễm Nhi mang đến cho bé những thứ đồ tốt từ bên ngoài về, hầu như đều có thể nhìn thấy ánh mắt trong suốt của con bé sáng lấp lánh, nhưng bé chưa từng đề cập với nàng chuyện xuất môn, nhu thuận đến mức khiến người đau lòng không chịu nổi.

“Nghe nói Phở Đà tự trên núi Lăng Vân là linh nghiệm nhất, lần này nhân dịp sinh nhật của Đào Nhi, nên cũng muốn đến cầu phúc một lần, hi vọng Phật tổ có thể phù hộ Đào Nhi của ta cả đời vừa lòng vừa ý, vui vẻ hạnh phúc.” Thành Thị yêu thương vuốt tóc Hoa Mộ Dao, dịu dàng nói.

Hoa Mộ Dao nằm trong ngực Thành Thị, mềm mại non nớt nói: “Đào Nhi cũng sẽ cầu nguyện cho nương, cầu cho nương đẹp đẹp xinh xinh.”

Thành Thị nghe xong, bật cười ôm lấy bé: “Được được, nương đẹp đẹp xinh xinh, so với nương, Đào Nhi còn xinh đẹp hơn.”

“Phu nhân yên tâm, thân phận tiểu thư tôn quý lại thông tuệ như vậy, ai lại không thích chứ, đến đâu cũng sẽ không chịu uất ức.” Nghiêm ma ma ở bên cạnh nhìn tiểu nhân nhi ở trong ngực Thành Thị, ánh mắt cũng trở nên từ ái, dù sao cũng là đứa trẻ bà nhìn lớn lên, còn rất thân thiết và hiểu chuyện như vậy, sao có thể khiến người ta không thích đây.

“Mong là vậy.” Thành Thị thở dài, trong lòng vẫn như bị một tảng đá đè nặng.

Thành Thị tới phủ Tô Châu đã bốn năm, nhưng đây là lần đầu tiên đến Phở Đà tự. Phở Đà tự là tự miếu nổi danh nhất Giang Nam, mà xưa nay Thành Thị lại không mấy hứng thú đối với mấy cái này, thà rằng mình tốn chút tâm tư che chở cho người nhà, cũng không tin tưởng một cây sâm có thể quyết định tất cả, thế nhưng lần này. Vừa nhớ lại mấy ngày trước mẫu thân có đưa tin tới, tâm trạng của nàng càng thêm chán nản.

Bởi vì tối ngày hôm qua Hoa Mộ Dao quá hưng phấn, nên mới lên xe không được bao lâu đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, Thành Thị liền đặt bé lên một cái giường nhỏ êm ái, nhìn đáng yêu bình thân của bé, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười nhợt nhạt.

Cúi đầu hôn lên trán bé một cái, thì thầm: “Đào Nhi yên tâm, mặc kệ như thế nào, nương cũng nhất định bảo hộ con chu toàn.”

Khi xe ngựa đến Phở Đà tự, Hoa Mộ Dao cũng vừa tỉnh dậy, bé ngơ ngác ngồi ở đó, đôi mắt to tròn mông lung, đầu óc vẫn còn chưa thanh tỉnh, cứ mặc cho Nghiêm ma ma giúp bé chải lại tóc, rồi ôm bé xuống xe ngựa.

Gió nhẹ nhàng lướt qua, Hoa Mộ Dao rung mình một cái, lúc này bé mới hoàn toàn tỉnh táo.

Nghiêm ma ma nhìn thấy thế, cũng giúp bé kéo áo choàng thật chặt: “Tiểu thư tỉnh lại vừa đúng lúc, chúng ta đến nơi rồi.”

Thành Thị nhìn tiểu nữ nhi đang mơ màng, lòng mềm như nước, đón lấy bé từ trong ngực Nghiêm ma ma: “Con cảm thấy lạnh sao?”

Nghiêm ma ma nghe vậy liền chuẩn bị trở về xe ngựa lấy thêm một cái áo choàng dày hơn, nhưng Hoa Mộ Dao đã lắc đầu: “Không lạnh, vì con mới tỉnh ngủ mà. Nương, đây là Phở Đà tự sao?”

Thành Thị xoa xoa tay Hoa Mộ Dao, xác định hai tay bé nóng lên, lúc này mới ôm bé đi vào bên trong tự: “Đúng rồi, nơi này chính là Phở Đà tự, lát nữa Đào Nhi phải thật ngoan ngoãn, không được đi lung tung một mình.”

Hoa Mộ Dao nhanh chóng gật đầu: “Nương yên tâm, Đào Nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn.”

Đi tới ngưỡng cửa, đã nhìn thấy một tiểu hòa thượng từ bên trong ra đón, tay phải để trước ngực, khề khom lưng: “A di đà Phật, thí chủ, mời vào bên trong.”

Thành Thị gật đầu với hòa thượng kia một cái: “Làm phiền vị tiểu sư phụ này rồi.”

Thành Thị cung kính quỳ gối trước Phật đường, hai tay chắp trước ngực, trong lòng âm thầm cầu nguyện Phật tổ phù hộ cho Tiểu Đào Nhi của nàng có thể vĩnh viễn bình an vui vẻ, rồi khấu đầu ba cái, sau đó mới cầm lên một cái ống thề, hai tay bắt đầu lắc, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, cho đến khi một cái thề tre từ bên trong rớt ra.

Thành Thị nhặt cái thề lên, rồi dịu dàng nhìn nữ nhi đang được Nghiêm ma ma ôm trong ngực, trong lòng âm thầm cầu nguyện, hi vọng đây là một xăm tốt.

Vị đại sư giải xăm nhìn thấy thề xăm mà Thành thị đưa tới, trong lòng không khỏi chấn động, nhưng trên mặt lại không để lộ ra bất cứ biểu tình nào: “Xin hỏi phu nhân, thề tre này vì ai mà cầu, cầu vì chuyện gì?”

“Cầu cho ấu nữ trong nhà, cầu là . . . cả đời này của bé có được như ý hay không.”

Đại sư trầm ngâm một hồi, rồi ngẩng đầu nhìn về phía tiểu hài đồng tuổi còn rất nhỏ đang được người khác bồng cách đó không xa: “Tiểu thư cả đời tôn quý vô song, có điều... về nhân duyên sẽ có chút trắc trở.”

Trái tim Thành Thị run lên, tôn quý vô song, như thế nào là vô song, mỗi một thiên kim đều có thể được xưng tụng một tiếng tôn quý, duy chỉ có một người mới có thể được mang hai chữ vô song, đây là có ý gì.

Hơn nữa nhân duyên lại rất trắc trở sao, chẳng lẽ nói là sau này lập gia đình sẽ không được phu quân thương yêu, cũng đúng, xưa nay hoàng gia có bao nhiêu bạc tình, nhất là người đã leo lên đến vị trí tôn quý đó, muốn dạng nữ nhân nào mà không có, mặc dù nữ nhi của mình đến lúc đó sẽ có thân phận tôn quý, nhưng cũng chỉ là không được kính trọng mà thôi.

“Vây. . . . Không biết đại sư có phương pháp nào giải quyết hay không?” Thành Thị nhìn nữ nhi ngây thơ hồn nhiên, thật sự không dám tưởng tượng ra tình cảnh nhiều năm sau đó, con bé sẽ phải một mình chịu đau khổ dằn vặt ở chốn thâm cung, chỉ suy nghĩ đến đây thôi, nàng đã đau lòng đến không thở nổi.

Vị đại sư kia khe khẽ lắc đầu, ra vẻ huyền bí nói: “Hết thấy cứ tùy theo tâm của tiểu thư đi, mọi việc đều có thể trong hũng cầu cát. Phu nhân cứ yên tâm đi, số mệnh tiểu thư cao quý, người bình thường không thể gây thương tổn đến tiểu thư được, huống chi tiểu thư thông minh phi phàm, mọi việc không thể cường cầu.”

Thành thị nghe xong, trong lòng càng thêm khó chịu, cái gì gọi là người bình thường không thể gây thương tổn được, không phải là sẽ có người muốn tính toán Đào Nhi hay sao, người bình thường không thể gây thương tổn được, vậy người không bình thường thì được à, chẳng lẽ thật sự giống như những gì mẫu thân đã nói trong thư sao?

Thấy sắc mặt Thành Thị càng lúc càng ảm đạm, đại sư âm thầm thở dài, cũng không nói thêm gì nữa.

“Đa tạ đại sư.” Thành Thị nói xong, liền đi tới bên cạnh Hoa Mộ Dao, rồi vuốt ve tóc bé, trên mặt vẫn là vẻ mặt từ ái.

“Nương --” Hoa Mộ Dao nghiêng ngả trong ngực Nghiêm ma ma, cười ngọt ngào với Thành Thị.

Nhìn nữ nhi nhu thuận hiểu chuyện như vậy, Thành thị chỉ muốn bật khóc, nhưng lại mạnh mẽ nuốt xuống: “Nghe nói cảnh sắc Phở Đà tự này rất đẹp, mẫu thân dẫn Đào Nhi đi xem một chút, có được không?”

Hai mắt Hoa Mộ Dao tỏa sáng, vội vã gật đầu: “Được ạ, được ạ.”

Nhìn đoàn người Thành Thị rời đi, vị đại sư giải xăm chắp hai tay trước ngực, niệm một tiếng, “A di đà Phật.”

Tiểu hòa thượng bên cạnh không nhịn được hỏi: “Sư phụ, xăm này là xăm hạ hạ mà!”

Đại sư mỉm cười, rồi lắc đầu một cái: “Cái gọi là quẻ xăm cũng phải đúng với người, tuy thề tre này là xăm hạ hạ, nhưng đối với vị tiểu thư xin xăm kia chưa chắc đã như thế. Những lời Trí Viên nói, ta vốn không tin, không ngờ, hôm nay gặp mặt, quả thật là như thế, chỉ mong trong lòng nàng ấy có thể lưu lại một con đường sống, cũng là phúc của Đại Lương.”

Tiểu Hòa Thượng nghe xong như rơi vào trong đám sương mù mờ mịt, mơ mơ màng màng gãi gãi cái đầu trọc của mình, vẫn không hiểu gì cả.

Đây là lần đầu tiên Thành Thị đến Phở Đà tự, đối với cảnh vật nơi đây dĩ nhiên là không hề quen thuộc, cho nên đã nhờ một vị tiểu hòa thượng ở trong chùa làm người dẫn đường.

“Nổi danh nhất ở nơi này của chúng ta chính là rừng đào phía sau núi đó, nếu phu nhân thích, ta sẽ dẫn phu nhân đến đó.” Tiểu Hòa Thượng này, chẳng qua cũng chỉ hơn mười tuổi, trên mặt vẫn còn là mang theo sự ngây thơ của một tiểu hài tử, cách nói chuyện cũng khiến người khác vui vẻ.

Trong lòng Thành Thị đang tích trữ tâm sự, nhưng không muốn để tiểu nữ nhi nhìn ra nguyên nhân, liền gật đầu.

“Nghe nói hương khói ở Phở Đà tự là thịnh vượng nhất, sao hôm nay lại không thấy một người nào vậy?” Lý ma ma quan sát chung quanh một chút, rồi bất ngờ lên tiếng hỏi.

Tiểu hòa thượng cười toe toét: “Mấy ngày trước, đúng lúc Trí Thông đại sư vân du đến tiểu tự, vì chúng thí chủ đến tự để xin xăm, giải xăm, giải đáp thắc mắc, cho nên lập tức có rất nhiều người đến đây, vì vậy mấy ngày nay người đến cũng ít lại.”

Thành Thị kinh ngạc: “Trí Thông đại sư đã tới Phở Đà tự!”

Lại nói, Trí Thông đại sư, vị quốc sư của Đại Lương quốc không có gì không tinh thông, Phật học tinh hậu, có thể nói là đứng đầu cả quốc gia, ngay cả Trí Viên đại sư ở tự miếu của hoàng gia – được Minh Nhân tự cung phụng, cũng là sư đệ của Trí Thông đại sư.

“Đáng tiếc, thật sự không biết, nếu không thì đã sớm đến đây từ mấy ngày trước.” Thành thị tiếc nuối nói, nếu số mệnh này là do Trí Viên đại sư phán ra, vậy thì Trí Thông đại sư thân là sư huynh của ông ấy, nói không chừng sẽ có biện pháp gì đó có thể phá giải.

Tiểu hòa thượng nghi ngờ nhìn Thành thị: “Chẳng lẽ Phu nhân không biết người mới vừa giải xăm cho phu nhân chính là Trí Thông đại sư sao?”

Trong nháy mắt, Thành Thị bỗng trở nên sững sờ: “Người Người vừa nói cái gì?”

“Người mới vừa giải xăm cho phu nhân trong đại sảnh chính là Trí Thông đại sư đó, vốn dĩ đại sư đã rời đi vào ngày hôm qua, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, đi nửa đường lại trở về, mới đến sáng nay thôi, trùng hợp là phu nhân lại tới.” Tiểu hòa thượng giải thích.

Sau một lúc sững sờ, Thành Thị liền phục hồi tinh thần, vội vàng đi về phía đại sảnh, trong lòng vẫn hi vọng Trí Thông đại sư có thể giải đáp thắc mắc giúp cho nữ nhi của nàng.

Nhưng khi đến đại sảnh, vị đại sư vừa giải xăm đã không còn ở đó, chỉ còn lại một vị tiểu hòa thượng đang dọn dẹp.

“Vị tiểu sư phụ này, xin cho hỏi vị đại sư mới vừa ở đây đi đâu rồi?” Thành Thị gấp gấp hỏi.

Tiểu hòa thượng hơi ngẩng đầu, nhìn thấy Thành Thị, liền lắc đầu một cái: “Sư phụ vừa mới đi.”

Thành Thị vội vàng truy vấn: “Vậy. Đại sư đi về hướng nào hả?”

Tiểu hòa thượng lại lắc đầu: “Trước khi đi, Sư phụ có dặn dò tiểu tăng nói với phu nhân một câu, hết thấy cứ tùy theo tâm của tiểu thư là được, mọi việc chớ có cưỡng cầu, trong lòng tiểu thư tự sẽ có lối thoát.”

Nghiêm ma ma ôm Hoa Mộ Dao đuổi theo tới đây, chỉ nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của Thành Thị, Hoa Mộ Dao vươn đôi bàn tay bé nhỏ của mình về phía mẫu thân, thân thiết gọi: “Nương, ôm ôm --”

Thành Thị nhìn thấy nữ nhi nhu thuận như vậy, lại nhớ tới những lời của Trí Thông đại sư, có lẽ chuyện cũng không đến nỗi bi quan như mình đã tưởng tượng, nàng nhẹ nhàng đón lấy nữ nhi, rồi dịu dàng vuốt tóc bé: “Đào Nhi ngoan, có mẹ ở đây.”

Tiểu kịch trường:

Hoa mộ Dao (khóc lóc chạy tới): Nương --

Thành Thị (ôm lấy nữ nhi): Đào Nhi ngoan, sao vậy, ai khi dễ con?

Hoa Mộ Dao (chỉ vào hai người ở phía sau): Bọn họ!

Hoa Mộ Sâm, Hoa Mộ Diễm (lắc đầu liên tục): Không phải chúng con, chúng con không có.

Hoa Mộ Dao: Có mà, có mà, bọn họ xem văn chương của con, lại không nhận xét cho con, còn không chịu cất giữ.

Thành Thị (trợn mắt nhìn): Đào Nhi ngoan, nhìn mẫu thân làm sao thu thập bọn chúng, lại dám không bình luận, còn không chịu cất giữ.

Hoa Mộ Sâm, Hoa Mộ Diễm (chạy trốn chết): chúng con sai rồi, chúng con bình luận ngay, chúng con muốn cất giữ lắm, chúng con còn ném ra vài quả địa lôi để ăn mừng. Muội muội tốt, muội giúp các huynh nắn nỉ đi.

Hoa Mộ Dao (ngẩng đầu): Được thôi, xem như các huynh thức thời, vậy bỏ qua cho hai người một lần đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đại hoàng tử tới chơi

“Phu nhân, phu nhân --”

Thành Thị đang chọn lựa vải vóc để may xiêm y mới theo mùa cho Hoa Mộ Dao, thì nghe thấy một giọng nói rộn rập từ bên ngoài truyền tới.

“Ồ trước mặt phu nhân, hốt ha hốt hoảng như vậy còn ra thể thống gì nữa!” Lý ma ma nhìn gã sai vặt hốt hoảng chạy tới, liền khiển trách.

Gã sai vặt kia vội vàng quỳ xuống, kích động nói: “Ngoài cửa, ngoài cửa có người trong cung đến, bảo là muốn tới tuyên chỉ.”

Thành Thị vội vàng đứng dậy, trên mặt không khỏi xuất hiện vài phần kinh ngạc.

“Nương --” Hoa Mộ Dao nhìn thấy Thành Thị vội vã đi ra ngoài, hoàn toàn quên mất mình, liền lên tiếng nhắc nhở.

Thành Thị dừng bước, quay đầu nhìn lại, áy náy cười cười với Hoa Mộ Dao, rồi xoay người phân phó Chi Song và Chi Hủy: “Các người cẩn thận hầu hạ tiểu thư hồi viện.”

“Con ngoan ngoãn nghe lời, đợi ở trong viện của mình đừng đi loạn, lát nữa mẫu thân sẽ trở lại tìm con.” Thành Thị âu yếm nhìn Hoa Mộ Dao dặn dò.

Hoa Mộ Dao bĩu môi, mặc dù có chút bất mãn, nhưng vẫn nhu thuận gật đầu một cái.

Nói dứt lời, Thành Thị liền vội vã đi ra ngoài cửa, dưới sự hộ tống của hai nha hoàn, Hoa Mộ Dao cũng đi về viện của mình.

Năm Hoa Mộ Dao tròn ba tuổi, rốt cuộc cũng có viện tử của riêng mình, nó nằm không xa viện tử của Thành Thị, bé đã tự đặt cho viện tử của mình một cái tên, gọi là Chúc Hoa uyển, lấy từ 'đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa'.

“Người đi hỏi thăm một chút, trong cung có người nào đến, và tới tuyên cái gì.” Đi không bao xa, Hoa Mộ Dao liền phân phó Chi Song.

Tính tình Chi Song khá cởi mở, với người nào cũng có thể nói được đàm ba câu, hỏi thăm tin tức thì không ai có thể tốt hơn.

Không phải Hoa Mộ Dao cố ý muốn hỏi thăm tình hình, chỉ vì Thành Thị mới vừa dặn dò, ngược lại đã khiến nàng sinh lòng nghi ngờ, không cho nàng ra khỏi viện tử, nhất định là có vấn đề.

Hiện tại Thành Thị đang đứng trong đại sảnh, không hề hay biết lời nói của mình đã bị phản tác dụng, nàng đang nhìn một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi một thân hoa phục đang đứng trước mặt, hình như có chút quen mắt.

“Chất nhi gặp qua cô mẫu.” Hoa phục thiếu niên chấp tay chào Thành Thị.

Thành Thị nghe xong, mới nhớ ra người trước mặt là ai, liền vội vàng nâng người dậy: “Thì ra là Đại hoàng tử, mấy năm không gặp, đã lớn như vậy rồi sao, nhưng tiếng gọi cô mẫu này, thần phụ không dám đương nổi.”

Minh Thừa Huy cười cười: “Đại trưởng công chúa là thân cô cô của Phụ hoàng, Quận chúa lại là đích nữ của Đại trưởng công chúa, chính là biểu muội của Phụ hoàng, dĩ nhiên chính là cô cô của Diên Tu rồi.”

Diên Tu chính là tên tự của Minh Thừa Huy.

Thành Thị thấy Minh Thừa Huy bày tỏ thái độ cực kỳ tốt, trong lòng lại xuất hiện lo âu nhàn nhạt, mặc dù Đào Nhi ra đời đã đưa tới nhiều chuyện như vậy, nhưng dù sao mình cũng ở phủ Tô Châu xa xôi như vậy, còn có thể lừa mình dối người một phen, nhưng vị Đại hoàng tử này xuất hiện, đã hoàn toàn kích động đến những lo lắng mà Thành Thị dần xuống tận đáy lòng.

“Không biết lần này Đại hoàng tử tới đây là phụng ý chỉ gì của Hoàng thượng?” Thành Thị cũng không muốn dính líu thân thích gì với hắn nữa, bây giờ nàng ước gì giữa mình và những người này không hề có một chút quan hệ nào.

Nội thị đứng bên cạnh cười nói ha ha: “Nô tài ở đây chúc mừng Quận chúa.”

“Hà?” Thành Thị nhíu mày. “Bản Quận chúa có gì mà chúc mừng?”

Nội thị vui vẻ hỏi: “Không biết Hoa đại nhân có ở trong phủ hay không?”

Từ khi ra đời cho đến nay, Thành Thị tự nhận bản thân chưa từng sợ hãi điều gì, nhưng kể từ khi Hoa Mộ Dao ra đời, nàng đã có thứ để sợ hãi, đặc biệt là những năm gần đây, nàng sợ nhất chính là ý chỉ từ trong cung đưa tới, sợ cái ý chỉ này sẽ liên quan đến nữ nhi bảo bối của mình.

“Lão gia còn ở nha môn.”

“Vậy thì làm phiền Quận chúa phái người đi mời Hoa đại nhân trở về, nô tài có tin tốt muốn thông báo cho Hoa đại nhân.”

Thành Thị nháy mắt ra hiệu cho Điền quân gia, Điền quân gia vội vàng phái người đi nha môn báo tin.

“Rốt cuộc là có tin tức tốt gì, không biết công công có thể tiết lộ đôi chút?” Thành Thị lo lắng hỏi.

Nội thị kia cười cười: “Quận chúa yên tâm, tuyệt đối là tin tức tốt.”

Nhìn thấy người này cực kỳ thận trọng, trong lòng Hoa Thị cười lạnh, rời khỏi Kinh Thành nhiều năm như vậy, ngay cả một tên thái giám cũng dám bác đi thể diện của nàng, xem ra những người này đều đã quên cảnh tượng ngày xưa nàng oai phong cười ngửa giương roi.

“Sao không nhìn thấy Chiêu Nguyệt biểu muội?”

Minh Thừa Huy vừa lên tiếng, trái tim Thành Thị lập tức nhảy lên đến cổ họng, nàng nhú nhú mảy: “Đào Nhi đang ở trong viện tử, Đại hoàng tử tới phủ Tô Châu, phải chăng đã nhận được phân phó gì của Hoàng thượng?”

Hiển nhiên là Thành Thị không muốn bên ngoài nhắc tới nữ nhi của mình, nhất là vị vương tôn hoàng tử trước mặt, nhưng dường như Minh Thừa Huy không nhận ra được thái độ của Thành thị, còn cố ý làm tới.

“Chẳng qua là nghe Hoàng tổ mẫu nhắc đến biểu muội, đúng lúc Lục công công muốn đến tuyên chỉ, Diển Tu liền hướng Phụ hoàng thỉnh chỉ, cùng đi đến đây nhìn một chút.” Minh Thừa Huy cười cười nói nói.

Thành Thị nhếch mép, trong lòng không ngừng suy nghĩ ý đồ chân chính của vị này khi đến đây.

Nếu nói hoàng thượng quả thật có ý đồ khiến Đào Nhi trở thành nữ nhân tôn quý nhất trong tương lai, vậy thì vị đại hoàng tử này không thể nghi ngờ là đã bị gạt ra khỏi vị trí người kế vị, dù sao hắn cũng lớn hơn Đào Nhi mười ba tuổi, lại nghe nói vị trí Đại hoàng tử phi đã được định xuống, chính là đích nữ của Lai Dương Bá phủ, mà thân phận của Đào Nhi hoàn toàn không có khả năng làm thiếp, cho dù là thiếp thất của hoàng tử, như vậy, vị Đại hoàng tử này, dĩ nhiên cũng không phải là người được chọn cho ngôi vị thái tử.

Mà chắc hẳn cũng hiểu rõ đạo lý này, chỉ là đáng tiếc, ai bảo hắn ra đời quá sớm, tuổi quá lớn như vậy.

Nhưng lần này tới đây, ắt cũng có ý tưởng gì đó, cho dù có thể nào, hạn chế để Đào Nhi tiếp xúc với hắn là tốt nhất.

“Nếu đã như vậy, Đại hoàng tử cũng muốn dừng chân ở chỗ này thêm mấy ngày sao? Phủ đệ hơi nhỏ, sợ là sẽ uất ức Đại hoàng tử.” Thành Thị đã nắm được tính toán của hắn, trong lòng trăm vạn lần không muốn để cho hắn ở đây, chỉ sợ là không có khả năng.

Minh Thừa Huy vừa định nói, thì Hoa Tường Ngọc vội vã chạy về: “Không biết Đại hoàng tử giá lâm, hạ quan không có từ xa tiếp đón.”

Nhìn thấy Hoa Tường Ngọc chấp tay thi lễ với hắn, Minh Thừa Huy liền vội vàng đến nâng người dậy: “Hoa đại nhân khách khí, nếu tính từ phía Hoàng tổ mẫu, thì ta nên gọi ngài một tiếng biểu thúc, từ phía Đại trưởng công chúa thì ta nên gọi ngài một tiếng biểu cô phụ, mặc kệ như thế nào, chúng ta đều là người một nhà, thật sự không cần phải khách khí như vậy.”

“Đại hoàng tử nói gì vậy, xưa nay quân thần khác biệt, ngài là hoàng tử, lễ này, dĩ nhiên là nên nhận.” Hoa Tường Ngọc nghiêm túc nói.

Trong lòng Minh Thừa Huy lạnh lẽo, âm thầm oán giận Hoa Tường Ngọc không thức thời, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ.

“Lần này theo Lục công công đến đây, trước hết là muốn chúc mừng Hoa đại nhân.”

Lúc này Hoa Tường Ngọc mới nhìn thấy Lục công công trong trang phục nội thị đứng bên cạnh: “Không biết Hoàng thượng có ý chỉ gì?”

Lục công công liền lấy thánh chỉ ra, cất cao giọng nói: “Tri phủ Tô Châu Hoa Tường Ngọc tiếp chỉ.”

Hoa Tường Ngọc vội vàng quỳ xuống, Thành thị cũng quỳ theo, Minh Thừa Huy vẫn đứng bên cạnh Lục công công.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Tri phủ Tô Châu Hoa Tường Ngọc, đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, thành tích nổi bật, phân ưu thay cho Trẫm, trong lòng Trẫm rất vui mừng, đặc biệt phong làm Tuần phủ Quảng Ninh tòng nhị phẩm, lập tức tiến về Quảng Ninh nhậm chức, khâm thù!”

Lục công công tuyên chỉ xong, vui vẻ chúc mừng Hoa Tường Ngọc: “Nô tài xin chúc mừng Hoa đại nhân.”

“Thần, tạ chủ long ân.” Hoa Tường Ngọc nhận lấy thánh chỉ, đứng lên, Thành thị cũng được Nhĩ Lam đỡ dậy.

Tuy là ý chỉ thăng quan, nhưng sắc mặt Hoa Tường Ngọc cũng không được tốt, Tri phủ tòng tứ phẩm thăng lên thành Tuần phủ tòng nhị phẩm, trực tiếp thăng lên bốn cấp, người ngoài nhìn vào sẽ nói là vinh sủng vô cùng, nhưng trong lòng Hoa Tường Ngọc lại không nghĩ như vậy.

Trên danh nghĩa, Hoa Tường Ngọc là Tri phủ Tô Châu, nhưng thực tế là được hoàng thượng phái đến Giang Nam điều tra bè cánh của Phúc thân vương, chuyện tham ô mua bán chức quan, cũng vì hắn đã nhờ đi rất nhiều vây cánh của Phúc thân vương ở Giang Nam, hoàng thượng mới thăng hắn liền bốn cấp, nhưng hắn vẫn cho rằng mình sẽ bị điều về kinh thành, không lường trước hoàng thượng sẽ để cho hắn tiếp tục làm quan ở Giang Nam.

“Không biết Hoàng thượng còn có thánh ý gì khác hay không?” Hoa Tường Ngọc cả gan suy đoán hành động lần này của hoàng thượng có phải còn có thâm ý khác hay không, nên nhỏ giọng dò hỏi.

Lục công công cười cười: “Hoa đại nhân yên tâm, đây là Hoàng thượng rất coi trọng đại nhân.”

Nhìn thấy Minh Thừa Huy đang nhìn bức tường thêu chính giữa đại sảnh đến nhập thần, Lục công công nói nhỏ vào tai Hoa Tường Ngọc: “Cẩn đây trong triều lại liên danh thỉnh cầu Hoàng thượng sắc lập thái tử, Hoàng thượng quả thật là phiền chết đi được, lúc này đại nhân cách kinh thành xa một chút thì tốt hơn.”

Hoa Tường Ngọc nhân cơ hội nhét vào tay Lục công công một cái hà bao: “Đa tạ công công.”

Lục công công ước lượng một lát, cảm giác rất có phân lượng, nụ cười trên mặt lại càng sâu thêm mấy phần: “Hoa đại nhân đừng nói vậy, chúng ta làm nô tài, không phải đều phải nhìn sắc mặt của vị kia hay sao.”

Trong lòng Hoa Tường Ngọc suy tính, xem ra hoàng thượng là có ý này, không muốn hấn, hoặc là Hoa phủ và Đại trưởng công chúa liên quan đến việc tranh giành ngôi vị thái tử, nhưng nếu nói như vậy, mặc dù tương lai Đào Nhi gả cho vị hoàng tử kia, sợ là cũng chưa chắc tốt hơn, trong cuộc chiến tranh giành người kế vị này, cả nhà bọn họ cũng không xuất ra bất kỳ sức lực nào.

Thành Thị biết Hoa Tường Ngọc và Lục công công có chuyện riêng cần phải nói, tầm mắt vẫn âm thầm quan sát Minh Thừa Huy, thấy hần hình như có khuynh hướng quay đầu về phía bên này, liền vội vàng mở miệng nói: “Đại hoàng tử một đường từ Kinh Thành tới đây, thần phụ sẽ đi xuống an bài một chút.”

Hoa Tường Ngọc nghe vậy, lập tức cùng Lục công công tách ra, gật đầu với Thành Thị một cái: “Tất nhiên phải như vậy, nàng đi an bài thật chu đáo nhé, mặc dù nơi này của chúng ta không phồn hoa bằng kinh thành, nhưng cũng không thể khiến Đại hoàng tử bị uất ức.”

Thành Thị đi ra khỏi đại sảnh, liền phân phó Lý ma ma cho người đến tiền viện phía đông nam dọn dẹp, Hoa Mộ Dao đang ở hậu viện phía tây nam, Thành Thị làm như vậy, tất nhiên là để tránh cho hai người tiếp xúc.

Thành Thị phân phó xong, liền trực tiếp đi về phía viện tử của Hoa Mộ Dao.

Lúc này Hoa Mộ Dao đang nghe tin tức Chi Song mang về từ tiền viện.

“Nô tỳ nghe nói người trong cung tới, ngoài trừ một thái giám truyền chỉ, còn có Đại hoàng tử.”

“Đại hoàng tử?” Hoa Mộ Dao đang nằm ở trên chiếc giường êm ái, được Chi Hủy đắp cho ăn bò đào, sau khi nghe xong lời này, liền ngồi bật dậy, kinh ngạc hỏi.

“Còn không phải sao.” Chi Song nói đến đây, ánh mắt lập tức sáng lên. “Nô tỳ nghe nói mi mắt Đại hoàng tử như đào, diện mạo cường tráng, văn thái và võ công đều là nhất đẳng.”

Hoa Mộ Dao nghe vậy, cười híp mắt nhìn nàng, đang chuẩn bị nói chuyện, thì nghe được một giọng khiển trách từ trong sân truyền đến: “Đúng là nói xằng nói bậy, hoàng tử là người người có thể nghị luận ở sau lưng hay sao?”

Hoa Mộ Dao nghe xong, liền nhìn thấy Thành Thị từ ngoài cửa bước vào, liền vui mừng chạy tới, mềm mại gọi một tiếng: “Nương --”

Thành Thị dịu dàng vuốt đầu bé, ngược lại nghiêm khắc nhìn Chi Song, Chi Song sợ hãi vội vàng quỳ xuống: “Nô tỳ biết sai, cầu xin phu nhân bỏ qua cho nô tỳ lần này.”

Hoa Mộ Dao đứng đưa cánh tay Thành Thị, làm nũng nói: “Đều tại Đào Nhi nhất thời hiếu kỳ, mới để cho nàng đi hỏi thăm, mẫu thân tha cho nàng ấy lần này nha.”

Nếu là bình thường, nghe nữ nhi làm nũng như vậy, Thành Thị chắc chắn sẽ không kiên trì, nhưng hiện tại, chỉ cần nghĩ tới trong viện tử đang có một người như hồ rình mồi, trong lòng Thành Thị liền khó chịu, lại nghe đại nha hoàn bên cạnh nữ nhi thế nhưng lại bí mật nói với chủ tử chỉ ba bốn tuổi những lời như vậy, quả thật là to gan lớn mật, nhất là mấy ngày sắp tới, Đại hoàng tử vẫn còn ở lại trong phủ, không biết được nha đầu này sẽ gây ra hỗn loạn gì nữa.

“Lá gan của nha đầu này càng ngày càng lớn rồi, cái gì cũng dám nói ra ngoài, sau này không tránh được sẽ gây ra đại họa, đưa đến cho Nghiêm ma ma dạy dỗ một thời gian đi, khi nào học thật tốt quy củ, lúc đó mới được trở về hầu hạ cho con.”

Nghe những lời nghiêm khắc của Thành Thị, Hoa Mộ Dao biết lần này nhất định không thể lay chuyển, nghĩ tới Chi Song cũng chỉ là đi theo Nghiêm ma ma học quy củ mấy ngày, sau này cũng sẽ trở lại hầu hạ mình, không thể làm gì khác hơn là nhìn nàng cười áy náy.

Chi Song tự biết mình đã gây họa gì, nàng cũng biết nếu không có tiểu thư nhà mình cầu cạnh, kết quả của nàng tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, tự nhiên trong lòng đối với kết quả này không một câu oán hận.

“Nô tỳ đa tạ phu nhân, nô tỳ nhất định sẽ nghiêm chỉnh đi theo Nghiêm ma ma học quy củ.”

Thành Thị nhìn đôi mắt Chi Song sáng ngời, liền biết trong lòng nàng không hề tồn tại một chút oán hận, cảm thấy rất hài lòng: “Bây giờ bên cạnh con quá

ít người hầu hạ, nương sẽ để cho Tổ Tâm đến đây.”

“Bên cạnh Đào Nhi còn có Chi Hủy, Chi Tú và Chi Hương mà, Tổ Tâm là người bên cạnh mẫu thân, đang hầu hạ mẫu thân rất tốt.” Đào Nhi cười ngọt ngào, dùng ngón tay đếm đếm

Thành Thị vuốt đầu bé, cười cười: “Bên cạnh mẫu thân có rất nhiều người, lại nói, Tổ Tâm vốn là chuẩn bị cho con, vốn muốn đợi con. Hiện tại tới hầu hạ bên cạnh con cũng tốt.”

Hoa Mộ Dao nhảy bén nhận ra trong đáy mắt của Thành Thị ẩn chứa nỗi cô đơn, liền nhu thuận đáp ứng, thân thiết cọ cọ trong ngực Thành Thị, quả nhiên, trong mắt Thành Thị nhiều thêm vài phần dịu dàng, ít đi vài phần ừ dột.

“Hoàng thượng hạ chỉ thăng chức cho phụ thân con làm Tuần phủ Quảng Ninh, hai ngày sau chúng ta sẽ phải thu dọn đồ đạc đi Quảng Ninh rồi.”

Hoa Mộ Dao nghe xong, đôi mắt trong suốt lập tức mở to nhìn Thành Thị: “Quảng Ninh?”

Thành Thị hơi nhếch môi: “Đúng vậy, Quảng Ninh, nghe nói nơi đó có không ít người Nam Dương, còn có rất nhiều đồ Nam Dương rất thú vị, giống chiếc hộp âm nhạc nhị ca đã cho con vài ngày trước đó.”

Hoa Mộ Dao nghe vậy, lại càng thích thú: “Đúng rồi, đúng rồi, con nghe nói người Nam Dương đều là tóc vàng mắt xanh, có phải thật như vậy hay không?”

Thành Thị ôm Hoa Mộ Dao, cười cười: “Đến lúc đó dĩ nhiên sẽ biết thôi. Đại hoàng tử muốn ở lại nhà chúng ta mấy ngày, đến khi chúng ta lên đường đi Quảng Ninh, hẳn sẽ trở lại kinh thành. Những ngày này, con cũng ít chạy ra ngoài, không có việc gì thì cứ ở trong viện của mình, tránh va chạm. Mặc dù nhà chúng ta không sợ gì cả, nhưng mẫu thân cũng không muốn con chịu một chút uất ức nào.”

Hoa Mộ Dao nhu thuận gật đầu: “Nương yên tâm đi, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà, tuyệt đối sẽ không bước ra khỏi viện tử.”

Thành Thị nhìn nữ nhi nhu thuận hiểu biết như vậy, trong lòng càng bất mãn với ý tưởng kia của hoàng thượng, nữ nhi đơn thuần như thế, nếu rơi vào vùng đất hồ lang đó, còn có thể tốt sao?

Tiểu kịch trường:

Minh Thừa Huy (cẩn thận hỏi): Không biết Diên Tu đã làm gì khiến biểu cô không hài lòng?

Thành Thị (lạnh lùng liếc mắt một cái): Tuổi tác quá lớn!

Minh Thừa Huy (cười cười): Tuổi tác lớn, mới biết yêu thương người khác, Biểu cô yên tâm, sau này nếu Đào Nhi muốn điểm văn chương, ta liền sai bọn thuộc hạ, mỗi một ngày một người điểm một lần, muốn bình luận, ta sẽ khiến bọn họ ngày ngày đều đến trước mặt Đào Nhi để khen ngợi, muốn cất giữ, ta liền để cho bọn họ sưu tầm văn chương sách vở, về phần các loại địa lời hỏa tiễn ...càng không thành vấn đề.

Thành Thị (hơi dao động):

Hoa Mộ Dao (nóng nảy chạy đến): Nương, là hấn, hấn chịu vì con điểm văn chương, bình luận, cất giữ, chịu vì con đốt địa lời hỏa tiễn, con tin rằng hấn sẽ rất tốt với con, nương --

Thành Thị xót xa nghĩ: Nữ nhi quá đáng thương, chỉ vì mấy cái điểm văn chương, bình luận, cất giữ, vì mấy viên địa lời hỏa tiễn mà dễ dàng bán cả bản thân, cũng là các người, thường ngày các người không thể cho con bé nhiều hơn một chút cái gì đó hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Buộc phải chia cách

Bởi vì thân phận Minh Thừa Huy, tới đó, Hoa Tường Ngọc đã mở một bàn tiệc tẩy trần cho hấn, dĩ nhiên, khách mời đều là người trong nhà, ngay cả hai huynh đệ đang đi học ở thư viện cũng bị gọi trở về.

“Nương ơi, sao Đào Nhi lại không được đi vậy?” Hoa Mộ Dao nhìn Thành Thị trong trang phục gấm Tứ Xuyên hoa văn mẫu đơn, nút áo khảm tơ vàng, hai bên là hai huynh đệ ăn mặc tỉ mỉ, chu miệng ái oán nói.

Thành Thị ôm bé vào trong ngực, nhẹ giọng trấn an: “Đào Nhi ngoan, dù sao đó cũng là Đại hoàng tử, trước đây lúc còn ở trong cung, mẫu thân cũng đã gặp qua mấy lần, nhưng hiện tại không biết tính khí hấn như thế nào, dĩ nhiên mẫu thân không muốn để cho Đào Nhi chịu uất ức. Đào Nhi ngoan ngoãn nghe lời, mấy ngày nữa lên đường đi Quảng Ninh, mẫu thân cho phép con chơi đùa trên đường đi, được không?”

Hoa Mộ Dao nghe xong, trong lòng lập tức vui vẻ, nhưng trên mặt lại ra vẻ 'ta bị thua thiệt bị uất ức, miễn cưỡng đồng ý thôi đó': “. Được rồi, nương nói chuyện phải giữ lời đó nha.”

Thành Thị hơi cong môi: “Đã khi nào nương lừa gạt con chưa.”

Hoa Mộ Diễm nghịch ngợm thè lưỡi trêu Hoa Mộ Dao: “Nha đầu này, chỉ cần cho muội ấy ăn ngon chơi vui, nương muốn muội ấy làm gì cũng được.”

Hoa Mộ Sâm lập tức gõ đầu nó một cái, trừng mắt: “Ăn nói lung tung cái gì vậy, Đào Nhi thông minh lắm đấy.”

Hoa Mộ Dao ngẩng đầu, ưỡn ngực, dáng dấp nhỏ bé tỏ ra kiêu ngạo: “Tất nhiên, muội rất thông minh đó.”

Hoa Mộ Diễm lại cố ý trêu tiếp: “Vậy muội nói nghe thử muội thông minh như thế nào nè, nếu có người nói sẽ mua cho muội quế hoa cao bột sen, dẫn muội đi Tây Hồ ngắm hoa sen đang nở, muội nói đi, muội có đi theo người đó hay không?”

Hoa Mộ Dao nghiêng nghiêng đầu, nhú mảy, làm ra vẻ suy tư, mọi người bên cạnh đều nhìn bé cười, chờ bé trả lời.

“Nếu người kia là Đại ca, vậy thì muội nhất định sẽ đi theo, nếu như người kia là Nhị ca. . . vậy thì muội đi tìm Đại ca.” Hoa Mộ Dao nói xong, hả hê nhìn Hoa Mộ Diễm

Hoa Mộ Diễm vừa giận vừa buồn cười, trên gương mặt nhỏ nhắn mồm mỉm của bé, véo một cái: “Tiểu nha đầu cũng biết làm tổn thương ta.”

Hoa Mộ Dao vội vàng dụi đầu vào ngực Thành Thị, uất ức nói: “Nương, nương nhìn đi, Nhị ca khi dễ con.”

Thành Thị ngẩng đầu tròn mắt nhìn Hoa Mộ Diễm: “Đã lớn như vậy rồi, còn cãi nhau với muội muội.”

Hoa Mộ Sâm khoanh tay, ra vẻ hồ thẹn, nói: “Đều tại nhi tử quản giáo Nhị đệ quá sơ sài, mẫu thân yên tâm, về sau nhi tử nhất định sẽ dạy bảo Nhị đệ thật tốt, để cho đệ ấy biết làm một ca ca tốt là như thế nào.”

Hoa Mộ Diễm nghe xong, gập đến độ giậm chân, phải biết rằng, nó không sợ Hoa Tường Ngọc, không sợ Thành Thị, nhưng sợ nhất chính là huynh trưởng lớn hơn nó ba bốn tuổi này đây, mỗi lần Hoa Mộ Sâm trầm giọng nghiêm mặt buộc nó học tập, nó có cảm giác cuộc sống của mình là một vùng tăm tối.

Liếc thấy Hoa Mộ Dao đang nằm trong ngực Thành Thị cười trộm, đôi mắt sáng lấp lánh, Hoa Mộ Diễm vội vàng thờ dài bồi tội: “Đào Nhi tốt, muội muội tốt, Nhị ca không nên hoài nghi muội, Tiểu Đào Nhi nhà chúng ta, đương nhiên là thông minh nhất, ai cũng không lừa được, muội giúp Nhị ca nói tốt vài lời với Đại ca đi.”

Hoa Mộ Dao nhìn người đang cười làm lành bồi tội, đắc ý nghênh mặt: “Được thôi, thấy huynh cũng thành tâm thành ý cầu xin bốn Huyện chủ, bốn Huyện chủ tạm tha cho huynh lần này đó.”

Hoa Mộ Diễm vội vàng nói tạ ơn: “Đa tạ Chiêu Nguyệt Huyện chủ nha.”

Nhìn thấy nó cố làm ra vẻ khôi hài, rút cuộc Hoa Mộ Dao cũng không nhịn được bật cười, Thành Thị nhẹ nhàng xoa đầu bé, thả người trong lòng ngực xuống đất: “Thời gian cũng không còn sớm, đừng để Đại hoàng tử chờ.”

Hoa Mộ Dao nghe xong, tâm tình bắt đầu xuống thấp, lại có loại cảm giác mình đang bị bỏ rơi.

Hoa Mộ Diễm thấy thế, vội vàng nói với Thành Thị: “Con với Đại hoàng tử cũng không quen biết, hơn nữa nương cũng biết tính khí của con rồi, ngộ nhờ ăn nói bậy bạ, mắc công đắc tội với người ta, hay là. . . con ở lại đây chơi với Tiểu Đào Nhi nha.”

Thành Thị nhìn tiểu nữ nhi đang cúi đầu, dĩ nhiên trong lòng cũng không nở, nhưng nghe Hoa Mộ Diễm nói, cũng không tán thành: “Nhà chúng ta vinh sùng hơn người, nhưng cũng là thần tử, dù sao đối phương cũng là hoàng tử, tuổi Đào Nhi còn nhỏ, lại là nữ hài nhi, không đi còn có thể tìm cớ này nọ, con đã bảy tám tuổi rồi, nếu không đi, không tránh được người khác gièm pha.”

Hoa Mộ Dao ngẩng đầu lên, cố ý chun mũi, bày tỏ thái độ ghét bỏ: “Nhị ca lúc nào cũng khi dễ muội, muội không cần huynh chơi với muội.”

Hoa Mộ Diễm lườm bé một cái, nhưng trong lòng lại hiểu dụng ý của bé, âm thầm thờ dài, bây giờ nó đã không còn là thằng nhóc ngây thơ lúc Hoa Mộ Dao chọn đồ vật đoán tương lai nữa.

Qua nhiều năm như vậy, dựa theo thái độ, lời nói và hành động của phụ mẫu cùng huynh trưởng, nó cũng đã dần dần hiểu được chân tướng sự việc, mặc dù trong lòng vạn lần không muốn, nhưng nó cũng biết quân thần khác biệt, chỉ có thể âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải khiến bản thân không thua kém bất cứ ai, cho dù phải gả cho người ta, cũng quyết không để Tiểu Đào Nhi chịu một chút uất ức nào, bằng không. . . hãy cẩn thận quả đấm của nó.

Cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình Hoa Mộ Dao ở lại trong viện.

Hôm nay, so với tiền viện đèn đuốc sáng trưng, cả hậu viện lại có vẻ tĩnh lặng khác thường, mặc dù Hoa Mộ Dao nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút mất mát.

“Buổi tối gió lớn, tiểu thư cẩn thận bị cảm lạnh. “Nghiêm ma ma khoác áo choàng lên người Hoa Mộ Dao, rồi đứng cùng với bé bên cửa sổ.

“Ma ma, con không lạnh mà, người sờ sờ đi, tay của con rất ấm đó.” Hoa Mộ Dao ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào với bà.

Nhìn bé khéo léo nhu thuận như vậy, trong lòng Tri Thị cũng không dễ chịu, thử dò xét: “Nếu tiểu thư cảm thấy không thú vị, không bằng ra hoa viên đi dạo một lúc nhé, lúc này Đại hoàng tử đang ở trong tiền viện, chắc là sẽ không gặp đâu.”

Hoa Mộ Dao quả thật là cảm thấy nhàm chán, bình thường đây là thời điểm cả nhà quây quần một chỗ, trò chuyện sôi nổi, đâu giống như ngày hôm nay, chỉ có một mình bé.

“Được ạ, được ạ.”

Tri Thị lo lắng nên đã khoác thêm cho bé một cái áo choàng gấm lông mượt màu hồng, bao phủ cả người bé thật chặt chẽ, chỉ để lộ ra ngoài khuôn mặt nhỏ nhắn, càng làm nổi bật làn da trắng mềm mại đáng yêu.

Mặc dù sắc trời đã tối, nhưng nhờ ánh sáng đèn lồng treo trong hành lang, cũng có thể nhìn thấy mờ mờ hình dáng hoa viên rực rỡ.

Hoa Mộ Dao đi thẳng tới bàn đu dây ở góc tây bắc hoa viên, rồi để Chi Hủy từ từ đẩy nàng chơi đùa.

Cả người đông đưa theo bàn đu dây, phát ra tiếng cười khanh khách như chuông bạc, Tri Thị nghe bé cười, cũng nhẹ nhàng cười theo.

“Tiểu thư, thời gian cũng không còn sớm, nên trở về nghỉ ngơi thôi.” Tri Thị ngẩng đầu nhìn sắc trời một cái, rồi nhắc nhở.

Lúc này Hoa Mộ Dao mới lưu luyến từ trên bàn đu dây leo xuống, để mặc cho Tri Thị tiếp tục bao bọc bé lại cực kỳ chặt chẽ, ôm vào trong ngực rồi đi về hướng viện từ của mình.

Nhưng không ai phát hiện, trong bụi hoa không xa ở đằng kia, một ánh mắt tối đen tỏa sáng, nhìn chăm chăm về hướng Hoa Mộ Dao vừa rời đi.

Đợi đến khi trong hoa viên không còn ai, mới len lén chạy tới chỗ bàn đu dây, lôi từ trong ngực áo ra một cây kéo, rồi thận trọng cắt sợi dây của bàn đu cho đến khi nó chỉ còn một sợi rất mỏng, sau đó mới cẩn thận cuộn nhanh.

“Haiz, thật là, nghĩ tới ta đường đường là . . . thế nhưng lại luân lạc tới mức này, sau khi trở về nhất định phải bắt chết tên gia hỏa kia một trận mới được.” Trong bóng tối, một giọng nói càu nhàu từ bàn đu dây truyền đến, nhưng không ai có thể nghe thấy.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Minh Thừa Huy liền trở về viện từ Thành Thị đã chuẩn bị cho hắn, xa xa bên ngoài viện từ liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc, tâm tư khẽ động, nhưng bước chân cũng thông thả đi tới, không có tí ti thay đổi.

“Chủ từ, việc đã làm xong.”

Minh Thừa Huy khẽ nhếch môi, nhưng lại lập tức biến mất không để lại dấu vết, hắn nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay chú ý bên kia nhiều một chút.”

Hôm sau, Thành Thị liền bắt đầu chuẩn bị thu thập hành lý, dù sao cũng không phải là một loại đi xa nhà, lần này tiến về Quảng Ninh nhậm chức, đồ đạc trong phủ, tự nhiên phải thu thập toàn bộ, có thể mang đi đều mang đi.

Lý ma ma và Từ ma ma cũng tất bật, kiểm lại đồ đạc trong phủ, hạ nhân cũng không phải mang theo toàn bộ.

Tuy nói Quảng Ninh cách phủ Tô Châu không quá xa, nhưng trên đường đi cũng không thể kéo theo nhiều hạ nhân dài lê thê như vậy, Thành Thị cũng chỉ định mang theo những người ban đầu từ kinh thành đến đây, hơn nữa những nha hoàn mới đến hầu hạ bên cạnh Hoa Mộ Dao, những hạ nhân mới được mua ở phủ Tô Châu, dĩ nhiên cũng sẽ bị phát mại hết.

“Gần đây trong phủ có chút rối loạn, chú ý tất cả mọi người cho ta, nhất là vị khách quý ở tiền viện, không thể để cho bọn họ tiếp xúc.” Thành thị sắp xếp kẻ ước bán thân trong tay, dặn dò Lý ma ma.

“Phu nhân yên tâm, lão nô hiểu được, những người không lạnh lợi, lão nô đã sớm cho người trông chừng, tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ đến tiền viện.”

“Còn phía Tiểu Đào Nhi, mấy ngày sắp tới có thể ta sẽ không thể quan tâm đến nó nhiều được, người trở lại bảo Nghiêm ma ma chú ý nhiều một chút, đừng để cho bọn tiểu nhân đó tiếp cận viện từ của nó.” Thành Thị không yên lòng dặn dò.

Nhưng sau đó, khi nhớ lại vẻ mặt cô đơn của Hoa Mộ Dao tối ngày hôm qua, liền thở dài: “Thôi, mấy ngày nay trong phủ có chút lộn xộn, nhất là vị trong tiền viện vị kia vẫn còn ở đây, để cho Đào Nhi ở lại trong phủ, trong lòng ta luôn không ổn, người gọi Nghiêm ma ma tới đây một chuyến, ta có chút chuyện muốn nói với bà ấy.”

Không lâu sau, Nghiêm ma ma đã tới viện từ của Thành Thị, bà khẽ nhún người: “Phu nhân.”

“Ma ma, mời ngồi.” Dù sao Nghiêm ma ma cũng là người Thái hậu đưa tới, hơn nữa còn hầu hạ bên cạnh Hoa Mộ Dao, xưa nay Thành Thị đối xử với bà cũng rất kính trọng.

“Lão nô không dám, phu nhân có phân phó gì cứ nói là được.” Nghiêm ma ma nghiêm túc nói, vô cùng quy củ.

Đã nhiều năm như vậy, Thành Thị cũng biết rất rõ tính tình của Nghiêm ma ma, đối với nàng vẫn luôn giữ quy củ như vậy, trong lòng rất là vui mừng.

“Ma ma cũng biết, gần đây trong phủ có hơi rối loạn, vị ở tiền viện kia, ta nghĩ, thật sự không yên lòng cho Đào Nhi, đúng lúc, hoa đào phía sau núi ở Phở Đà tự cũng đã nở. Năm ngoái, Đào Nhi đặc biệt rất thích nơi đó, ta muốn ma ma mang nó đi Phở Đà tự ở lại mấy ngày, đến khi việc này xong xuôi, thì hãy cho nó trở lại.”

Nghiêm ma ma cúi đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Lão nô lo lắng tiểu thư chưa bao giờ rời khỏi nhà, hơn nữa e là điều kiện trong chùa cũng không tốt lắm, sợ tiểu thư không quen.”

“Ta để cho nó ở trong chùa, vốn cũng không phải để cho nó chịu khổ, thu thập một ít đồ đạc mang theo cho nó đi. Trong chùa đều ăn chay, sai Chi Hủy làm thêm một ít điểm tâm mang theo là đủ rồi.” Những chuyện này, Thành Thị đã sớm suy tính rõ ràng, nàng tuyệt đối sẽ không để cho nữ nhi mình nuông chiều chịu khổ chịu tội.

Nghiêm ma ma nhẹ nhẹ gật đầu: “Như vậy, lão nô lập tức đi chuẩn bị đồ cho tiểu thư, nhưng phía tiểu thư . . . là lão nô nói hay là để phu nhân tự mình nói?”

“E rằng đứa nhỏ này biết được lại làm âm ỉ, người cứ giấu chuyện này trước, thu thập đồ đạc cũng không khác nhau lắm, trước khi xuất phát sẽ nói với nó vậy.” Thành Thị vừa nhắc tới Hoa Mộ Dao, đáy mắt liền xuất hiện ánh sáng dịu dàng, nhưng vừa nghĩ tới mình buộc phải tách khỏi nữ nhi mấy ngày, trong lòng liền phát sinh oán hận đối với cái tên đang sống trong tiền viện.

Tiểu kịch trường:

Hoa Mộ Diễm (xắn tay áo): Đào Nhi, nói cho ca ca biết ai khi dễ muội?

Hoa Mộ Dao (khóc thút thít): Bọn họ. Chính là bọn họ.

Hoa mộ diễm (trùng mắt): Tốt lắm, lá gan của các người cũng lớn lắm, nhìn văn chương lại không bình luận, không cất giữ, chẳng lẽ cho rằng Hoa phủ ta dễ khi dễ vậy sao?

XX (sợ đến quéo người): Nhi công tử tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân nhất định liệu mạng bình luận, liệu mạng cất giữ, tiểu nhân lấy hết tất cả tiền dành dụm mua địa lỗi cho Huyện chủ đốt chơi, tiểu nhân không dám nữa.

Hoa Mộ Diễm (hừ lạnh một tiếng): Cho các người thêm một cơ hội, nếu còn có lần sau, người cứ chống mắt chờ xem bản công tử.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Rơi vào trận pháp

Phải rời khỏi nhà, mặc dù trong lòng Hoa Mộ Dao có chút thương cảm, nhưng lại cảm thấy kích động hơn vì có thể ra khỏi cửa.

“Tiểu thư của ta ơi, người hãy ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ đi, nếu người xảy ra chuyện gì, nô tỳ thật sự sẽ rất ân hận.” Chi Song nhìn Hoa Mộ Dao đang vén màn xe, tò mò nhìn ra ngoài, liền cường quít khuyên nhủ.

Hoa Mộ Dao phải đi Phở Đà tự, dĩ nhiên những người hầu hạ bên cạnh đều phải đi theo, cứ như vậy, Nghiêm ma ma cũng không có biện pháp quản giáo Chi Song, hơn nữa Hoa Mộ Dao cũng đã ở trước mặt Thành Thị làm nũng, cuối cùng Thành Thị cũng nhả người ra, nhưng trước khi thả cũng đã cảnh cáo một trận ra hồn.

Trải qua chuyện lần này, Chi Song hầu hạ Hoa Mộ Dao cũng dè dặt và cẩn thận hơn.

Tri Thị thấy Hoa Mộ Dao buông rèm xuống, liền vội vàng lấy tiểu điểm tâm đã được chuẩn bị từ trước ra. “Trên đường đông người như vậy, mặc dù đang ở trên xe ngựa, nhưng tiểu thư cũng phải cẩn thận tránh tiếp xúc với người khác, đợi đến Phở Đà tự, nô tỳ sẽ cùng tiểu thư đi dạo nha.”

“Đúng vậy, nghe nói bây giờ ở Phở Đà tự, hoa đào đã nở rộ, thời điểm này năm ngoái khi tiểu thư đến Phở Đà tự, không phải thích nhất hoa đào nơi đó của bọn họ sao, đến lúc đó nô tỳ có thể làm đào hoa cao cho tiểu thư, rồi chưng cất đào hoa tửu nữa.” Chi Hủy vui vẻ nói.

“Hoa đào này làm yên chi mới là tốt nhất, đến lúc đó nô tỳ sẽ dùng yên chi này vẽ lên giữa trán tiểu thư một đóa hoa đào, nhất định nhìn sẽ rất đẹp.” Chi Hương cũng nói theo.

Hoa Mộ Dao nghe nói như thế, đôi chút không vui vì bị buộc phải ngoan ngoãn ngồi ở trong xe cũng nhanh chóng biến mất không còn dấu vết, vỗ tay nói: “Đúng, đúng, đào hoa cao, đào hoa tửu, đào hoa yên chi, đều là của ta.”

“Đều là của tiểu thư, đến lúc đó tiểu thư chính là tiểu đào hoa tiên trong rừng hoa đào rồi.” Nghiêm ma ma cũng nở một nụ cười hiếm hoi, trêu ghẹo nói.

Đoàn người vừa nói vừa cười, bắt tri bắt giác đã đến Phở Đà tự.

“Không phải đều nói hương khói Phở Đà tự cường thịnh ư, vì sao đến đây hai lần đều thừa thớt người như vậy?” Chi Hủy tò mò quan sát bốn phía, trừ mấy tiểu hòa thượng đang quét sân, những người đến đây cầu hương bái Phật chỉ lác đác có vài người.

“Ai biết được, nhưng ít người cũng tốt, tiểu thư cũng đỡ bị người ta va chạm.” Chi Hương cười cười nói.

Bởi vì hương khói Phở Đà tự cường thịnh, không ít quan lại quyền quý cũng đến đây bái Phật xin xăm, nên dĩ nhiên sương phòng của Phở Đà tự so với tự miếu bình thường cũng tốt hơn rất nhiều, nhưng trong mắt những người bên cạnh Hoa Mộ Dao thì lại không phải như vậy.

Ngắm lại, khi tiểu thư nhà mình còn ở nhà, ăn mặc dùng, mọi thứ đều là tốt nhất. Không bàn đến sự cung chiều của lão gia và phu nhân, ngay cả trong kinh thành thịnh thoả cũng đưa đồ tốt tới, nếu so sánh với điều kiện ở Phở Đà tự, quả nhiên là quá gian khổ rồi.

Cũng may là đã dự kiến từ trước, vật dụng thường ngày trên giường, y phục để mặc, ly uống nước, v...v... tất cả đều mang theo tới đây, điều này có nghĩa Hoa Mộ Dao sẽ ở lại trong chùa vài ngày, bên trong hai chiếc xe ngựa to lớn phía sau đều là vật dùng hằng ngày của bé.

“Phòng này vẫn chưa được dọn dẹp, không bằng tiểu thư ra rừng đào sau núi chơi một chút trước đi, chờ chúng nô tỳ thu thập xong phòng ốc rồi hãy về.” Tri Thị quét mặt một vòng quanh phòng, hơi nhủ nhủ mày, trong lòng lo lắng không biết Hoa Mộ Dao có thể chịu được hay không.

“Ta và Chi Tú sẽ theo hầu tiểu thư, đồng thời cũng sẽ mang theo vài thị vệ ra sau núi trước, mấy người các người dọn dẹp phòng một chút đi.” Nghiêm ma ma nói với Tri Thị.

Căn cứ theo pháp lịch của Đại Lương, công chúa có thể có đội cận vệ của riêng mình, nhưng nhân số chỉ trong vòng năm mươi người.

Dĩ nhiên, quy củ là chết, con người mới là sống, năm đó, đội cận vệ bên cạnh Đại Trưởng công chúa Gia Như, ngoại tổ mẫu của Hoa Mộ Dao, cũng đã lên đến con số tám mươi người, sau khi Thành Thị và Quý phi nương nương được sanh ra, tiên đế không chỉ ban cho cặp ngoại sanh nữ phong hào công chúa, mà còn trang bị cho mỗi người một đội cận vệ năm mươi người.

Đội cận vệ bên cạnh Thành Thị, dĩ nhiên là phải đi theo bọn họ tới phủ Tô Châu, sau khi sinh Hoa Mộ Dao, Thành Thị đã cố ý điều mười người âm thầm bảo vệ ở bên cạnh bé. Lần này ra cửa, không chỉ có mười hộ vệ đi theo âm thầm bảo vệ, Thành Thị cũng đã điều thêm mười người khác đến, tổng cộng là hai mươi hộ vệ xuất thân từ Ngự lâm quân, trên đường bảo vệ bất kể sáng tối, hộ tống tới đây.

“Nơi này nhiều hoa quá đi, nô tỳ quay về lấy một rổ, không thể lãng phí đống hoa đào rơi trên mặt đất này được.” Chi Hủy nhìn thấy hoa rơi đầy đất, liền nói với Hoa Mộ Dao một tiếng, rồi xoay người đi trở về.

Hoa Mộ Dao buông tay Nghiêm ma ma, một mình chạy tới chạy lui trong rừng hoa đào, trên bề mặt chiếc váy đỏ tươi có thêu mấy đóa hoa đào, trên nụ hoa có đính vài đóa trăm hoa, theo mỗi bước chạy của bé mà vang lên tiếng chuông nghe rất êm tai.

“Ma ma, người mau mau đến đây đi, nơi này thật đẹp nha.” Hoa Mộ Dao chạy phía trước, vẫn không quên ngoái đầu thúc giục Nghiêm ma ma đang đi ở đằng sau.

“Tiểu thư ngoan của ta, người chậm lại một chút.” Nghiêm ma ma vất vả đuổi theo phía sau, cẩn thận dặn dò.

Mặc dù Nghiêm ma ma đi đứng không theo kịp Hoa Mộ Dao, nhưng bà cũng không lo lắng lắm, bởi vì bà biết bên cạnh Hoa Mộ Dao có người bảo vệ.

“Kỳ nghệ của Đại sư quả nhiên cao siêu, Diễn Tu cam bái hạ phong.”

Minh Thừa Huy thả viên cờ đen vào bên trong hộp, nhìn cờ đen trên bàn cờ bị bao vây không có lối thoát, bắt đầu dĩ lặc đầu.

Lão hòa thượng có chòm râu trắng xóa ngồi đối diện với Minh Thừa Huy cười cười: “Kỳ nghệ của thí chủ kỳ rất tốt, chẳng qua đang có chuyện trong lòng, nên lão nạp mới may mắn thắng hai chiêu.”

“Đại sư khiêm nhường, trong lục nghệ từ, trước tới giờ, kỳ nghệ của ta là kém nhất, kỳ nghệ của Trí Thông đại sư là nổi danh nhất Đại Lương, có thể có cục diện trước mắt như vậy, là đại sư đã xuống tay lưu tình.” Minh Thừa Huy không quan tâm bộc lộ yếu điểm của mình.

Không sai, đang cùng Minh Thừa Huy đánh cờ chính là vị đã giải xăm cho Thành Thị năm trước, Trí Thông đại sư, sở dĩ Phở Đà tự thừa thớt người như thế, cũng chính bởi vì Minh Thừa Huy đã phái người chặn lại dưới chân núi, không cho phép ai lên.

“A đi Đà Phật.” Trí Thông đại sư chấp tay trước ngực, đầu hơi cúi xuống. “Thí chủ hạ cờ đều lưu lại con đường sống, lấy thủ làm công, mới để cho lão nạp may mắn chiến thắng.”

“Vậy theo đại sư quan sát, nếu ta chủ động tấn công lúc hạ cờ, có thể chiến thắng hay không?” Nhìn Minh Thừa Huy như vô tình hỏi, nhưng thật ra nội tâm đã đặc biệt thấp thỏm chờ câu trả lời của Trí Thông đại sư.

Trí Thông đại sư âm thầm thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Kỳ nghệ của thí chủ vốn thiên về nhu hòa, nếu cố ý ác liệt, ngược lại sẽ mất đi bản tính, không tốt.”

Minh Thừa Huy nhếch môi: “Đại sư cũng nhìn thấy, nếu ta cứ tiếp tục như vậy, cũng chỉ có một con đường chết, vậy sao không tranh đấu một lần, nói không chừng còn có một con đường sống, chuyển bại thành thắng, chẳng lẽ đại sư nhìn ra, ta. . . chắc chắn sẽ thất bại sao?”

“Chuyện thành bại, sớm đã được định trước, thí chủ cần gì. . . hại người hại mình.” Trí Thông đại sư ý vị sâu xa nói.

Trên mặt Minh Thừa Huy xuất hiện mấy phần khổ sở: “Sớm đã định trước? Nhưng ta không muốn tương lai của mình dễ dàng bị định đoạt như vậy, rõ ràng ta mới là trưởng tử, tại sao cố tình loại ta ra khỏi vị trí kia? Ta không cam lòng, không cam lòng.”

“Thí chủ có từng nghĩ tới chỉ vì một lúc không cam lòng của bản thân, sẽ mang đến cho chúng sinh bách tính tai nạn như thế nào hay không? Trong lòng thí chủ có từ bi, cần gì phải khổ khổ bức bách mình như vậy?” Trí Thông đại sư trấn an nói.

“Đại sư, bức ta không phải là bản thân ta, mà là vị kia, nếu ta không tranh đoạt, không biết kết quả chờ đợi ta sau này sẽ là cái gì.” Minh Thừa Huy cười khổ nói.

Đúng lúc này, đột nhiên có một hắc y nhân từ bên ngoài nhảy vào, bên tai Minh Thừa Huy nói một câu gì đó, Minh Thừa Huy liền biến sắc, trực tiếp đi ra ngoài.

Trí Thông đại sư nhìn theo dáng vẻ kích động đó, thở dài một hơi: “Nhất kỳ chi tư, Đại Lương chi hoạn, chỉ mong có thể suy nghĩ thông suốt.” (Vì tham vọng cá nhân mà mang tai họa đến cho Đại Lương)

Hoa Mộ Dao vui vẻ chạy tung tăng trong rừng đào, trong chốc lát đã không còn thấy bóng dáng của Nghiêm ma ma ở sau lưng, chỉ còn lại mùi hương âm thầm đi theo bảo vệ từ xa.

Sâu bên trong rừng đào có một ngôi nhà gỗ, nước chảy róc rách bao quanh ngôi nhà nhỏ, trong sân còn có gà vịt chạy loạn xạ, Hoa Mộ Dao bất tri bất giác đã chạy tới chỗ này.

“Thật đáng yêu nha.” Hoa Mộ Dao nhìn mấy con gà con vừa chạy vừa kêu ở trong sân, mấy con vịt con tự do tự tại bơi ở trong nước, đôi mắt to tròn lấp lánh ánh sáng.

Lúc này bé đã quên mình đang ở chỗ nào, trực tiếp bước lên cái cầu nhỏ, đi vào trong viện tử, thủ lĩnh hộ vệ đi theo phía sau, đột nhiên nhảy bèn cảm giác được một luồng sát khí, vội vàng vận động nội lực bay về phía Hoa Mộ Dao.

Hoa Mộ Dao vừa bước chân lên cây cầu gỗ nhỏ, liền cảm thấy cây cầu rung lên dữ dội, nếu cây cầu sập xuống, bé sẽ lập tức rơi vào trong nước, trên mặt liền lộ ra vẻ sợ hãi, ngây ngốc đứng ở đó không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Huyện chủ cẩn thận!” Thủ lĩnh hộ vệ nóng nảy vội vàng chạy tới, gần như đã chụp được Hoa Mộ Dao rồi, bỗng nhiên cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi, cầu nhỏ nước chảy róc rách, gà vịt nhà gỗ gì đó, kể cả Hoa Mộ Dao cũng cùng nhau biến mất không để lại dấu vết, chỉ còn lại một mảnh rừng đào.

Thủ lĩnh hộ vệ Dung Nhất cảm thấy có chuyện không ổn, lập tức điều tra cẩn thận xung quanh chỗ Hoa Mộ Dao đột ngột biến mất.

“Thủ lĩnh, có lẽ nơi này có một trận pháp.” Một hộ vệ có chút nghiên cứu về trận pháp, nhìn cây đào lệch không bình thường rồi nói.

Ánh mắt Dung Nhất sáng lên, gấp gấp hỏi: “Vậy người có biện pháp phá giải?”

Hộ vệ kia đau khổ lắc đầu một cái: “Thủ lĩnh, huynh cũng biết đệ chi là tay mơ, trận pháp này vừa nhìn đã biết độ khó rất cao, đệ hoàn toàn không giải quyết được.”

Thủ lĩnh hộ vệ đập tên kia một cước, tức giận nói: “Tại người bình thường không học hành cho đàng hoàng, thời khắc mấu chốt lại không dùng được người.”

“Lão Tam, đệ nhanh chóng quay về....”

Dung Nhất còn chưa nói hết câu, đã nhìn thấy một người nhanh chóng chạy tới trước mắt.

“Sao không thấy Chiêu Nguyệt Huyện chủ?”

Dung Nhất vừa nghe xong lời này, trong lòng hần rét lạnh, dĩ nhiên hần nhận ra vị này, cũng biết ý tứ của Quận chúa, cho nên thấy vị này đột nhiên xuất hiện một cách trùng hợp như vậy, không, phải nói là vẫn phải người theo dõi bên này mới đúng? Nếu không sao có thể biết chuyện tiểu thư biến mất.

“Nơi này là một trận pháp, Huyện chủ không cần thận xông vào.”

Tuy trong lòng hần đối với vị Đại hoàng tử này tồn tại một loại dè chừng nhất định, nhưng dưới tình huống trước mắt, cứu người quan trọng hơn.

Minh Thừa Huy nghe xong lời này, vội vàng phân phó một người bên cạnh: “Mau tìm Ngạn Thanh đến đây.”

Người nọ vội vàng bay ra khỏi rừng đào.

Giờ khắc này tâm trạng Minh Thừa Huy đặc biệt mâu thuẫn, hắn không biết cuối cùng mình có nên nhúng tay vào hay không, nếu cứu người, coi như Hoa gia có tồn tại cảm kích đối với hắn, nhưng vị kia vẫn còn ở đó, Hoa gia cũng không dám kháng chỉ bất tuân, nếu như không cứu, chỉ cần nòng biển mất, tính toán của vị kia sẽ hoàn toàn vô dụng, như vậy hắn sẽ có tư cách thoải mái cạnh tranh.

Dung Nhất nhảy bén quan sát cảm xúc dao động của Minh Thừa Huy, mặc dù có sự nhúng tay của vị này, mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp, nhưng dưới tình huống khẩn cấp như thế này, hắn nghĩ cho dù là Quận chúa cũng sẽ đưa ra lựa chọn như vậy, dù sao tất cả cũng đều không quan trọng bằng an toàn của tiểu thư.

“Đa tạ Đại hoàng tử, chờ sau khi trở về phủ, thuộc hạ nhất định sẽ bẩm báo toàn bộ chi tiết cho Quận chúa, Quận chúa yêu thương nhất là Huyện chủ, đến lúc đó nhất định sẽ cảm tạ Đại hoàng tử thật tốt.”

Minh Thừa Huy nghe vậy, hơi nhếch mép, cũng được, nếu đã phái người đi tìm Ngạn Thanh, vậy tất cả cứ thuận theo ý trời đi, nếu hắn có thể phá trận pháp này, cứu được tiểu nha đầu kia, cứ xem như làm một việc thiện thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cứu người

Ngạn Thanh bị người khác lôi một mạch tới đây, vừa vuốt lại mái tóc rối tung trong gió, vừa bất mãn nói: “Thật là thô lỗ, nhìn kiểu tóc của ta đã bị người làm cho rối nùi rồi đấy.”

“Khụ!” Tên đó vừa mở miệng, Minh Thừa Huy đã cảm thấy trên trán hắn tuôn ra vài giọt mồ hôi lạnh, không muốn để cho hắn tiếp tục làm mất thể diện như vậy nữa, nên trầm giọng gọi: “Ngạn Thanh!”

Lúc này Ngạn Thanh mới xoay người lại, bắn cho Minh Thừa Huy một nụ cười: “A, Đại gia, ngài tìm tiểu nhân tới là có chuyện gì?”

Dường như Minh Thừa Huy cũng có thể cảm nhận được mọi người chung quanh đang cố nén cười, sắc mặt càng lúc càng lúng túng: “Nói bậy bạ gì đó!”

“Ôi ôi ôi, ta đây nói bậy chỗ nào, ngài xem đi, ở trong nhà ngài là trưởng tử, dĩ nhiên là Đại gia rồi, con thứ hai chính là Nhị gia, con thứ ba chính là Tam gia.” Ngạn Thanh đếm đếm đầu ngón tay.

“Được rồi, mau đến xem thử, trận pháp này người có thể phá giải được không.” Đầu Minh Thừa Huy đổ đầy mồ hôi lạnh, nói với hắn.

Ngạn Thanh cảm thấy người đối diện không được vui, liền thu lại dáng vẻ cà lơ phất phơ, lập tức đi vào đám cây đào, nghiêm túc quan sát.

Dung Nhất cảm thấy người kia thật sự có chút không đáng tin, liền đến bên cạnh Minh Thừa Huy, nhỏ giọng hỏi: “Vị này thật sự có thể phá được trận pháp này?”

Nghe thấy câu hỏi hoài nghi của hắn, vẻ mặt Minh Thừa Huy trở nên lúng túng: “Mặc dù người như hắn có chút không biết điều, nhưng về cơ quan trận pháp cũng có chút trình độ.”

Dung Nhất vẫn ôm thái độ hoài nghi đối với Ngạn Thanh, nhưng cũng quan sát người nọ tùy ý đi vài bước, không biết giờ trò gì đó với mấy cây đào, đdle^qdôn, cảnh sắc trước mắt đột nhiên thay đổi, cảnh tượng ngôi nhà có cây cầu nhỏ bắc ngang qua dòng nước cũng xuất hiện trở lại.

“Huyện chủ!” Dung Nhất vừa nhìn thấy một người nổi lênh bênh trong khe suối, sắc mặt đột nhiên thay đổi, vội vàng bay qua ôm người lên bờ.

Minh Thừa Huy nhìn thấy tình huống như thế, sắc mặt cũng nặng nề hơn mấy phần, nếu như tiểu nha đầu này thật sự xảy ra chuyện gì, hắn không chỉ mất công toi cứu nó, không được Hoa gia cảm kích thì không nói, nhưng hắn xuất hiện ở đây khéo như vậy, cũng sẽ khiến Hoa gia và vị trên cao kia sinh lòng nghi kỵ đối với hắn, ngược lại sẽ tự đẩy bản thân mình vào tuyệt lộ, cho nên nha đầu này nhất định không thể xảy ra chuyện gì.

“Trước tiên hãy lật người lại, vỗ vào phía sau lưng của bé, ép nước trong bụng ra ngoài.” Minh Thừa Huy gấp gáp nói.

Dung Nhất vội vàng làm theo lời của hắn, rất nhanh trên mặt đất liền xuất hiện một vũng nước.

“Khụ khụ --”

Nghe được âm thanh đó, Minh Thừa Huy mới thở phào nhẹ nhõm.

Dung Nhất cũng thờ phào nhẹ nhõm, ddanle*quy’đôn, chấp tay nói với Minh Thừa Huy: “Lần này đa tạ Đại hoàng tử, thuộc hạ nhất định sẽ bảo toàn bộ chuyện này với Quận chúa.”

Minh Thừa Huy nhếch mép, nhìn sắc mặt con bé trắng bệch, hơi thở yếu ớt, liền nhớ lại tình cảnh của bản thân mình cũng vào độ tuổi đó, đáy lòng không khỏi dâng lên một cảm giác thương tiếc.

“Chẳng qua không muốn có thêm một người giống như ta mà thôi.”

Dung Nhất vẫn luôn đi theo Thành Thị, những năm còn ở kinh thành, cũng thường xuyên ra vào hoàng cung, đối với những bí mật của hoàng thất cũng nghe qua không ít.

Chẳng hạn như vị Đại hoàng tử trước mắt này, sinh mẫu là Thục phi nương nương, từ khi vị này ra đời, để bảo đảm địa vị cho nhi tử của mình, rờn rã năm năm trời trong hoàng cung cũng chỉ tăng thêm hai vị công chúa.

Vì vậy trong thời gian đó, vị hoàng tử duy nhất này dĩ nhiên đã trở thành cái đinh trong mắt của cả hậu cung, cho dù Thục phi đã cố gắng bảo vệ cho hắn rất chu toàn, nhưng cũng không tránh khỏi gặp phải ám toán của người khác, trong đó nghiêm trọng nhất là sự kiện hắn bị đầu độc khi vừa tròn bốn tuổi.

Ngự y vốn lác đầu không thể cứu, trong con giận dữ, hoàng thượng đã thanh tẩy hậu cung, xử tử hai Bảo lâm, một vị Tàn, một Tu viện cùng rất nhiều cung nữ thái giám.

Sau đó, nhờ có Trí Viên đại sư đến dâng lên một phương thuốc giải độc, mới có thể kéo người từ quý môn quan trở lại, nhưng suy cho cùng cũng là độc được, nên phải nằm trên giường liên tục gần hai năm, mới bắt đầu tốt hơn, chỉ là thể cốt so với người khác thì yếu ớt hơn một chút, sau đó được đi theo sư phụ luyện tập võ nghệ, tình trạng mới từ từ khá hơn.

Mặc kệ vị này xuất phát từ mục đích gì, nhưng chuyện hắn cứu Huyện chủ là xác thực không thể nghi ngờ, trong lòng Dung Nhất cũng sinh ra vài phần hảo cảm, nếu không thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn, mấy huynh đệ bọn họ nhất định khó thoát khỏi cái chết.

“Cho dù thế nào, cũng phải cảm tạ Đại hoàng tử. Mặc dù Huyện chủ đã vô sự, nhưng cũng bị ngâm trong nước một thời gian lâu như vậy, vì đề phòng ngừa vạn nhất, thuộc hạ phải mang Huyện chủ xuống núi trước.” Dung Nhất liền ôm Hoa Mộ Dao lên, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Này này này, tiểu tử từ đâu tới, làm cái gì ở đây?”

Đúng lúc đó, một lão già râu tóc bạc phơ đang nghênh ngang đi đến, trong tay đang cầm một con gà nướng, trên miệng còn dính đầy dầu mỡ bóng loáng.

“Thánh địa Phật môn, sao lão nhân gia lại có thể ở đây ăn mặn như vậy.” Minh Thừa Huy nhìn lão đầu, rất không tán đồng nói.

Lão già nhú mày nhìn Minh Thừa Huy, tầm mắt dừng lại trên người Hoa Mộ Dao đang nằm trong ngực Dung Nhất: “Chính tiểu nha đầu này đã xông vào trận pháp của lão nạp?”

“Lão nạp?” Dung Nhất cau mày.

“Sư phụ!” Ngay vào lúc này, bên ngoài sân có một người vội vã chạy đến, hướng về phía lão già gọi.

“Trí Thông đại sư!” Minh Thừa Huy kinh ngạc nhìn người vừa mới xuất hiện, rồi lại nhìn sang lão già râu tóc bạc phơ đang gặm đùi gà, mỡ dính đầy ở trên mặt, kinh hãi.

“Tiểu thư của ta --” Từ phía sau lưng Trí Thông đại sư có hai người bất ngờ chạy đến, trực tiếp chạy đến bên cạnh Hoa Mộ Dao, bắt đầu kêu la khóc lóc.

Chính là Nghiêm ma ma và Chi Hủy bị Hoa Mộ Dao bỏ rơi.

Bọn họ vốn đang tìm kiếm khắp nơi trong rừng đào, nhưng vì nghĩ có hộ vệ âm thầm đi theo bảo hộ, nên cũng không lo lắng cho lắm, đúng lúc gặp được Trí Thông đại sư đang vội vã chạy tới báo tin có người xông vào trận pháp bên trong rừng đào, nên đã đi theo đến đây, lại nhìn thấy tình huống khiến người ta đau lòng như vậy.

“Tiểu thư sao lại như thế, các người đã xảy ra chuyện gì, bảo vệ tiểu thư như vậy sao?” Nghiêm ma ma quay sang lớn tiếng chất vấn đám người Dung Nhất.

Mặc dù bị một người có thân phận hạ nhân trách mắng, Dung Nhất có hơi bất mãn, thế nhưng sự việc lần này đúng là sai lầm của hắn, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu không dám lên tiếng.

Minh Thừa Huy vẫn còn trong tâm trạng kinh hãi, ánh mắt di chuyển qua lại giữa Trí Thông đại sư và bạch phát lão già: “Xin hỏi đại sư, lão nhân gia này là...?”

Trí Thông đại sư nhìn thấy người trong ngực Dung Nhất, sắc mặt tái nhợt, toàn thân ướt nhẹp, liền có hơi mất tinh thần: “A di đà Phật, thiện tai thiện tai! Vị này là sư phụ của lão nạp.”

Vừa dứt lời, toàn bộ đều chấn kinh.

Trí Thông đại sư là ai, đừng nói ở Đại Lương, mà cả những quốc gia xung quanh cũng đều hưởng danh khí Phật học của đại sư, ngay cả Trí Viên đại sư trong Minh Nhân tự rất được hoàng thượng nể trọng cũng là sư đệ của ông ấy.

Nhưng đột nhiên lại nói lão già lồi thối lếch thếch, miệng đầy dầu mỡ ngay trước mặt này chính là sư phụ của ông ấy, đây quả thực khiến cho người ta khó có thể tin.

“Lão nhân gia này xem ra không giống như người trong Phật môn.” Minh Thừa Huy thờ dãi nói.

Lão già bắt mắt trừng mắt liếc hần một cái: “Tiểu tử nào dám nói lão đây không phải người trong Phật môn hả ? Mớ to mắt của ngươi nhìn cho thật kỹ, lão đây là hàng thật giá thật nhé, chính là người một nhà trong Phật môn, Trí Thông tiểu tử, ngươi mau đưa mấy tên tiểu tử này ra ngoài cho ta, đừng làm phiền lão đây thanh tịnh.”

Trí Thông đại sư khổ tâm nói: “Đây đúng là sư phụ của lão nạp, sư phụ không thích người ngoài quấy rầy, mấy vị tạm thời theo lão nạp đi trước, đợi lão nạp chấn trị cho vị tiểu thí chủ này một phen.”

Dung Nhất lộ vẻ không vui, lớn tiếng trách cứ: “Ta mặc kệ vị này là người nào, nhưng Huyện chủ đã xảy ra chuyện ở chỗ này, ngày sau Quận chúa hỏi tới, chúng ta cũng không dám che giấu.”

“Trí Thông đại sư, tuy nói Chiêu Nguyệt vô ý xông vào, nhưng cũng vì vậy mà rơi xuống nước, đừng nói là Huệ Dung Quận chúa, ngay cả khi Phụ hoàng biết được, chỉ sợ cũng sẽ truy cứu.” Minh Thừa Huy nhìn Trí Thông đại sư cười nhạt nói.

“A -- tiểu tử ngươi nói tiểu nha đầu này là ai?” Bạch phát lão già đột nhiên cảm thấy hứng thú hỏi.

“Chiêu Nguyệt Huyện chủ.”

Trong nháy mắt, lão già đã đến trước mặt Dung Nhất, tò mò quan sát Hoa Mộ Dao trong ngực hắn, vươn tay muốn chạm vào bé, lại bị Dung Nhất nghiêng người tránh né.

“Ông muốn làm gì?” Dung Nhất cảnh giác hỏi.

“Chao ôi.” Lão già tròn mắt nhìn Dung Nhất. “Chẳng lẽ tiểu tử ngươi sợ ta sẽ làm cái gì tiểu nha đầu sao, lão chỉ muốn xem tiểu nha đầu này một chút, nước ở chỗ này của ta cũng không phải là một loại nước bình thường, tiểu nha đầu này uống nhiều như vậy, nói không chừng đã xảy ra chuyện gì đó nha.”

Nghe như vậy, Nghiêm ma ma lập tức hốt hoảng: “Vậy. . . vậy mau xem một chút đi.”

Trí Thông đại sư nhìn thấy trong mắt lão già thấp thoáng nét cười, cũng biết ông ấy lại đang trêu chọc người ta, bắt đắc dĩ thờ dãi: “Sư phụ!”

Lão già trừng mắt liếc Trí Thông đại sư một cái: “Thế nào, chẳng lẽ lão nói không đúng?”

Trí Thông đại sư lại không dám khuyên, Dung Nhất đành phải để lão già chặn mạch cho Hoa Mộ Dao.

Lão già chạm vào mạch tự của Hoa Mộ Dao, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào dung nhan tái nhợt của bé, một lúc sau mới khẽ lắc đầu thờ dãi.

Thân thể Nghiêm ma ma mềm nhũn, nếu không có Chi Hủy ở phía sau đỡ, e là đã ngã xụi lơ trên mặt đất: “Đại sư --”

“Ngươi xem ngươi đang làm cái gì đây, lão nói cô bé không có chuyện gì.” Lão già đưa mắt nhìn những người chung quanh bởi vì cái lắc đầu của lão mà sinh ra phản ứng, vui vẻ nói ra chân tướng.

Lúc này Nghiêm ma ma mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng...” Lão già đổi giọng. “Dù sao cũng là rơi xuống nước, không khỏi bị phong hàn, cho cô bé uống chút canh gừng cho là được.”

“Đa tạ đại sư, đa tạ Đại sư.” Nghiêm ma ma luôn miệng nói cảm tạ.

Lão già nhìn Hoa Mộ Dao thêm một lát, lại nhìn sang Minh Thừa Huy, đáy mắt thoáng qua một tia sáng, nhếch miệng cười quỷ dị, Trí Thông đại sư nhìn thấy dáng vẻ này của lão, cũng biết lão đang có ý đồ xấu gì đây, quả thật càng già càng giống như một đứa bé.

Lão già đi tới bên tai Minh Thừa Huy, hạ giọng nói một câu, đã khiến cho sắc mặt hắn đại biến, không thể tin nhìn Hoa Mộ Dao, rồi lại nhìn lão già với vẻ nghi ngờ không che giấu.

“Lão nạp là người xuất gia, người xuất gia chưa bao giờ nói dối, diễm phúc của tiểu tử ngươi cũng không ít nha.” Sau khi nhỏ giọng nói xong, lão già liền cười ha ha, rồi há mồm gặm thịt gà đang cầm trên tay, từ từ đi về ngôi nhà nhỏ của mình.

Bỏ lại Minh Thừa Huy đứng đó, sắc mặt phức tạp, trong đầu cứ lộn xộn câu nói kia của lão.

Còn về mặt Trí Thông đại sư thì mờ mịt, ông âm thầm thờ dãi, là phúc không phải là họa, là họa không tránh khỏi, chỉ mong trời phù hộ Đại Lương mà

thời.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ân nhân cứu mạng

Khi Hoa Mộ Dao mang sắc mặt tái nhợt được ôm trở lại sương phòng, bọn người Chi Song đều sợ hết hồn, sau khi nghe thuật lại nguyên nhân, vội vàng thu xếp người ổn thỏa, nấu bát canh gừng.

“Ma ma, thật sự phải báo cáo tình hình cho lão gia và phu nhân?” Chi Hủy nhỏ giọng hỏi.

Nghiêm ma ma dịch dịch góc chăn, xoay mặt nhìn về phía Dung Nhất.

Tay phải của Dung Nhất co lại thành quyền: “Chuyện này ta sẽ phải người báo cho Quận chúa, là sơ sót của chúng ta, chúng ta nhất định cam tâm chịu phạt.”

Minh Thừa Huy đột nhiên mở miệng nói: “Theo ta thấy, hãy cho biểu muội uống canh gừng trước, đợi cô bé tỉnh lại xem tình hình như thế nào rồi nói sau, nếu không có chuyện gì, vậy thì không cần quấy rầy Hoa đại nhân vào lúc này, dù sao đây cũng là thời điểm bọn họ đang rất bận rộn, nếu như uống canh gừng rồi mà vẫn còn lên cơn sốt, dĩ nhiên là phải xuống núi mời một đại phu, thuận tiện thông báo cho bọn họ biết sự tình.”

Nghiêm ma ma suy nghĩ một hồi, lúc ra cửa, phu nhân đã dặn đi dặn lại rất nhiều lần, vậy mà vừa tới nơi đã xảy ra chuyện lớn như thế, chỉ sợ cuồng phong bão táp đang chờ đợi, nếu như người tỉnh lại không có chuyện gì, nói không chừng sẽ dễ dàng xử lý hơn.

“Như thế cũng tốt, cũng vì lão gia phu nhân lo lắng mình quá bận rộn không thể để ý tiểu thư, mới để tiểu thư lên núi chơi vài ngày, nếu không có chuyện gì lại quấy rầy bọn họ, cũng không tốt, đợi sau khi tiểu thư tỉnh lại, quan sát tình hình thật kỹ rồi hãy nói.”

Minh Thừa Huy nghe vậy, âm thầm nhếch môi, lặng lẽ quan sát tiểu nha đầu đưa đây bốn tuổi đang nằm trên giường, bản thân lại lớn hơn cô bé tròn mười ba tuổi, thật sự rất khó tin những gì lão gia kia mới vừa nói.

“Theo ta thấy, người và tiểu nha đầu này vậy mà có chút duyên phận vợ chồng đấy.”

Trong lòng Minh Thừa Huy kích động không nhỏ, còn cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn biết rất rõ sau khi tiểu nha đầu này ra đời, Trí Viên Đại Sư đã phán số mệnh của cô bé sau này chính là 'Phượng lâm thiên hạ', nhưng trong vô hình hắn đã bị loại ra khỏi vị trí người thừa kế, thế nhưng hắn lại không muốn dễ dàng nhận thua như vậy, nghĩ đến canh bạc lần này, hắn mới thỉnh chí đi tới Tô Châu, phụ hoàng hắn cũng biết rõ hắn sẽ không hết hy vọng đơn giản như vậy, cho nên mới thỏa mãn nguyện vọng này của hắn.

Hắn cũng biết sau khi mình hồi kinh, chỉ sợ sẽ phải đối mặt với đại hôn phong vương, là tình huống nói lời tạm biệt mãi mãi với vị trí kia, nhưng câu nói của vị lão giả được Trí Thông đại sư tôn xưng là sư phụ, đã khiến cho lòng hắn dậy sóng.

Chẳng lẽ nói, hắn, quả thật chính là thiên định quân vương?

“Canh gừng tới rồi, mau mau, nhanh chóng cho tiểu thư uống vào.” Chi Hủy bung canh gừng bước nhanh đến.

Nghiêm ma ma từ từ đỡ người trên giường dậy, để cho bé tựa vào trong ngực bà, nhẹ giọng trấn an: “Tiểu thư ngoan nào, chúng ta uống canh gừng nhé, sẽ không ngã bệnh, ngoan ngoãn uống hết nha.”

Chi Hủy khần trương mức một muỗng, từ từ đưa đến miệng Hoa Mộ Dao, nhưng làm như thế nào cũng không thể khiến cho bé há miệng.

“Xưa nay tiểu thư sợ nhất là uống những thứ có mùi vị, trước kia có lão gia phu nhân và hai vị thiếu gia, dụ dỗ thật lâu mới có thể miễn cưỡng uống hai hớp, hiện tại phải làm sao đây?” Chi Tú lo lắng nói.

Nhìn dáng vẻ bó tay hết cách của mấy người bọn họ, ánh mắt Minh Thừa Huy lóe lên: “Không bằng để ta thử xem.”

Cả đám đồng loạt quay đầu, mang thái độ hoài nghi nhìn hắn.

“Lúc ta còn nhỏ cũng sợ nhất là uống mấy thứ này, khi đó mẫu phi luôn dụ dỗ ta...ta nghĩ, thử nhìn một chút cũng tốt.”

Nghiêm ma ma suy nghĩ một lúc, rồi đứng dậy. “Vậy thì làm phiền Đại hoàng tử rồi.”

Minh Thừa Huy đỡ lấy cô bé, khi bàn tay hắn chạm vào cánh tay của bé, hắn cảm nhận được sự mềm mại non nớt, mịn màng của làn da tiểu hài tử, nhất thời khiến cho hắn không nỡ buông tay, bộ đồ ngủ màu hoa đào bé đang mặc trên người, làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt không huyết sắc của

bé, lông mi dài rậm đen mượt, làm cho người ta không nhận được muốn biết khi đôi mắt đỏ mở ra sẽ lấp lánh như thế nào.

“Ngoan, Chiêu Nguyệt nghe lời nào, ngoan ngoãn uống cho hết, thân thể sẽ tốt hơn, huynh biết Chiêu Nguyệt nghe lời nhất mà, muội nhất định không muốn để cha nương lo lắng đúng không? Nếu để bọn họ biết muội bị bệnh, như vậy sẽ thương tâm biết bao nhiêu, Chiêu Nguyệt là một tiểu hài tử ngoan nhất, hiếu thuận nhất, thân thiết nhất, chúng ta ngoan ngoãn uống canh gừng nào.” Minh Thừa Huy hạ giọng, dịu dàng dụ dỗ.

Hoa Mộ Dao cảm thấy có một người nào đó đang thì thầm ở bên tai mình, giọng nói này có chút quen thuộc, lại thật xa lạ, là phụ thân sao, hay là ca ca? Bé đã ngã bệnh rồi ư, mọi người nhất định sẽ rất lo lắng, rất sốt ruột, bé không muốn để mọi người đau lòng, bé rất muốn mở mắt ra nói với mọi người rằng bé không sao đâu.

Giọng nói bên tai lại vang lên một lần nữa, cuối cùng Hoa Mộ Dao cũng nghe lời há miệng ra, Chi Hủy nhân cơ hội vội vàng đút vào một muỗng canh gừng, đã mở miệng một lần, những lần sau cũng thuận lợi hơn, chỉ chốc lát, hơn phân nửa bát canh gừng đã vào trong bụng, cơ thể Hoa Mộ Dao cũng bắt đầu nóng lên.

“Uống canh gừng xong, cơ thể tỏa nhiệt là một hiện tượng tốt, đợi sau khi tỉnh lại sẽ không có chuyện gì.”

Minh Thừa Huy nhẹ nhàng đặt bé lại trên giường, đắp chăn cẩn thận, có lẽ ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện, động tác của mình lúc này có bao nhiêu dịu dàng, đầy mắt mang theo mấy phần thương tiếc có bao nhiêu rõ ràng.

“Nếu không phải Đại hoàng tử kịp thời cứu giúp, không biết hiện tại tiểu thư sẽ như thế nào nữa, dù có thế nào, phần ân tình này của Đại hoàng tử, nô tỳ nhất định sẽ ghi nhớ, nhưng... về phía lão gia phu nhân... nô tỳ cũng sẽ không thể nói bất cứ điều gì.” Lúc này cân cân trong lòng Nghiêm ma ma đã có chút nghiêng về phía Đại hoàng tử, hẳn đã cứu Hoa Mộ Dao, nói theo phương diện khác, cũng coi như đã cứu đám hạ nhân bọn họ.

Minh Thừa Huy khẽ nhếch môi, nâng người dậy: “Ma ma khách khí rồi, Chiêu Nguyệt cũng là biểu muội của Bản hoàng tử, dĩ nhiên ta không thể trở mặt nhìn cô bé xảy ra chuyện, còn về những chuyện kia... Ma ma có thể hầu hạ biểu muội thật tốt, dĩ nhiên là đủ rồi.”

Tinh thần Nghiêm ma ma khẽ run, dường như ý thức được ý đồ thật sự của hắn, về mặt đột biến, nhưng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

“Sư phụ, trận pháp này của người, lần này thật sự đã gây nên họa lớn.” Trí Thông đại sư cười khổ nói.

Lão giả đang gặm một cái đùi gà, không thèm để ý chút nào nói: “Người đó, so với tiểu tử Trí Viên kia thì người thông minh hơn, nhưng có một điểm người không bằng nó, cái gì gọi là thuận thiên mà đi, sao người vẫn thích làm mấy chuyện vô bổ.”

“Sư phụ, con vốn là con dân Đại Lương, không muốn nhìn thấy một ngày nào đó Đại Lương rơi vào tình cảnh sinh linh đồ thán.”

Lão giả liếc hắn một cái: “Người thật là cứ thích làm rối loạn nhân tâm, ai nói cho người biết Đại Lương sẽ sinh linh đồ thán hả?”

Trí Thông đại sư ngăn người: “Mấy năm trước, đệ tử đã tự bói một quẻ, trên bầu trời, cách sao Tử Vi không xa, có ba ngôi sao mới đột nhiên tỏa sáng, khiến cho ánh sáng của sao Tử Vi lập tức mờ dần, đây chẳng phải là điềm báo thiên hạ đại loạn sao, hơn nữa số mệnh của vị Chiêu Nguyệt Huyện chủ đó, chẳng phải là người mê hoặc thế gian, làm rối loạn quốc gia hay sao.”

Lão giả trực tiếp cầm đùi gà đang ăn trên tay gõ lên đầu Trí Thông đại sư: “Đều nói tóc dài não ngắn, người cũng đâu có tóc, sao kiến thức lại hạn hẹp như vậy? Người nào nói cho người biết loại tình huống này là thiên hạ đại loạn hả? Mặc dù dị tính mọc lên, để tính âm đạm, nhưng người lại không phát hiện cách đó không xa, một ngôi sao nhỏ lóe sáng, người chỉ thấy tướng mệnh ‘hoặc thế loạn quốc’ của cô bé, lại chưa từng chú ý tới mệnh cách ‘phượng lâm thiên hạ’ của cô bé.”

Trí Thông đại sư nghe vậy, không khỏi nhú mày, dường như đang nghiền ngẫm rất nghiêm túc lời sư phụ vừa nói: “Ý của sư phụ là?”

Lão giả tiếp tục cắn một miếng thịt gà: “Ý của vi sư chính là mùi vị thịt gà này quả thực không tồi, trở về mang tới đây cho vi sư thêm hai con nữa.”

Trí Thông đại sư dờ khóc dờ cười, suy nghĩ trong lòng cũng dần dần thay đổi trong vô thức.

Đến gần tối, rốt cuộc Hoa Mộ Dao cũng tỉnh lại.

“Tiểu thư, tiểu thư người tỉnh rồi!” Chi Tú đang ở bên cạnh thêu hoa đào lên y phục mới cho Hoa Mộ Dao, đột nhiên nghe thấy trên giường truyền đến một tiếng ‘um’ rất khẽ, vội vàng gác lại công việc trong tay, chạy tới.

Hoa Mộ Dao chậm rãi mở mắt, nhìn căn phòng quen thuộc nhưng xa lạ này, khẽ nhú mày: “Đây là nơi nào vậy?”

Giọng nói còn hơi khàn khàn, Chi Tú vội vàng chạy đến cái bàn bên cạnh rót cho bé một chén nước: “Tiểu thư uống từ từ thôi.”

“Chi Tú, ta bị sao vậy?” Ấn tượng của Hoa Mộ Dao chỉ dừng lại tại thời điểm cây cầu bắt ngờ sập xuống, bé bị rơi xuống trong nước, vừa nhớ lại cảnh tượng đó, cả người bé đột nhiên run rẩy, liền chui vào trong chăn.

Chi Tú thấy vậy, vội vàng hốt hoảng hỏi: “Tiểu thư làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Hoa Mộ Dao nhìn Chi Tú bằng ánh mắt đỏ hoe, giọng nghèn nghẹn nói: “Chi Tú, ta sợ --”

Nhất thời, Chi Tú cảm thấy tay chân luống cuống, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu nữ hài tử mới vừa mười tuổi.

Nghiêm ma ma nghe thấy trong phòng có tiếng khóc, vội vàng chạy vào, liền nhìn thấy tiểu nhân nhi trên giường ôm chăn khóc nức nở nghẹn ngào, cả trái tim như bị bóp nghẹn: “Tiểu thư của ta ơi, làm sao vậy?”

Hoa Mộ Dao ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh nước nhìn Nghiêm ma ma, khiến trái tim của bà như tan vỡ: “Ma ma, con thật sự rất sợ, hức --”

Nghiêm ma ma vội vàng ôm bé vào trong lòng, vừa nhẹ nhàng vỗ về lưng bé, vừa trấn an: “Tiểu thư đừng sợ, ma ma ở đây, không sợ, đều qua hết rồi.”

Hoa Mộ Dao thút thít nói: “Cầu . . . cầu sập, nước, đều là nước, con sợ lắm.”

“Không sao, không sao, đều là lỗi của ma ma, ta nên liên tục đi theo tiểu thư, nếu không tiểu thư cũng sẽ không gặp phải tai nạn lớn như vậy.” Nghiêm ma ma nói, hốc mắt cũng đỏ lên.

Ngay vào lúc này, một chuỗi âm thanh ột ột vang lên ở trong phòng, Hoa Mộ Dao lập tức vui người vào ngực Nghiêm ma ma, nụ cười cũng xuất hiện trở lại trên gương mặt bà: “Tiểu thư cũng đã hơn nửa ngày chưa ăn gì, nên đói bụng rồi, Chi Tú ra ngoài kêu người khản trương mang thức ăn vào đây.”

Phòng bếp nhỏ cũng đã sớm chuẩn bị xong thức ăn, vẫn để trên lò giữ ấm, chính vì đói bé tỉnh lại là có thể nhanh chóng ăn được.

Đến khi Hoa Mộ Dao rửa mặt xong, đám người Chi Hủy bụng thức ăn đến, theo sau còn có một người.

Hoa Mộ Dao nhìn nam nhân xa lạ kia, một thân y phục xanh đen, một đôi mắt phượng ẩn chứa nụ cười thân nhiên.

Hoa Mộ Dao khẽ nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ: “Ma ma, hắn ta là ai vậy?”

Nghiêm ma ma nhìn thấy Minh Thừa Huy, vội vàng khẽ nhún người: “Gặp qua Đại hoàng tử.”

“Đại hoàng tử?” Hoa mộ Dao hơi kinh ngạc, nhìn Minh Thừa Huy từ trên xuống dưới, giọng nói có phần tiếc nuối: “Huynh chính là vị Đại hoàng tử đã làm hại Chi Song bị phạt sao? Xem ra cũng đâu có đẹp mắt như Chi Song đã nói.”

Hoa Mộ Dao là một thành viên hiệp hội về ngoài tuyệt đối, từ nhỏ cô bé đã lớn lên bên cạnh những lời tán dương, tự cảm thấy những món đồ đẹp nhất trên thế gian này mới xứng với mình, cho nên, y phục bé mặc, những món đồ mà bé dùng đều là từ tinh xảo đến tinh xảo.

Mặc dù Minh Thừa Huy mang dáng vẻ quân tử nhẹ nhàng, nhưng đã thường thấy qua phong thái nho nhã của phụ thân, quân tử sáng loáng của đại ca, phong lưu tiêu sái của nhị ca, thì đối với loại tướng mạo này, thật sự có chút khó vừa mắt.

Chi Song nghe xong lời này, cả người lập tức xấu hổ, với thân phận của Đại hoàng tử, sao có thể nói hắn làm hại mình bị phạt, đây không phải là muốn cho mình bị phạt thêm hơn sao, co rúm người lên lên liếc về phía Minh Thừa Huy, hy vọng hắn đừng để bụng những lời này.

Quả thật Minh Thừa Huy cũng không để bụng, lúc này hắn, đang đánh giá đôi mắt lần đầu tiên mình nhìn thấy, chúng vẫn còn hơi sưng đỏ, cũng là một đôi mắt phượng giống như hắn, nhưng lại mang đến cảm giác rất khác, nhu mì mềm mại nhìn người, khiến cho người hận không thể dâng toàn bộ thể giới đến trước mặt bé, quả thật không hề giống như trong tưởng tượng của hắn, không, có lẽ còn tạo cho người ta nhiều cảm xúc hơn.

“Dáng vẻ của huynh khiến Chiêu Nguyệt Huyền chủ thất vọng sao?” Minh Thừa Huy trêu ghẹo nói.

Hoa Mộ Dao trực tiếp đi thẳng tới bàn bắt đầu ăn, ngoại trừ cái đẹp thì bé thích ăn nhất, đói bụng hơn nửa ngày thật sự là không được.

Miệng nhai nhóp nhép, bé ngẩng đầu liếc Minh Thừa Huy một cái: “Coi như huynh cũng tự biết mình.”

Đám người Nghiêm ma ma vẫn đứng bên cạnh lo lắng đề phòng, tuy rằng nói thân phận của tiểu thư nhà mình quả thật rất tôn quý, nhưng dù sao đôi phượng cũng là hoàng tử, là nhi tử của hoàng thượng, ngộ nhờ câu nói kia không ổn, tiểu thư có thể không có việc gì, nhưng hạ nhân bọn họ không thể không gặp phải tai ương.

Trong mắt Minh Thừa Huy, hai má căng phồng lên của Hoa Mộ Dao, có vẻ đặc biệt đáng yêu.

“Muội đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?”

Miệng Hoa Mộ Dao hoạt động liên tục không ngừng nghỉ, nghi ngờ nhìn về phía Nghiêm ma ma, tình huống gì thế này, tự nhiên lời ra một ân nhân cứu mạng?

Tiểu kịch trường:

Minh Thừa Huy (nhíu mày): Muội báo đáp ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?

Hoa Mộ Dao (cười như không cười): Vậy. . . . không bằng ta lấy thân báo đáp?

Minh Thừa Huy (sáng mắt): Được được!

Hoa Mộ Dao (tiêu sái xoay người): Chờ ta có địa lời rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Huy ca ca

Sau khi biết rõ nguyên nhân tất cả sự tình, cả người Hoa Mộ Dao khó chịu một cách lý lẽ, đối với việc bản thân chưa rõ chân tướng đã buông lời trách móc người khác, bé cảm thấy vô cùng hối hận.

Trước đó, ấn tượng của Hoa Mộ Dao đối với Minh Thừa Huy có thể nói là không được tốt lắm.

Bởi vì sự xuất hiện của hắn, đã làm hại bé buộc phải ở lại trong viện tử nhỏ bé của mình, không được phép ra ngoài, ngay cả mẫu thân bình thường đều cùng dùng điểm tâm với bé cũng trở nên bận rộn khác thường, muốn gặp mặt một lần cũng khó khăn.

Tiếp đó, cũng bởi vì hắn, làm hại Chi Song đại nha hoàn bên cạnh mình bị phạt, mặc dù cuối cùng hình phạt đó cũng không được áp dụng xuống, nhưng trong lòng bé không tránh khỏi có chút không thoải mái.

Bởi vì từ trước tới nay, bé vẫn luôn được phụ mẫu và huynh trưởng nâng niu trong lòng bàn tay, nuông chiều đến mức độ nếu bé muốn ngôi sao tuyệt đối sẽ không hái mặt trăng cho bé. Thế nhưng bỗng đâu lại xuất hiện một người còn lợi hại hơn bé, khiến phụ mẫu bé nom nớp lo sợ, thậm chí chỉ vì vụng trộm đàm luận một câu về hắn, đã phải chuốc lấy trừng phạt nặng như vậy, người này khiến tận đáy lòng bé không được vui.

Dĩ nhiên, tất cả những điều này Minh Thừa Huy đều không biết, nếu không nhờ lần này hắn ra tay tương trợ, Hoa Mộ Dao cũng thay đổi cách nhìn đối với hắn ở một mức độ nhất định, e rằng cả đời hắn sẽ phải mang trên lưng cái tội bị chán ghét.

“À ừ... đa tạ huynh đã cứu muội.” Hoa Mộ Dao cúi đầu, cảm thấy không được tự nhiên.

Minh Thừa Huy nhìn đáng vẻ gần như muốn chôn đầu xuống đất của bé, trong lòng buồn cười: “Được rồi, ta đây cứu người ngược lại đã khiến cho người ta ghét, ai bảo muội là tiểu biểu muội của ta chứ, như vậy đi, nếu muội chịu gọi ta một tiếng Huy ca ca, ta sẽ tha thứ cho muội.”

Hoa Mộ Dao ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo vài phần nghi hoặc nhìn hắn, sao bé có cảm giác chuyện này có gì đó không đúng lắm, tại sao bé lại muốn hắn tha thứ chứ, nhưng quả thật hắn đã cứu bé, mà khi này bé còn nói hắn như vậy, mặc dù đáng đáp của hắn không được đẹp mắt như cha và ca ca, nhưng..., nói thế nào đây nhỉ, cũng không đến nỗi khó coi, vậy, vậy bé sẽ cố gắng đáp ứng hắn là được.

“Huy ca ca!”

Nghe được tên của mình thoát ra từ cái miệng bé xíu xinh, giọng nói mềm mại êm ái, lần đầu tiên Minh Thừa Huy có cảm giác tên của mình lại dễ nghe đến như vậy, so với tiếng gọi đại hoàng huynh mà bọn muội muội ở trong cung gọi hắn, thì dễ nghe gấp vạn lần.

“Khụ khụ.” Minh Thừa Huy cố gắng che giấu vẻ không tự nhiên của mình. “Cái đó, sau này cứ gọi ta như vậy là được.”

Hoa Mộ Dao mở trừng hai mắt, uất ức nói: “Nhưng nương nói huynh là hoàng tử, lần trước Chi Song vụng trộm nói về huynh, liền bị nương phạt một trận đấy.”

Chi Song nghe xong, liền rùng mình một cái, tiểu thư tốt của ta ời, tiểu tử tông của ta à, chúng ta có thể không nói chuyện này có được hay không, không phải người thật sự cảm thấy nô tỳ không chịu phạt thì trong lòng không vui chứ.

Minh Thừa Huy thân nhiên liếc Chi Song một cái, khiến nàng suýt chút nữa đã xui lợ tại chỗ, rồi quay đầu lại cười với Hoa Mộ Dao: “Nàng ta cũng chỉ là một hạ nhân, sao có thể đánh đồng với muội, huống chi mặc kệ là về phía Đại trưởng công chúa, hay từ phía Hoa phủ bên kia, chúng ta cũng là thân thích, ta gọi muội một tiếng biểu muội, muội gọi ta là một tiếng biểu ca, tất nhiên không quá đáng.”

Hoa Mộ Dao nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, có vẻ như cũng có đạo lý.

Mặc dù Thành Thị đã nhiều lần dặn dò đừng quá thân cận với hoàng tử, bọn họ là những người hi nộ vô thường, chỉ một câu đã có thể lấy mạng người khác.

Nhưng vì được người bên cạnh sủng ái từ nhỏ, bản thân lại là huyện chủ ngự phong, tuổi tác lại còn quá nhỏ, đối với những thứ gọi là quyền thế này hoàn

toàn không hiểu biết quá sâu, nếu đối phương là biểu ca của bé, tiếng gọi Huy ca ca này, dĩ nhiên là không quá đáng .

“Huy ca ca! Tốt quá, muội lại có thêm một người ca ca.” Hoa Mộ Dao không chút do dự gọi một tiếng, trên mặt bé hiện lên mấy phần vui mừng, vội vàng xòe bàn tay ra.

“Làm gì vậy?”

“Lễ vật đó, có một người vừa xinh đẹp vừa đáng yêu lại thông minh làm muội muội, chẳng lẽ huynh không cần tặng lễ vật sao? Mỗi lần đại ca và nhị ca từ thư viện trở về cũng đều mang cho muội lễ vật đấy.” Hoa Mộ Dao vừa dứt lời, cái miệng nhỏ nhắn không hài lòng trề ra, mức độ hạo cảm đối với Minh Thừa Huy mơ hồ có khuynh hướng giảm xuống, một ca ca keo kiệt như vậy, còn lâu bé mới muốn.

Minh Thừa Huy nghe vậy, liền nở nụ cười, trực tiếp tháo một khối ngọc bội đang đeo bên hông xuống, thả vào lòng bàn tay của bé. “Không có chuẩn bị trước, miếng ngọc bội này tặng cho biểu muội vậy.”

Bàn tay bé nhỏ của Hoa Mộ Dao lật tới lật lui khối ngọc bội, đôi mắt sáng lấp lánh, đối với một người quen tiếp xúc với đồ cao cấp từ nhỏ như bé, ngọc bội này, đích xác là một món đồ tốt: “Huynh gọi muội là Đào Nhi được rồi, ca ca muội đều gọi như vậy.”

Minh Thừa Huy nghe vậy, nụ cười trên mặt càng sâu hơn, rất thuận theo gọi: “Đào nhi.” Trong lòng hắn suy nghĩ, quả thật là một cái tên hay, gương mặt như đào nguyệt, vô cùng thích hợp.

Hoa Mộ Dao đưa món đồ cho Chi Tú, rồi phân phó: “Đặt đồ vật vào trong cái hộp nhỏ cho ta nha.”

Cái gọi là hộp nhỏ, chính là nơi Hoa Mộ Dao cất giữ những món đồ tốt mà bé đã vơ vét hàng ngày từ chỗ phụ mẫu và huynh trưởng.

Chi Tú thận trọng nhận lấy khối ngọc bội, khẽ sờ nhìn về phía Nghiêm ma ma.

“Ngọc bội đó là đồ vật bên người của Đại hoàng tử, dĩ nhiên là vô cùng quý trọng, sao có thể tùy tiện tặng cho người khác, vẫn xin phiền Đại hoàng tử lấy lại.” Nghiêm ma ma vội vàng nói, vẻ mặt đã hơi nặng nề.

Minh Thừa Huy nhàn nhạt liếc nhìn Nghiêm ma ma: “Năm xưa từng gặp qua ma ma ở chỗ Hoàng tổ mẫu, vẫn còn nhớ hình như trong cung ma ma còn có một diệt nữ nhi, không biết có phải là như vậy hay không?”

Nghiêm ma ma hốt hoảng nhìn về phía Minh Thừa Huy, nhưng chỉ thấy trên mặt hắn là nụ cười lạnh nhạt, giống như những lời hắn vừa nói ra hết sức bình thường.

“Lão nô. Lão nô đã hiểu.”

Chi Tú nhìn thấy dáng vẻ của Nghiêm ma ma, âm thầm thở dài, cảm đồ xoay người rời đi.

“Thời gian không còn sớm, ta phải trở về rồi, Đào Nhi cũng nghỉ ngơi cho thật tốt nhé.”

“Huy ca ca phải về nhà muội sao? Vậy có thể đừng nói chuyện của muội cho cha nương hay không, muội biết rõ nếu để cha nương biết được, nhất định sẽ rất lo lắng cho muội.” Hoa Mộ Dao nói mang theo vài phần khẩn cầu.

Một đôi mắt như vậy nhìn người, sao người có thể không đáp ứng yêu cầu của bé: “Được, muội ngoan ngoan nghe lời, cũng đừng chạy lung tung.”

Hoa Mộ Dao cười ngọt ngào: “Muội biết rồi, đa tạ Huy ca ca.”

Minh Thừa Huy quét mắt nhìn hạ nhân đang hầu hạ trong phòng, nhàn nhạt mở miệng: “Nếu muội ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chắc các người cũng biết kết quả của mình rồi chứ, làm hạ nhân nên có tự giác của hạ nhân, hầu hạ chủ tử cũng không xong, giữ lại các người còn có tác dụng gì chứ.”

Minh Thừa Huy không hổ là hoàng tử, chỉ nói nhàn nhạt đôi ba câu, thì người trong phòng đã sợ đến không dám lên tiếng, toàn thân run rẩy.

Hoa Mộ Dao lặng lẽ bĩu môi một cái, nhưng cũng không lên tiếng, mặc dù tuổi bé còn nhỏ, nhưng cũng đã được Thành Thị dạy qua, chủ tử chính là chủ tử, hạ nhân chính là hạ nhân, chủ tử đối xử tốt với bọn họ, đó là vinh hạnh của bọn họ, nếu vì vậy mà không biết thân biết phận của mình, như vậy kết cục của hạ nhân rất rõ ràng.

Cho nên nói, khi Thành Thị khiển trách hạ nhân, bé chưa bao giờ nhúng tay.

Minh Thừa Huy vừa xuống tới chân núi, liền nhìn thấy Ngạn Thanh đang chờ ở đó.

“Ái chà, ta còn tưởng tối nay người vui đến quên cả trời đất rồi chứ.” Ngạn Thanh trêu ghẹo.

Minh Thừa Huy lạnh nhạt nhìn hắn một cái, không trả lời, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Ngạn Thanh vội vàng bước theo: “Này này, người làm người như vậy không được, qua cầu rút ván như vậy không được. Nhưng mà, tiểu nha đầu kia chính là Chiêu Nguyệt Huyện chủ trong truyền thuyết đó sao?”

Ngan Thanh nghiêng đầu nhìn Minh Thừa Huy, thấy hắn vẫn không chịu mở miệng, nên tiếp tục đọc thoại: “Theo ta thấy vị kia nhà ngươi thật sự quá hồ đồ, cũng chỉ vì câu nói của một lão hòa thượng, đã nhất định cho rằng nhà đầu kia là mệnh hoàng hậu sao? Theo ta thấy rõ ràng chỉ là một tiểu nha đầu ngu ngốc mà thôi. Hơn nữa, coi như lão hòa thượng kia nói sự thật, như thế nào cũng không thể là ngươi, không phải ngươi lớn hơn cô bé mười mấy tuổi sao, mặc dù ặc. . . phụ thân của cô bé cũng lớn hơn ngươi sáu bảy tuổi, nhưng vậy thì có thể như thế nào, trong hậu viện của cha ngươi không phải còn nhỏ hơn sao, sao đến phiên ngươi thì một chút hi vọng cũng không cho, theo ta thấy ngươi liền. . . .”

Minh Thừa Huy nghe Ngan Thanh lẩm bẩm, không khỏi nhú mày, hất lạnh lòng nói: “Vị sư phụ của Trí Thông đại sư vừa rồi đã nói với ta, ta với cô bé đó có duyên phận phu thê.”

“Ngươi nhất định phải tạo ra một thành tích, để cho phụ thân ngươi biết không chọn ngươi là sai lầm của ông ấy. . . . Haiz, không đúng, ngươi mới vừa nói cái gì?” Ngan Thanh đột nhiên tròn mắt hỏi.

“Ngươi không nghe thấy thì thôi.”

“Này này, không được, cái này không thể được, ngươi mới vừa nói cái gì mà duyên phận phu thê, thật hay giả? Mau nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhà đầu kia mới ba bốn tuổi, ngươi không thật sự xuống tay đấy chứ, hơn nữa khi ngươi trở lại kinh thành sẽ phải chuẩn bị cho đại hôn, không phải là ta đã kích ngươi...ngươi và nhà đầu kia tuyệt đối không thể nào, lão nhân kia nhất định đã lừa gạt ngươi.”

Minh Thừa Huy bất ngờ dừng bước, làm hại Ngan Thanh đang đuổi theo phía sau, không cẩn thận đâm sầm vào lưng hắn, nhìn ánh mắt âm u sâu không thấy đáy của hắn, không khỏi khoanh tay trước ngực, khiếp sợ nói: “Ngươi muốn làm gì? Ta nói cho ngươi biết, ta. . . ta bán nghệ không bán thân đâu!”

Cảm thấy ánh mắt Minh Thừa Huy càng lúc càng kinh khủng, Ngan Thanh rút cổ một cái, vừa khóc vừa nói: “Ta. . . . Ta thích nữ nhân, ngươi. . . . Được rồi, ngươi chờ một chút, nhưng phải nhẹ nhàng nha, đây là lần đầu tiên của người ta đấy.”

Minh Thừa Huy khinh bỉ nhìn hắn: “Nếu ngươi cứ tiếp tục nói hươu nói vượn, ta sẽ cho Lô Văn đến đây bồi ngươi.”

Ngan Thanh vừa nghe đến cái tên này, lập tức bị dọa đến lui về sau mấy bước: “Đừng, ngươi tuyệt đối đừng để cho nàng ta tới đây, ta nhận sai vẫn không được sao.”

Ngan Thanh vừa nghe đến cái tên đó, trước mắt liền hiện lên hình ảnh một nữ nhân, hai tay nàng ta cầm hai cây búa, hán tử như thế này, không muốn được không?

“Ngươi đi điều tra một chút, rốt cuộc lão đầu phía sau núi kia là ai, ông ta và Trí Thông đại sư có quan hệ gì.” Minh Thừa Huy phân phó.

Ngan Thanh không sợ chết phản bác: “Ngươi thật sự vẫn tin lời của ông ta à?”

Tiếp nhận ánh mắt lợi hại của Minh Thừa Huy, hắn vội vàng sửa lại: “Ta lập tức đi điều tra, nhất định sẽ moi ra hết tổ tông ba đời nhà ông ta ra cho ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hồi phủ

Đến khi Thành Thị và Hoa Tường Ngọc thu xếp gần như toàn bộ công việc, đón Hoa Mộ Dao từ Phổ Đà tự trở về, mới phát hiện chuyện bọn họ lo lắng thật sự đã xảy ra.

“Cha -- nương --”

Thành Thị ôm nữ nhi mềm mại vào trong lòng, vẻ mặt phức tạp nhìn về phía nam tử đang đứng bên cạnh.

“Không phải Đại hoàng tử đang đi du ngoạn sao, không biết như thế nào lại gặp phải phải tiểu nữ?” Hoa Tường Ngọc cố gắng giữ vững tinh thần, truy hỏi như đối diện với kẻ địch.

Minh Thừa Huy có thể lý giải thái độ của bọn họ đối với hắn, khẽ nhếch môi: “Nghe nói đúng lúc Trí Thông đại sư cũng vân du đến Phổ Đà tự, mấy ngày nay ta đến bái phỏng đại sư.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Thành Thị đen lại, đây không phải là nàng đã đưa nữ nhi vào hang sói hay sao, theo tình huống trước mắt, e rằng hai người đã sớm gặp mặt, thậm chí còn nói chuyện luôn rồi.

“Trí Thông đại sư?” Về mặt Thành Thị kinh sợ.

“Chính thế.” Minh Thừa Huy khẽ gật đầu.

Thành Thị có chút do dự: “Nếu biết Trí Thông đại sư ở đó, mấy ngày trước, ta đã đưa Đào Nhi qua, không biết hiện tại Trí Thông đại sư có còn ở đó hay không?”

“Hôm qua Đại sư đã đi rồi.”

Trên mặt Thành Thị xuất hiện mấy phần tiếc nuối, lại nghĩ đến mấy ngày qua hai người đều ở trong chùa, quả thực hối hận không chịu nổi: “Không biết mấy ngày nay tiểu nữ có quấy rầy Đại hoàng tử không, tiểu nữ không tốt, nếu có gì đắc tội, mong Đại hoàng tử thứ tội.”

Minh Thừa Huy vội vàng nói: “Biểu cô nói gì vậy, Đào Nhi vốn là biểu muội của ta, đều là người một nhà, sao lại đề cập đến đắc tội hay không đắc tội, còn nữa, Đào Nhi thông minh đáng yêu như vậy, ta thích còn không kịp đấy.”

Lần này không chỉ có Thành Thị, Hoa Tường Ngọc cũng đen mặt, người thích? Thích cũng vô dụng, lớn hơn nhiều tuổi như vậy, muốn trâu già gặm cỏ non hả, tuyệt đối không có khả năng.

“Nương, Đào Nhi ngoan lắm cơ, Huy ca ca cũng khen Đào Nhi nghe lời nhất hiểu chuyện nhất đó.” Hoa Mộ Dao nằm trong ngực Thành Thị bắt mồm nói, nương chỉ biết nói xấu bé thôi.

“Huy ca ca?” Sắc mặt Thành Thị kinh hoàng, trong lòng bắt đầu xuất hiện cảm giác không ổn, tuy nữ nhi còn nhỏ tuổi, nhưng đúng là trừ người trong nhà ra thì rất khó thân cận với người khác, sao chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, lại xuất hiện thêm một Huy ca ca.

Trong lòng Minh Thừa Huy đặc ý, nhưng trên mặt hắn vẫn là biểu hiện lạnh nhạt: “Khi Đào Nhi vừa tới Phổ Đà tự đã xảy ra một số chuyện, ta trùng hợp gặp phải liền giúp một tay, huống chi ta vốn là biểu ca của Đào Nhi, gọi như vậy cũng không sai.”

“Cái này sao có thể được.” Hoa Tường Ngọc căng thẳng, vội vàng nói.

Minh Thừa Huy khoát tay ngăn lại, mang biểu cảm không ngờ hỏi: “Hoa đại nhân đây là có ý gì, Đào Nhi là Chiêu Nguyệt Huyện chủ Phụ hoàng ngự phong, chẳng lẽ Bản hoàng tử còn không nhận nổi một tiếng ca ca này hay sao?”

“Hạ quan không có ý này.” Hoa Tường Ngọc giải thích. “Mong Đại hoàng tử thứ tội.”

Nhìn dáng vẻ luống cuống của phụ thân mình, trong lòng Hoa Mộ Dao mất hứng, ánh mắt có chút buồn bã và chỉ trích nhìn về phía Minh Thừa Huy.

Minh Thừa Huy lập tức chấn động, vì bản thân nhất thời muốn sáng khoái, lại quên đối phương không phải là một người bình thường, nhất là ở trong lòng cô bé địa vị của người nhà là quan trọng nhất, vất vả lắm mới tạo nên một hình tượng tốt đẹp, ngàn vạn lần không thể thất bại trong gang tấc.

“Hoa đại nhân nói gì vậy, mẫu phi chỉ có ta là hài tử, mặc dù trong cung có không ít công chúa, nhưng trong hậu cung, những người được gọi là muội muội lại vô cùng xa cách, Đào Nhi hiểu chuyện như vậy, đáng yêu như vậy, dĩ nhiên trong lòng ta rất thích.”

Bấy giờ Hoa Tường Ngọc mới từ từ thở phào nhẹ nhõm, lời này có nghĩa vị Đại hoàng tử này muốn đối xử với Đào Nhi như muội muội, cũng đúng, hiện tại Đào Nhi chỉ là một tiểu hài tử, Đại hoàng tử cũng lớn như vậy rồi, đại hôn sẽ lập tức được cử hành, có thể nào đi nữa cũng không trở thành đối tượng ăn quàng chứ?

Phi phi phi, suy nghĩ lung tung cái gì đây chứ.

Thành Thị lại không suy nghĩ lạc quan như Hoa Tường Ngọc, khi nàng còn bé, Tiên hoàng còn tại thế, đặc biệt thích hai tỷ muội bọn họ, thỉnh thoảng cũng đón vào trong cung ở mấy ngày, đối với những người xuất thân từ chốn thâm cung này, tâm tư có bao nhiêu thâm sâu, nàng nhìn thấu đáo hơn Hoa Tường Ngọc.

Vị Đại hoàng tử này nhất định có dã tâm, nếu không hắn cũng sẽ không hao tổn tâm huyết đi tới phủ Tô Châu. Nếu là như vậy, chắc chắn hắn đã biết tầm quan trọng của Đào Nhi, cái gọi là muội muội, chẳng qua cũng chỉ nói cho xong mà thôi, nếu hắn không có loại tâm tư kia, sao lại trùng hợp xuất hiện ở Phổ Đà tự?

“Làm phiền Đại hoàng tử rồi, chắc Đào Nhi cũng đã mệt, thiếp thân đưa con bé trở về nghỉ ngơi trước.” Sắc mặt Thành Thị lạnh như băng tuyết, nói với Minh Thừa Huy xong, liền ôm Hoa Mộ Dao, xoay người rời đi.

Hoa Mộ Dao thật sự có hơi mệt, vừa đặt lên giường, liền ngủ mất tiêu.

Thành Thị nhìn nữ nhi đang ngủ say, khẽ thở dài một tiếng. Nghiêm ma ma đứng sau lưng mang về mặt rồi rầm, một lát sau, mới hạ quyết tâm nói: “Phu nhân, lão nô có chuyện muốn bẩm báo với người.”

Thành Thị cũng muốn thừa dịp này hỏi một chút chuyện bên trong chùa.

Mới vừa từ nội thất ra ngoài, Nghiêm ma ma liền trực tiếp quỳ xuống, khiến Thành Thị hoảng sợ: “Ma ma làm gì vậy?”

Nghiêm ma ma nghiêm túc lắc đầu: “Phu nhân, lão nô có tội.”

“Nhưng đã xảy ra chuyện gì?” Trong lòng Thành Thị đột nhiên trầm xuống, vội vàng hỏi tới.

Nghiêm ma ma thuật lại chuyện Hoa Mộ Dao rơi xuống nước rồi được cứu, thậm chí nói ra luôn chuyện mấy ngày sau Minh Thừa Huy thỉnh thoảng cũng lui tới thăm: “Lão nô có tội, một là đã không chăm sóc tiểu thư cẩn thận, làm hại tiểu thư gặp khổ nạn lớn như vậy, hai là đã không kịp thời báo lại việc này cho phu nhân, chỉ là. . . Lão nô chỉ có một diệt nữ, thật sự là. . .”

Thành Thị từ từ nhắm mắt lại, rồi chậm rãi thở dài, trên mặt xuất hiện mấy phần khổ sở, cuối cùng cũng không tránh khỏi sao?

“Theo những gì người chứng kiến, thái độ của Đào Nhi đối với Đại hoàng tử như thế nào?”

“Chuyện này.” Nghiêm ma ma suy nghĩ một lúc rồi nói. “Lão nô cảm thấy tiểu thư ở một mình trong chùa tương đối không thú vị, Đại hoàng tử lại thường xuyên mang một ít đồ chơi từ bên ngoài đến, lúc này mới.”

Thành Thị cười khổ nói: “Người biết cái gì, khối ngọc bội mà hắn mang theo bên người, chính là đồ Hoàng thượng ban thưởng cho hắn vào sinh nhật năm tuổi, hơn mười năm qua chưa từng rời khỏi người, ngày đó trở lại nhìn thấy trên người hắn không có vật kia, ta còn không biết vì sao, không ngờ lại. . . .”

“Đại hôn của Đại hoàng tử lập tức sẽ được cử hành, có phải phu nhân đã suy nghĩ quá nhiều rồi hay không?”

“Hừ --” Thành Thị nở nụ cười lạnh lùng. “Đại hôn thì sao chứ, vị Đại hoàng tử phi này có thể sống đến khi nào, cũng còn khó nói.”

Nghiêm ma ma nghe được lời ấy, sắc mặt cả kinh, lập tức cúi đầu, trong lòng gợn sóng mạnh mẽ.

Thành Thị cau mày nhìn bà, nếu là người khác, chắc chắn đã bị nàng trực tiếp xử lý xong rồi, nhưng đáng tiếc đây lại là người Thái hậu đưa tới, là người đã từng hầu hạ Thái hậu, đó mới là phiền toái.

“Cũng coi như Đại hoàng tử đã cứu Đào Nhi một mạng, chuyện lần này coi như xong, nhưng. . .nếu có lần sau...?”

Nghiêm ma ma vội vàng bảo đảm: “Nếu có lần sau, không cần phu nhân hạ lệnh, lão nô cũng không còn mặt mũi đến gặp người.”

Lúc này Thành Thị mới hài lòng gật đầu một cái: “Lát nữa ta sẽ đưa tin đến kinh thành, nói mẫu thân nhận diệt nữ nhi của người vào phủ Đại Trưởng công chúa.”

Đây hoàn toàn chính là niềm vui ngoài ý muốn, Nghiêm ma ma liên tục khấu đầu tạ ơn: “Lão nô đa tạ phu nhân, đa tạ phu nhân, về sau, cái mạng này của lão nô chính là của phu nhân, nhất định sẽ bảo vệ cho tiểu thư thật tốt, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra với tiểu thư.”

Thành Thị hơi nhếch môi, không thốt ra một từ.

“Dung Nhất, chuyện này Nghiêm ma ma không báo cáo với ta, người định cả gan qua mặt ta sao?”

Dung Nhất mang cánh tay đã được băng bó xuất hiện, trực tiếp quỳ xuống, không phân trần, chỉ nói: “Thuộc hạ biết tội.”

Thành Thị nhìn cánh tay bị thương của Dung Nhất, ánh mắt chợt lóe lên: “Minh Thừa Huy làm?”

Hiển nhiên Thành Thị đã phẫn nộ đến cực độ, ngay cả tên của Đại hoàng tử cũng gọi thẳng ra.

Dung Nhất cúi đầu thật thấp: “Thuộc hạ học nghệ không tinh, không lập tức hồi báo cho Quận chúa, thuộc hạ cam nguyện chịu phạt.”

Thành Thị gằn quá hóa cười: “Tốt! Giỏi cho một Minh Thừa Huy! Hắn đoán ra được nếu là những chuyện Đào Nhi nhất quyết muốn làm, chúng ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản con bé, đây là hấn muốn ra tay từ phía Đào Nhi sao.”

Nghiêm ma ma cũng hốt hoảng: “Vậy, chuyện này.”

Thành Thị hừ lạnh một tiếng: “Nữ nhi của ta, một: sẽ không làm thiệp thất, hai: sẽ không làm kẻ thất cho người ta, còn có mấy tháng nữa Đại hoàng tử sẽ phải đại hôn, ta quyết sẽ không để cho hấn tiếp xúc với Đào Nhi nữa. Mấy ngày sắp tới, ma ma cũng nên tỉnh táo một chút, ta không hy vọng loại chuyện như thế này xảy ra lần thứ hai.”

“Lão nô đã hiểu, phu nhân yên tâm.” Nghiêm ma ma vội vàng bảo đảm.

Thành Thị nhìn Dung Nhất nói: “Chỗ của ta còn có một hộp Đoạn Ngọc cao, một lát nữa sẽ cho Nhĩ Mạn đưa qua cho người.”

Dung Nhất thụ sủng nhược kinh: “Thuộc hạ vốn là người có tội, không dám để Quận chúa phí tâm.”

“Người cho rằng Bản Quận chúa lo lắng cho thương thế của người sao? Bản Quận chúa chỉ lo lắng Minh Thừa Huy lại động tâm tư gì nữa mà thôi, các người một chút bản lĩnh đánh trả cũng không có.”

Cả người Dung Nhất chấn động: “Thuộc hạ đa tạ Quận chúa, thuộc hạ nhất định sẽ chết bảo vệ Huyện chủ.”

“Lão đại thật sự đã có hơi quá mức, lão Nhị cũng có chút sốt ruột rồi.” Hoàng thượng nhìn bằng báo cáo trên ngự án bên phía phủ Tô Châu mấy ngày nay, khẽ thở dài một cái.

“Kỳ Cận cũng đã giải quyết hết tất cả, hoàng thượng cứ việc yên tâm.” Lý Tân Tuyên dè dặt nói.

Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, tức giận vỗ mạnh xuống bàn: “Trẫm còn chưa chết đâu, từng cái tiểu tâm tư đều đã xuất ra hết rồi, đợi đến khi Trẫm trăm tuổi, sao có thể yên tâm giao giang sơn Đại Lương vào tay bọn chúng?”

“Tuổi của mấy vị hoàng tử còn nhỏ, nhưng cũng đều rất thông minh, Hoàng thượng dụng tâm dạy dỗ, tự nhiên đều sẽ tốt.”

Có một số lời hoàng thượng nói, hần làm nô tài chỉ có thể nghe vào tai trái ra tai phải, run run rẩy rẩy, chỉ sợ sau khi hoàng thượng hết tức giận, quay đầu lại tìm hần tính sổ.

“Phải tra rõ ràng thân phận của lão đầu phía sau núi ở Phổ Đà tự, nếu Trẫm nhớ không lầm, đó chính là sư phụ của Trí Thông đại sư và Trí Viên đại sư, hần là Tuệ Năng đại sư, nhưng không phải Tuệ Năng đại sư đã sớm viên tịch hơn hai mươi năm trước rồi sao?” Trên mặt Hoàng thượng xuất hiện mấy phần mê muội.

Tuệ Năng đại sư là trụ trì trước đây của Minh Nhân tự, trình độ Phật pháp cao thâm, rất được tiên đế sùng ái, đáng tiếc lúc tiên đế bệnh nặng, bị tuyên vào trong cung tâm sự với tiên đế cả đêm, ngày hôm sau khi trở về liền viên tịch.

Nếu lão đầu kia quả thật là Tuệ Năng đại sư, đây cũng không còn là chuyện nhỏ, rõ ràng chính là tội khi quân.

“Vẫn chưa tra ra được, nhưng theo Kỳ Cận nói, lão đầu kia có lẽ không phải là Tuệ Năng đại sư.”

“Mặc kệ thế nào, trước tiên điều tra người cho Trẫm, Trẫm tuyệt đối không cho phép bất cứ nhân tố không xác định nào tồn tại.” Hoàng thượng lạnh giọng phân phó.

“Nô tài đã hiểu.” Lý Tân Tuyên cung kính khom người, ánh mắt tối tăm.

Thành Thị (lạnh giọng): Ai cho con gọi hần là Huy ca ca?

Hoa Mộ Dao (rúm người): Hần, hần bình luận cho con, lại chịu cất giữ, đã vậy còn mua cho con mấy quả địa lôi đó.

Thành Thị (xía vào trán bé): Nhìn dáng vẻ không có tiền đồ của con đi, chỉ có mấy quả địa lôi liền bán luôn bản thân?

Hoa Mộ Dao (khóc thút thít): Vậy mọi người mua cho con đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Năm tháng như thoi đưa. (thượng)

Tháng năm năm Quang Hi thứ 17, Tri phủ Tô Châu Hoa Tường Ngọc được vinh thăng lên làm Tuần phủ Quảng Ninh, ngày rời đi, dân chúng cả phủ Tô Châu đều khẩn thiết giữ lại, mười dặm đưa tiễn.

Tháng năm năm Quang Hi thứ 17, hai huynh đệ Hoa Mộ Sâm và Hoa Mộ Diễm bá biệt phụ mẫu và muội muội, hộ tống Đại hoàng tử hồi kinh cầu học.

Năm nay Hoa Mộ Sâm mười một tuổi, đã là một Tiểu Tú Tài, lần này lên kinh chính là vì tiến vào Quốc Tử Giám, chuẩn bị tham gia thi Hương sau này.

Năm nay Hoa Mộ Diễm tám tuổi, mới vừa tham gia thi Phủ, trước mắt cũng là một vị Tiểu Đồng Sinh, lần này đi theo huynh trưởng hồi kinh cầu học.

Tháng sáu năm Quang Hi thứ 17, một nhà Hoa Tường Ngọc chuyển đến Quảng Ninh.

“Oa! Nương, trên đường có rất nhiều người sắc sỡ!” Xuyên qua màn xe, Hoa Mộ Dao nhìn thấy trên đường cái có rất nhiều người tóc vàng tóc trắng đi tới đi lui, cô bé kêu lên kinh ngạc.

Thành Thị ôm nữ nhi vào trong ngực, giải thích: “Miền duyên hải Quảng Ninh, thường có rất nhiều người Nam Dương lui tới tiến hành buôn bán, cho nên trên đường thường có thể nhìn thấy một vài người Nam Dương, trong cửa hàng cũng có rất nhiều đồ chơi Nam Dương.”

“Nương, con có thể ra phố chơi hay không? Nơi này có nhiều đồ hay như vậy, các ca ca lại không có ở đây, nên sẽ không ai mua cho con cả.” Hoa Mộ Dao tủi thân nói.

Mặc dù bị con bé nhìn đến gần như lập tức đồng ý, Thành Thị vẫn cố gắng suy nghĩ một chút: “Không thể thường xuyên ra ngoài, một tháng nhiều nhất một lần, hơn nữa bên cạnh phải có người đi theo, ra đường cũng không được chạy lung tung một mình.”

Nghe Thành Thị dặn dò hết cái này đến cái kia, trong lòng Hoa Mộ Dao vui vẻ đến nở hoa, bởi vì cuối cùng bé cũng có thể đi dạo phố, điểm này cũng đủ để xóa tan đau buồn khi phải rời xa hai ca ca.

Tháng sáu năm Quang Hi thứ 17, nghe nói khi ấu nữ của Tri phủ Tô Châu mới nhậm chức đang chơi đu dây ở trong hoa viên, sợi dây bất ngờ đứt lìa, rơi từ trên cao xuống, đầu óc liên hỏng.

Tháng bảy năm Quang Hi thứ 17, Đại hoàng tử Minh Thừa Huy chính thức chuyển từ trong cung đến phủ đệ của mình.

Phủ đệ của Đại hoàng tử là Hoàng thượng lệnh cho Công Bộ xây dựng, có lẽ muốn đền bù cho đứa con không có cách nào tham gia tranh giành ngôi vị thái tử, phủ Đại hoàng tử đất đai cực kỳ rộng lớn, nhưng kiến trúc bên trong quy hoạch lại không mất đi vẻ tinh tế, quả thật đã hao phí không ít khí lực của Công Bộ.

Tháng tám năm Quang Hi thứ 17, Hoa Mộ Dao nhận được lễ vật Minh Thừa Huy phái người từ trong kinh thành ngàn dặm xa xôi đưa tới.

“Con mèo con này thật đáng yêu.” Hoa Mộ Dao nhìn con vật nhỏ bé đang nằm trong giỏ trúc, toàn thân trắng tinh không một chút tạp sắc, ánh mắt màu hổ phách của nó nhìn chăm chăm vào bé, khiến bé yêu thích đến không chịu nổi.

“Đây là Phàn Miêu do Tây Vực tiến cống, đặc biệt ngoan ngoãn, lần đầu tiên nhìn thấy nó, chủ tử đã cảm thấy Huyền chủ nhất định sẽ thích, cố ý xin từ chỗ của Hoàng hậu nương nương tới đây.” Người đưa mèo cũng không quên thưa dịp tán dương chủ tử nhà mình.

Sau khi Hoa Mộ Dao nghe xong, quả thật vui mừng nói: “Huy ca ca còn nhớ tặng lễ vật cho ta, Đại ca và Nhị ca đều đã quên mất ta rồi.”

Nói cho cùng, cảm xúc khó tránh khỏi có chút mất mát, dù sao cũng ở chung từ nhỏ, bất ngờ chia tay, mặc dù bình thường không nói, nhưng trong lòng cũng rất nhớ.

Thành Thị nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên mấy phần cô đơn, hai hài tử từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh mình, năm đó khi mới đến phủ Tô Châu nhậm chức, tiểu nhi tử cũng chỉ hai tuổi, mọi người đều khuyên nàng nên để nó lại vì hài tử còn quá nhỏ, nhưng nàng lại không nỡ, nên đã mang theo bọn chúng tới đó.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác, vì tiền đồ của hai hài tử, coi như trong lòng nàng không nỡ, cũng chỉ có thể buông tay. Mặc dù biết có Hoa phủ và Thành Quốc Công phủ ở đó, bọn chúng tuyệt đối sẽ không phải chịu bất cứ uất ức nào, nhưng dù sao cũng không phải ở bên cạnh nàng, không lo không được.

“Dĩ nhiên các ca ca con lúc nào cũng nghĩ tới con, nhưng bọn chúng đã không trở lại kinh thành nhiều năm rồi, chỉ sợ bây giờ đang bận rộn làm quen với tình huống ở đó thôi, đợi khi thu xếp xong tất cả, tự nhiên sẽ nhớ tới con thôi.”

“Nương, con mèo trắng treo mập mập này, chúng ta gọi nó Tuyết Cầu có được hay không?” Hoa Mộ Dao năn nỉ.

Minh Thừa Huy tặng lễ vật, theo Thành Thị thấy, tốt nhất là không cần, nhưng nhìn bộ dáng yêu thích của nữ nhi, con mèo kia cũng rất xinh đẹp lại ngoan ngoãn, chỉ thoáng nhìn qua mà ngay cả nàng cũng không khỏi yêu thích.

Thay vì cứng rắn ép buộc, không bằng cứ nghe theo lời của Trí Thông đại sư, thuận theo tự nhiên là được, dù sao mấy tháng nữa hấn cũng phải đại hôn, đến lúc đó hấn và Tiểu Đào Nhi tuyệt đối không còn khả năng.

“Được, nếu như con thích, vậy thì nuôi.”

Được Thành Thị cho phép, Hoa Mộ Dao đặc biệt cao hứng vuốt ve đầu con mèo nhỏ: “Tuyết Cầu ngoan nha, người nhất định phải ngoan ngoãn, ngàn vạn lần không được chọc mẩu thân tức giận, bằng không mẩu thân sẽ không để cho ta nuôi người.”

Thành Thị nghe xong, giận đến bật cười, nghe cứ như bản thân ngược lại là một ác nhân.

Tháng mười năm Quang Hi thứ 17, Lễ bộ phụ trách đưa sính lễ đại hôn của Đại hoàng tử đến phủ Lai Dương Bá.

Lai Dương Bá đương nhiệm là Đốc Sát Viện Tả Đô Ngự Sử chính nhị phẩm, công việc chủ yếu chính là giám sát đôn đốc và xét duyệt đối với quan viên trong triều, phát hiện ra bất cứ sai trái nào, đều có thể ban tội, mà Minh Thừa Huy chính là nhìn trúng thân phận này của Lai Dương Bá, mới có thể đồng ý thủ đích nữ của phủ Lai Dương Bá.

Đại hôn của Đại hoàng tử, là đương kim hoàng tử đầu tiên, dĩ nhiên phải làm thật náo nhiệt mới được, nên từ bốn tháng trước Lễ bộ đã bắt tay vào chuẩn bị.

Mỗi ngày Hoa Tường Duệ về đến nhà đều mệt muốn chết, tiểu Lưu Thị nhìn thấy cũng đau lòng.

“Chàng nói xem, chàng cậy mạnh như vậy để làm gì, Lễ bộ nhiều người như vậy, sao chuyện gì cũng đều để cho chàng nhúng tay vào vậy hả?” Tiểu Lưu Thị bất mãn than phiền.

Hoa Tường Duệ cười cười: “Nàng cho rằng chỉ có một mình ta bận rộn như vậy sao, đây chính là đại hôn đầu tiên của hoàng tử, trước đó cũng chưa có tiêu chuẩn nào, tất cả đều phải lần mò mà ra, mấy ngày nay ai cũng loay hoay đến trời đất mù mịt.”

Tiểu Lưu Thị thờ dài, có vài phần phẫn tức hận nói: “Tội nghiệp Đại hoàng tử tuổi tác quá lớn, sau đại hôn này, e rằng không bao lâu nữa sẽ phải nhận phong vương thôi, xem ra Hoàng thượng đã hoàn toàn buông bỏ vị này rồi.”

“Lời này tuyệt đối không thể nói lung tung, trước mắt thái tử còn chưa lập, là ai cũng còn khó nói, nhất là thân phận của Đào Nhi cũng còn ở đó, loại chuyện như vậy nhà chúng ta càng ít nghị luận càng tốt.” Hoa Tường Duệ cẩn thận nói.

“Ta biết, đây không phải chỉ có hai chúng ta nói thôi sao. Chàng nói xem, Hoàng thượng điều Nhị ca đến Quảng Ninh, nghe nói mấy ngày trước còn triệu kiến chỉ thử hai, không e dè gì khen ngợi một phen, đây rốt cuộc là có ý gì?”

“Tâm tư của Hoàng thượng, sao chúng ta có thể tùy tiện suy đoán, lúc trước đáp ứng cho Đại hoàng tử đi Tô Châu một chuyến, không phải cũng đã chuốc lấy không ít chỉ trích ở trên triều sao? Hoa phủ của chúng ta chưa bao giờ tham gia vào bất cứ cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế nào, coi như Hoàng thượng có một chút tâm tư đối với Đào Nhi, cũng phải chờ sau khi tất cả kết thúc mới nói, nàng cũng đừng lo lắng về vấn đề này nữa.”

Đêm trước đại hôn, Minh Thừa Huy một mình cô đơn ở trong sân uống rượu.

“Ngày mai là ngày vui của ngươi rồi, hơn nửa đêm không ngủ ở đây uống rượu cái gì?” Ngạn Thanh cầm ly rượu lên uống một hớp, thờ dài nói: “Không hỏ là rượu trong hoàng cung, mùi vị thật là tốt.”

“Ngươi nói, Hoa phủ sẽ đồng ý để Hoa Mộ Dao gả cho ta sao?”

Ngậm rượu bị nghẹn lại trong cổ họng Ngạn Thanh, nửa ngày mới nuốt xuống: “Ngươi đùa cái gì thế! Đại gia à, ngày mai là đại hôn của ngươi đó, đối phương lại là nữ nhi của phủ Lai Dương Bá, Hoa Mộ Dao này không chỉ là đích tôn nữ của Hoa phủ, là ngoại tôn nữ của Đại trưởng Công chúa, còn là Chiêu Nguyệt Huyện chủ do Hoàng thượng ngự phong, lấy thân phận nào cũng đều không thấp hơn so với một vị hoàng tử như ngươi, ngươi cảm thấy dựa vào cái gì vị này sẽ gả cho ngươi? Làm thiếp là chuyện tuyệt đối không thể, ngươi chết tâm đi.”

“Nếu là làm chính phi?” Trong đáy mắt Minh Thừa Huy thoáng qua một nét kiên định.

Ngạn Thanh kinh ngạc nói: “Ngươi. Ngươi muốn làm gì, Âu tiểu thư, người ta cũng không đắc tội ngươi, ngươi cũng đừng làm chuyện ngu xuẩn gì đó!”

Minh Thừa Huy lập tức đứng lên đi ra ngoài, Ngạn Thanh vội vàng hỏi tới: “Ngươi đi làm cái gì? Ngày mai sẽ là đại hôn, sẽ không phải muốn đào hôn chứ?”

“Ngươi yên tâm, trước ngày mai ta nhất định sẽ trở về.” Minh Thừa Huy không quay đầu lại đi ra ngoài.

Ngạn Thanh nhìn theo bóng lưng của hắn mà lắc đầu bất đắc dĩ: “Mặc kệ khổ tâm như thế nào, đại hôn ngày mai nhất định phải thành, lão đầu kia thật sự chỉ sợ thiên hạ không loạn, nhất định phải nói với hắn mấy câu kia để làm gì?”

Minh Thừa Huy ra khỏi phủ đệ của mình liền chạy thẳng tới Minh Nhân tự ở ngoại thành, mặc dù sắc trời đã tối, cửa thành cũng đã đóng, nhưng dù sao Minh Thừa Huy cũng là hoàng tử, tuy rằng lính giữ thành bày tỏ rất nghi hoặc vị Đại Hoàng tử này ngày mai sẽ thành hôn nhưng tối khuya như vậy lại chạy ra khỏi thành, nhưng vẫn mở cửa cho đi.

Minh Thừa Huy mới vừa ra khỏi thành, hoàng thượng liền nhận được tin tức, ông đoán được nhi tử của mình sẽ đi đâu, nên cũng không ngăn cản, chỉ thờ dài: “Cũng được, đứa nhỏ này cũng nên chết tâm.”

“Đại sư, rõ ràng ta mới là trưởng tử của Phụ hoàng, rõ ràng ra đời trước Nhị đệ, những kiến thức đầu tiên đều do Phụ hoàng tự tay dạy dỗ, vì sao đến cuối cùng ngay cả tư cách cạnh tranh cũng không có?”

Trí Viên đại sư nhắm mắt lại, nghe được những lời không phục của Minh Thừa Huy, yên lặng thờ dài: “Tất cả sớm đã có định số, ngày mai Đại hoàng tử sẽ phải đại hôn, cần gì phải trở lại hỏi những thứ này.”

Minh Thừa Huy cười lạnh: “Khi ta ở Tô Châu, đã gặp một vị lão giả ở phía sau núi của Phò Đà tự, Trí Thông đại sư gọi ông ấy là sư phụ, ông ấy đã nói cho ta biết một câu, Đại sư có muốn biết không?”

Trí Viên Đại sư mở choàng mắt, nhìn thấy nụ cười đắc ý thoáng hiện lên trên gương mặt của Minh Thừa Huy, bất đắc dĩ nói: “Đại hoàng tử có vẻ đã biết, cần gì phải hỏi lại lão nạp?”

“Lão giả kia có phải Tuệ Năng đại sư hay không?” Minh Thừa Huy hỏi tới.

Trí Viên Đại sư nhẹ nhàng nở nụ cười bí ẩn: “Tuệ Năng sư phụ đã viên tịch, hiện tại đã không còn sớm, ngày mai Đại hoàng tử sẽ phải đại hôn, vẫn nên

trở về sớm đi.”

“Đại sư cảm thấy ngày mai tất cả sẽ thuận lợi?”

“Đó là tất nhiên.”

Ngày mười một tháng mười một năm Quang Hi thứ 17, Đại hoàng tử Minh Thừa Huy đại hôn, thú đích nữ Âu Tinh của phủ Lai Dương Bá.

Hôm đó trời vừa sáng, người của Lễ bộ liền bận rộn, ngự lâm quân đứng đầy trên đường phố từ phủ Lai Dương Bá đến phủ Đại hoàng tử, náo nhiệt mà lại nghiêm trang.

Sáng sớm Âu Tinh đã bị ma ma đánh thức, cả người vừa hưng phấn vừa thấp thỏm để người bên cạnh tùy ý bồi bồi trét trét lên mặt mình.

“Tĩnh Nhi, con nên biết người con gả là Đại hoàng tử, Đại hoàng tử. . . có lẽ trong lòng sẽ có chút không vừa ý đối với con, nhưng con phải hiểu đó là phu quân của con, mặc kệ hắn nói cái gì, làm cái gì, con. . . cha và nương cũng không giúp được con.” Lai Dương Bá phu nhân nói xong nước mắt liền trào ra.

Âu Tinh trở nên luống cuống: “Nương, người nói gì vậy, vì cái gì Đại hoàng tử lại không hài lòng con, hay là phụ thân đã từng đắc tội Đại hoàng tử trên triều đình?”

Lai Dương Bá phu nhân há miệng định nói, nhưng nhìn nữ nhi được nuông chiều từ nhỏ, chỉ lắc đầu không nói lời nào, ai cũng biết hoàng thượng chậm chạp không chịu lập thái tử, không phải muốn nhìn xem vị hoàng tử nào thích hợp với ngôi vị thái tử, mà là chờ vị Chiêu Nguyệt Huyện chủ kia lớn lên.

Mặc dù phán mệnh của Trí Viên Đại sư chỉ trình trước mặt hoàng thượng, nhưng đâu có bức tường nào gió không thể lùa qua, hào môn đại gia trong kinh thành có ai không biết số mệnh tôn quý vô song của vị kia, hôm nay Đại hoàng tử thành hôn, chính là hoàn toàn đoạn tuyệt với cơ hội thừa kế để vị sao hán lại đối xử tốt với con gái của mình chứ.

“Nương, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, người nói thật cho con biết đi.” Âu Tinh gấp đến độ không chịu nổi.

Đúng lúc đó, Lai Dương Bá Âu Quân Vũ đi vào, lạnh lùng nói: “Có cái gì tốt mà nói! Con chỉ cần nhớ Đại hoàng tử là phu quân của con, sau khi gả đi rồi, con chỉ cần làm tốt chức trách Đại hoàng tử phi của mình, Đại hoàng tử. . . cũng nể nang mặt mũi của vị phụ vài phần, nên sẽ không bạc đãi con.”

Âu Tinh càng thêm hốt hoảng, rốt cuộc những lời của cha và nương là có ý gì, tại sao lại cảm thấy Đại hoàng tử nhất định sẽ lạnh nhạt với nàng? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Bá gia, phu nhân, thời gian không còn sớm, trễ giờ lành sẽ không tốt.” Hỉ ma ma nhỏ giọng nhắc nhở.

Lúc này Lai Dương Bá phu nhân mới lau nước mắt, ân cần dặn dò: “Tĩnh Nhi, nhất định phải sống tốt, nhất định phải thật tốt.”

Âu Tinh mang một bụng đầy tâm tư bị đưa lên kiệu hoa, đưa đến phủ Đại hoàng tử, đưa vào trong hi phòng.

Vẫn đang mong đợi đêm tân hôn, lại bị những lời của phu phụ Lai Dương Bá làm cho hoàn toàn hoang mang lo sợ, ngồi trên giường, thấp thỏm chờ Đại hoàng tử đến.

Thời gian chậm chạp trôi qua, trăng cũng đã lên thật cao, cả một ngày không ăn gì, Âu Tinh vừa mệt vừa đói, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng chờ Minh Thừa Huy đến.

Bất ngờ nghe được một hồi huyền náo bên ngoài cửa, Âu Tinh lập tức xúc lại tinh thần, Đại hoàng tử trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Thị Chiêu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.